கழக வெளியீடு : சஙசு

மதுரைக் குமரனார்

◎

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக
ஆராய்ச்சியாளர்

திரு. ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை
அவர்கள் எழுதியது.

◎

ந்திய
கழகம், லிமிடெட்,
சென்னை 1.

முதற் பதிப்பு: செப்டம்பர் 1947
இரண்டாம் பதிப்பு: மே 1949

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
6, CORAL MERCHANT STREET, MADRAS.

Head Office :

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI.

ப்பர் அச்சகம், 6, டேவிட்சன் தெரு, சென்னை-1

பதிப்புரை

Next to the love of parents for their children, the strongest instinct both natural and moral that exists in man is the love of his Country.—*Edmund Burke.*

தமிழ் மக்கட்குப் பொதுவாகவே தங்கள் மொழியிடத்தே ஒரு தனித்த அன்பு, அவரை யறியாமலே அவர் உடம்பில் நரம்புக் கால் தோறும் ஊறியிருக்கிறது. இரண்டாயிர மாண்டுகட்கு முன்னும் சரி, இன்றும் சரி, தமிழர்க்குத் தங்கள் தமிழ் நாட்டின்பால் தனியன்பு; தமிழ் நாட்டையும் தமிழர்களையும் ஒருவர் குறை கூறினல் அது பொருத மனப் பண்பு என்றுமுள்ளதொரு பண்பாகும்.

இப் பண்பாடு மேம்பட்டு நின்று நாட்டுக்கு நற்பணி புரிதற்கு ஏற்ற காலம் இக்காலமாகும். தமிழ் நாடு உயர்தல் வேண்டும்; தமிழ் மொழி வளம்பெறவேண்டும்; தமிழர் பல துறையிலும் செல்வமுடையராதல் வேண்டும் எனும் உணர்ச்சியும் முயற்சியும் எத்திறத்தார் உள்ளத்திலும் இப்போது இடம்பெற்று விளங்குகின்றன. இவை செவ்விய நெறியில் வளர்ந்து நலம் பெறுதற்கு "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற விரிந்த மனப்பண்புடைய சான்ருேர்கள் பலர் உண்டாதல் வேண்டும். அவர்களுடைய அறிவுரையும் ஒழுகலாறும் இன்றி யமையாதனவாகும்.

இத்தகைய நற்சால்பு கொண்ட சான்ருேர் தமிழ்நாட்டில் பண்டும் இருந்தனர். இன்றும் இல்லாமல் இல்லை. இன்றையோரது சால்பு அரசியற் கட்சிக் கருத்து வேறுபாடுகளாலும் சமய சமுதாய பொருளாதார நிலைவேறுபாடுகளாலும் எல்லாரையும் ஒருங்கு இன்புறுத்தக் கூடிய நிலையில் அமைவது அரிதாக இருக்கிறது. இடைக் காலச் சான்ருேர் சாதி சமய வேறுபாடுகட்கு இரையாகி நடுநிலை வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டனர். அவர் அனைவரும் சைவர், வைணவர், சைனர், பௌத்தர், சாங்கியர், வைசேடிகள், மீமாஞ்சகர் என நிலைவேறுபாடு எய்தி யொழிந்தனர்.

சாதி சமய நிற வேறுபாடின்றி மக்கள் அனைவரையும் ஒரு நிலையில் வைத்து நோக்கும் சால்புடைய சான்ருேர் பண்டைச் சங்க காலத்தில் பல்கியிருந்திருக்கின்றனர். அவர்வாழ்வு முழுதும் உலக வாழ்வில் மக்கள் இன்ப வாழ்வு பெறுவதொன்றையே குறிக்கொண்டு இயங்கிற்று. "இன்னுதம்ம உலகம்" என்ருல், அது கொண்டு மயங்

காதே; "இனிய காண்க இதன் இயல்புணர்ந்தோர்" என்று வற்புறுத்தியது சங்க காலச் சான்றோரது சான்றாண்மை.

இச்சான்றோர் வரலாறுகளைத் தனித் தனியே வைத்து நலங்காண வேண்டுமென்பது இன்றைய அறிஞர் பலரது நோக்கம் அதற்கேற்ப இக்காலத் தமிழகம் சங்க காலத் தமிழ் வாழ்வு பற்றிய கருத்துக்களை யறிவதில் விருப்பம் நிறைந்துளது. கூடும் கூட்டங்கள் பலவற்றினும் சங்க இலக்கியம் பொருளாக வரும் சொற்பொழிவையே யாவரும் விரும்புகின்றனர். புதிய புதியவாய் எழுந்துவரும் திங்கள் தாட்களும் கிழமைத் தாட்களும் சங்க நூற் கருத்துக்களைக் கொண்ட கட்டுரைகளையே சிறப்பாய் வெளியிடுகின்றன. கல்லூரிகளிலும் கலா சாலைகளிலும் தமிழ் இளைஞர்கள் சங்ககால வாழ்வைத் தெரிந்து கொள்வதில் பேரார்வமுடையரா யிருக்கின்றனர்.

இந்நிலையில் தமிழகத்துக்குத் தூய தமிழ் வாழ்வு நிலவிய சங்க காலச் சான்றோர் வரலாறுகளை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து கண்டு எடுத்துரைக்க வல்ல தமிழ்ப் புலவர்களும் உளராயினர். இவர்களைக் கொண்டு சங்க காலச் சான்றோர் வரலாறுகளைத் தனித் தனியே சிறு சிறு நூல்களாக எல்லாரும் படித்து இன்புறுமாறு எழுதுவித்து வெளியிடவேண்டுமெனத் தமிழறிஞர் பலரும் வற்புறுத்தினர்.

இப்பணிக்கு உதவி செய்யுமாறு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சிப் பகுதி விரிவுரையாளரான திரு, ஒளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டோம். அவர்கள் பல ஆண்டுகளாகச் சங்க இலக்கியங்களில் தமது கருத்தைப் புகுத்தி ஆராய்ச்சிகள் பல செய்து வருபவர்கள். அவர்கள் தாம் பல ஆண்டுகட்கு முன்பு ஆராய்ந்து தொகுத்திருந்த கருத்துக்களைக்கொண்டு கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார் எனப்பெயரிய இந்த ஆராய்ச்சியுரை நூலை எழுதித் தந்தார்கள் அவர்கட்குத் தமிழகத்தின் சார்பாக எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இதுகாறும் எங்கள் வெளியீடுகளை வரவேற்று ஊக்கிவரும் தமிழகத்துக் கல்லூரி கலாசாலைத் தலைவர்கள் இதனையும் ஏற்று எங்கள் தமிழ்ப்பணியை ஊக்குமாறு வேண்டுகின்றோம்.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

1.	சங்க காலம்	....	....	1
2.	நல்லிசைப் புலமைச் சான்றோர்		....	10
3.	கோனடு	....	...	24
4.	மதுரைக் குமரனர்	...	....	60
5.	முடிவேந்தர் தொடர்பு...		....	69
6.	செல்வர் தொடர்பு	....	....	93

மதுரைக் குமரனார்

1. சங்க காலம்

இந்தியப் பெருநிலத்தின் பல பகுதிகளிலும் நம் தமிழகப் பகுதி வரலாற்று வகையில் தனிச் சிறப்புடையது. தென்னிந்தியாவில் வடவேங்கடம் தென் குமரி யென்ற இரண்டிற்கும் இடையிலுள்ள நிலப்பகுதியே தமிழகம். இதற்குக் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் தெற்கிலும் கடலே எல்லையாகும். ஒருகாலத்தே தென்பகுதியில் நிலப்பரப் பிருந்ததனால், பழங்காலச் சான்றோர் தென்னெல்லையைக் கடலென்று கூறாமல் தென்குமரி யென்று கூறினர். அந் நிலப்பகுதி கடலாற் கொள்ளப்பட்டதென்று பழஞ் செய்யுட்கள் சில கூறுகின்றன. கடல்களின் இயற்கையமைப்புக்களை ஆராய்ந்த மேனாட்டறிஞர் பலரும் தென்கடல் ஒரு காலத்தே நிலமாக இருந்ததென்று கூறியுள்ளனர். தமிழகத்துப் பழந்தமிழ் நூல்களுள் மிக்க பழமை வாய்ந்தது தொல்காப்பியம். சங்க இலக்கிய மெனப்படும் தொகை நூல்களுள் இத் தொல்காப்பியத்துக்கும் முற்பட்ட செய்யுட்கள் சில உண்டு. ஆயினும், நூல் வடிவில் உள்ளது தொல்காப்பியமே. அதற்குச் சிறப்புப் பாயிரம் கூறியவர் பனம்பாரனார் என்பவராவர். அவர் நம் தமிழ்நாட்டைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் என்றும், இதற்கு வடக்கெல்லை வேங்கடமும் தெற்கெல்லை குமரியுமாம் என்றும் உரைத்துள்ளார்.

தமிழகத்தின் வரலாறு காண்போர்க்கு மிக்க பழமையான காலம் சங்க இலக்கிய காலமாகும். அது தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னும் பின்னுமாகிய காலமாகும். இதை நாம் இப்போது வழங்கும் முறையில் இரண்டா

யிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட காலம் என்பது பொருத்த மாகும். இக்காலத்தே மேலை நாடுகளில் கிரேக்க நாடும், எகிப்து நாடும் சிறப்புற்று விளங்கின. வடக்கே சிந்துவும் கங்கையும் பாயும் நாடும் அதனை யடுத்திருந்த நாடும் ஆரிய நாகரிகம் நன்கு பரவியிருந்த காலமும் அந்தக் காலந்தான். தமிழ் நாட்டில் ஆரிய நாகரிகம் படர்ந்து ஓரளவு இடம் பெற்றிருந்ததும் அக் காலமேதான். இதுபற்றியே சங்க காலம் தமிழக வரலாற்றில் முதலிடமாகக் கொள்ளப்படு கிறது. மேலும், தமிழ் நாட்டில் இதுபோது நிலவும் தமிழ் நூல்களில் மிகப் பழையனவாக உள்ள தமிழ் நூல்கள் இக்காலத்தனவே.

வேற்று நாட்டு நாகரிகம் ஒரு பொருளாகக் கருதத் தக்க அளவு படராமல் தமிழ் நாகரிகமே சிறந்து நிற்க விளங்குவது இச்சங்க காலமேயாகும். நாட்டில் வாழ் பவர் தனித் தமிழர்; அவரை ஆள்பவரும் தமிழர்; ஆட்சி முறையும் தமிழ்; அவர்கள் நினைப்பதும் பேசுவதும் எல் லாம் தமிழ். ஆதலால் அக்காலம் தமிழகத்துக்குச் சிறந்த தொரு பொற்காலம் என்னலாம். இதனை யடுத்து வந்த காலங்களில் தமிழ் நாகரிகம் வேற்று நாட்டு நாகரிகம் விர வித் தன் தனித்தன்மை குன்றியது; அரசியல், வாணிகம், சமுதாயம், சமயம், மொழி முதலிய வாழ்க்கைக் கூறு களும் தமிழ்ப் பண்பில் குறைந்தன.

இடைக்காலத்தில், தமிழ் நாகரிகம் பெரிதும் தேய்ந்துவிட்டது; அரசியல், சமுதாயம், வாணிகம், சம யம், மொழி முதலிய பலவற்றிலும் வேற்று நாட்டுக் கூறு கட்கே முதலிடம். தமிழகத்தில் தமிழர்க்கே முதலிடம் இல்லையாயிற்று. கலைத்துறையில் தமிழ்மொழி இரண்டா வது மொழியே. அரசியலில் அதற்கு இடமே கிடையாது; ஆங்கிலத்துக்கே முதலிடம். அம்முறையே சமயத்தில் ஆரியத்துக்கு முதலிடம். வாணிகத்தின் எல்லை நிலவுலகு முழுதும் பரந்துவிட்டது; அதனால் அதற்கும் ஆங்கிலமே மொழியாய்விட்டது. பொருள் வகையிலும் தமிழர் வறிய ராயினர்; அதனால் வடநாட்டவர்க்கும் பிறநாட்டவர்க்கும்

கடன்பட்டனர். தமிழரிற் பலர் கடல்கடந்து வேறு நாடடைந்து கூலிகளாய் வயிறுவளர்க்கலுற்றனர். இன்றும் இதுவேதான் நிலை.

இனி வருவது எதிர்காலம்; இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி. இந்தியப் பெருநிலம் அரசியலில் மேலை நாட்டுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும் நிலை மாறி விளங்கும் நற்காலம்; அரசியல், பொருள், வாணிகம் முதலிய துறைகளில் இந்தியப் பெருநிலம் தனக்குரிய உரிமையுடன் திகழும் சீரிய காலம். தமிழகத்துக்குச் சிறப்பாக வரும் செம்மைக் காலம். இக் காலத்தே வட இந்தியர்க்கு அரசியல் வகையில் மேலை நாட்டவரிடமிருந்து விடுதலை கிடைக்கிறது. தமிழகத்துத் தமிழர்க்கு அரசியல் வகையில் மேலை நாட்டவரிடமிருந்தும், பொருள் வகையில் வட இந்தியரிடமிருந்தும் விடுதலையுண்டாகிறது. இக் காலம் தென் தமிழர்க்குச் சிறந்த காலமன்றோ?

இவ்வண்ணம் நம்மை நோக்கிவரும் இனிய உரிமைக் காலத்தில் தமிழர், அரசியல், பொருணிலை, வாணிகம், கல்வி முதலிய பலவற்றையும் தமிழ்ப் பண்பு விளங்க மேற்கொள்ளவேண்டியவராகின்றனர். இப் பண்பாட்டை உள்ளவாறு அறிதற்குச் சங்க இலக்கியம் நிலவிய கால நிலை விளங்கத் தெரியவேண்டும். தமிழகத்து அரசியல் முறை, பொருள் நிலை வகை, வாணிக வளர்ச்சி, கல்விப் பயிற்சி முதலிய பல தமிழ் நாகரிகக் கூறுகள் ஆராயப்பட வேண்டும். இவற்றின் குறைவு நிறைவுகளைக் கண்டு நிறைவைப் பிற நாட்டவர்க்கு உணர்த்துவதும், குறைவைப் பிறநாடுகளிலிருந்து கொணர்ந்து புகுத்தி நிறைப்பதும் தமிழர்க்குக் கடனாகும். மேலைக் கடற்கரைக்கும் கீழைக் கடற்கரைக்கும் பரவியிருந்த பண்டைத் தமிழ் நாகரிகச் சிறப்பு மீளவும் பரவுவதற்குத் தமிழர் தங்களைச் செம்மை செய்துகொள்ளும் கடமையுடையராகின்றனர். இதற்கு இப்போது செய்யவேண்டுவது யாது? நாம் முன்னே சொன்னவாறு, தமிழரது தனித் தமிழ் வாழ்க்கைக் கால

மாகிய சங்க காலத்தை ஒரு முறை ஆராயவேண்டும். அதனை இங்கே சிறிது காணலாம்.

சங்க காலத்தில் தமிழகம் வடவேங்கடத்தையும் தென் குமரியையும் வடக்கிலும் தெற்கிலும் எல்லையாகக் கொண்டிருந்ததென்று முன்பே கூறினோம். கிழக்கும் மேற்கும் கடல். இப்போது உள்ள கேரள நாடும் கன்னட நாடும் அக்காலத்தில் இல்லை. அப்பகுதியும் தமிழகத்துத் தமிழ் நாடுகளேயாகும். இந்நாடு சேர சோழ பாண்டியர் என்ற மூவேந்தர்க்கும் உரியதாயிருந்தது. தென்னாட்டின் மேலைக் கடற்கரையில் நிற்கும் மலை நிலமும் அதனைச் சார்ந்த உள்நாட்டுப் பகுதியும் சேர நாடு; வேங்கடமுதல் இப்போதுள்ள தஞ்சை திருச்சிராப்பள்ளி யென்ற மாநாடுகளின் எல்லையுள்ளிட்ட பகுதி சோழ நாடு. இதற்குத் தென்பகுதி முற்றும் பாண்டி நாடு. இவற்றையாண்ட வேந்தர் முறையே சேர சோழ பாண்டிய ரென வழங்கப் பட்டனர். சேர நாட்டுக்கு வஞ்சியும், சோழ நாட்டுக்கு உறையூரும், பாண்டி நாட்டுக்கு மதுரையும் தலைநகர்களாகும்.

இவ்வாறு தமிழகம், நாட்டு வகையில் மூன்று பெரும் பிரிவு பெற்று மூன்று முடி வேந்தரால் ஆளப்பெற்று வந்ததாயினும் அரசியல், வாணிகம், மொழி, சமயம் என்ற வகையில் சிறு வேறுபாடும் இன்றியிருந்தது. அரசர் அனைவரும் "வலியுடையோர்க்கே நிலம் உரியது" என்ற கருத்துடையர். அதனால் வலிமிக்க வேந்தன், வலி குறைந்தானோடு போர் செய்து அவன் நிலத்தைக் கவர்வது தனக்கு அறமாகக் கருதினான். ஒரு வேந்தன்கீழ் வாழும் குடிமக்களுள் வலிமிக்கோனைத் தலைவனாக்கி, அவன் கீழ் சில வூர்களைத் தொகுத்துச் சிறு நாடாக்கித் தனக்கு வரி செலுத்துமாறு ஏற்பாடு செய்தான். அத் தலைவர்களுட் சிலர் நாளடைவில் வலிமிக்குக் குறுநில மன்னர்களாயினர். இவ்வகையில் வலிமிக்கோருக்கும் வலி குறைந்தோருக்கும் இடையறாது போர் நடந்தவண்ணம் இருந்தது. குடிமக்களும் தாம் வாழும் இடமும் விளைக்கும் விளை நிலமும்

அரசர்க்கே யுரியவெனக் கருதினர். தங்கள் நல்வாழ்வுக்கு அரசவேலி யல்லது வேறு வேலி இல்லையென உணர்ந்து குடிக்குக் குடியாகவும் படைக்குப் படையாகவும் வாழ்ந்தும் பயன்பட்டும் வந்தனர். அவருள் வலியால் தலைவராயினவர் தம் வேந்தர்க்கு "வினை வேண்டு வழி அறிவு உதவியும், படைவேண்டு வழி வாளுதவியும்" வந்தனர். அவர் வலிமுற்றும் அறிவு ஆண்மை பொருள் படை என்ற நான்கு கூறுக அமைந்திருந்தது. அறிவு வேண்டி நல்ல கல்வி கற்றலும், ஆண்மை வேண்டிப் படைப் பயிற்சி பெறுவதும், பொருள் வேண்டி உழவு முதலிய தொழில்களை வளர்த்தலும், படைவேண்டி மக்கட்கு நன்னடை பயிற்றுதலும் செய்து வந்தனர். அறிவுடைய மக்களைத் தேர்ந்து சிறப்பித்து அவர் கூறிய அறிவு நெறி பற்றியே அரசு செலுத்தினர்.

நிலப்பகுதியைக் குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்று நால்வகையாகப் பகுத்து அவ்வந்நிலத்து மக்கள் ஆங்காங்கு விளையக்கூடிய விளைபொருளை விளைத்தனர். இந்நிலத்து மக்கட்கிடையே பண்டமாற்றுதலும் அதுவே வாயிலாக வாணிகம் செய்தலும் நிலவியிருந்தன. கடற்கரைப் பகுதியில் வாழ்ந்தோர் கலங்களில் தம் நாட்டு மிக்க பொருளைப் பிறநாடுகட்குக் கொண்டுசென்று வாணிகம் செய்தனர். வேற்று நாட்டுப் பொருள்களும் நம் நாட்டில் இறக்குமதியாயின. உள் நாட்டுப் பொருள்கள் காலிலும் (வண்டியிலும்) வெளி நாட்டுப் பொருள்கள் கலத்திலும் சென்றன. இருவகையாலும் இயங்கும் வாணிகப் பொருள்கட்கு அரசியல் சுங்கம் விதிப்பதும் உண்டு. உள்நாட்டு வணிகர்க்குக் கள்வரால் தீங்குண்டாகாவாறு படையமைத்துவிடுப்பதும் கடற்கொள்ளைக்காரரை யடக்குதற்குக் கடலில் கலஞ்செலுத்திச் சென்று பொருதழிப்பதும் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் அரசு முறையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

பொருள்வளம் மிகுவது குறித்து நாட்டிலுள்ள காடுகளை அழித்து நாடாக்கினர்; நிலம் பள்ளமான இடங்

களைக் கண்டு குளம் அமைத்தனர். கடலிற் கலஞ்செலுத்து வோர் இரவில் கரையறிந்து கொள்ளுமாறு கலங்கரை விளக்கம் நிறுவினர்; கடலில் அவ்வக்காலந்தோறும் வீசும் காற்றின் இயல்பு கண்டு, அக்காலத்தே கலஞ் செலுத்து முறையைக் கண்டிருந்தனர். தம் நாட்டில் இல்லாத புதுப் பொருள்களை வேற்று நாடுகளிலிருந்து கொணர்ந்தனர். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் முன்னோர் வெளிநாட்டிலிருந்து கரும்பைக் கொணர்ந்தன ரென ஔவையார் கூறுகின்றார். இவ்வகையால் சீனரும் யவனரும் இந்நாட்டிற்கு வந்துபோவாராயினர்.

கல்வித் துறையில் அரசர்கள் பேரூக்கம் காட்டினர் "உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் பிற்றை நிலை முனியாது கற்றல் நன்று" என்று வற்புறுத்தினர். மக்களில் ஆண், பெண், உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற வேறுபாடின்றி எல்லார்க்கும் கல்வி பொதுப் பொருளாய் அமைந்திருந்தது. கற்றவன் கீழோனாயினும் மேலோனாகச் சிறப்பிக்கப்பட்டான். பெண் மக்களும் பெரும் புலமை பெற்று வேந்தர் பாராட்டும் வீறு பெற்றிருந்தனர். இசை யும் நாடகமும் மிக்க சிறப்புடன் வளர்க்கப்பெற்றன. வேந்தர்களும் செல்வர்களும் இயற்புலவரைப் பேணி இயற் றமிழும், பாணரை யாதரித்து இசைத் தமிழும், கூத்தரைச் சிறப்பித்து நாடகத் தமிழுமாகிய முத்தமிழையும் முறையே சிறப்புற வளர்த்து வந்தனர். தமிழ் மக்கள் மணமாகா முன்னும் மணமாகிய பின்னும் கல்வி குறித்து வெளிநாடு கட்குச் செல்வதும் மரபு. இக்கல்வி எல்லாக் கலைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. வான நூல், நில நூல், பொருணூல், அற நூல் என நூல்கள் பல உண்டு. இசை நாடகங்கட்கும் நூல்கள் இருந்தன. களவு நூல் கனவு நூல் எனவரும் நூல் வகைகள் பண்டைத் தமிழரின் உள நூற் புலமையை விளக்கி நிற்கின்றன.

உயர்வு, அகலம், திண்மை, அருமை என்ற கூறுபா டமைந்த கட்டிடங்கள் கட்டுவதும், மெல்லிய ஆடை நெய்வ தும், மணியிழைத்தலும், பொன்னரித்தலும், மீன் பிடித்த

லும், முத்துக் குளித்தலும் என்ற இவைபோன்ற தொழில் வகைகட்கும் சங்க காலத்தில் குறைவில்லை. கல்விபோலத் தொழிலிலும் ஆடவர் பெண்டிர் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற வேறுபாடு கிடையாது. போர்க்களத்தில் மகளிர் படையேந்திப் போர் செய்வதில்லையே தவிர, போரிற் புண்பட்டோர்க்கு மருத்துவம் செய்வதும் வேறு பல தொண்டுபுரிவதும் உண்டு.

இங்கே கூறிய கல்வி, செல்வம், தொழில் முதலிய வற்றால் தமிழ் மக்களிடையே வேறுபாடுகள் இருந்தன. ஆயினும், உண்ணுதல், பெண் கொள்ளுமுகத்தால் உறவு முறை கொள்ளுதல் முதலிய வகையில் இவ்வேறு பாடுகள் தடைசெய்யவில்லை. தமிழர் அனைவரும் ஓரினமாகவே யிருந்தனர். இன்று காணப்படும் பிளவுகளும் வேற்றுமை களும் அன்று அச்சங்க காலத்தில் காணப்படவேயில்லை. ஊராட்சியும் நாடாட்சியும் அறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்த சான்றோர் துணைகொண்டு நடைபெற்றுவந்தன. மக்களும் நீண்ட வாழ்நாளுடையவராகவே இருந்திருக்கின்றனர். இடைக்காலத்து நூல்கள் மக்கட்குண்டாகும் நோய் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டென்று கூறும். அவற்றுள் சற்றேறக்குறையப் பத்துப் பனிரண்டு நோய் கட்குத்தான் தமிழில் பெயருண்டு. பிறவெல்லாம் வேற்று மொழிப்பெயராகவே இருக்கின்றன. தமிழ் மக்களிடையே அந்நோய்கள் இருந்திருந்தால் அவற்றுக்குத் தமது தமிழில் பெயர் வைத்திருப்பர். இதனால் தமிழ் மக்களிடையே அக்காலத்தில் நோயும் குறைவு என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். "நோயின் றியன்ற யாக்கையர்" என்று புல வர்கள் மக்கள் மெய்ந்நலத்தைப் பாராட்டியுள்ளனர். பிசிராந்தையார் என்ற சான்றோர் ஒருவர், தாம் பிறந்து வளர்ந்த பாண்டி நாட்டைவிட்டுச் சோழநாட்டு உறை யூருக்கு வந்தபோது, அவரைக் கண்டோர், அவர்க்கு ஆண்டுகள் மிகப் பல கழிந்தும், மயிர் நரை யெய்தாமை கண்டு வியப்புற்றனர். அவர், "என் குடியில் என் மனைவி யும் மக்களும் அறிவுடையவர்; ஏவலரும் என் கருத்தின்

படியே ஒழுகுவர்; எங்களூரில் அறிவு ஒழுக்கங்களில் சிறந்த சான்றோர் இருந்து ஊராட்சி செய்கின்றனர்; எங்கள் நாட்டு வேந்தனும் அல்லவை செய்யான்; இவ்வாறு யாங்கள் கவலையற்ற வாழ்க்கை நடத்துவதால் நரை திரைகள் எங்களை நாடா'' என்று கூறியுள்ளார்.

நாட்டில் ஊர்கள்தோறும் அவ்வக் காலங்களில் விழாக்கள் நடைபெறும். விழாக்கள் நெடுநாட்கள் தொடர்ந்து நடக்கும். அரசர்கட்குப் பிறந்த நாள் விழாக்களும், ஆண்டிற் புதுமழை பெய்தவிடத்துப் புதுநீர் விழாக்களும், கடலாட்டு, குன்று விளையாட்டு, செண்டாட்டு முதலிய விளையாட்டு விழாக்களும் நடைபெற்றன. இவ்விழாக்களில், விழா நிகழ்ச்சி காணவரும் மக்கட்கு ஊரவர் வரையாது விருந்து செய்வர். போர் செய்து வெற்றிபெற்ற வேந்தன், தன் வீரர் சூழ இருந்து விருந்துண்டு வெற்றிவிழாக் கொண்டாடுவன். அக்காலத்தே கூத்தும் பாட்டும் மிகுந்து மக்கள் உள்ளத்தே மிக்க கிளர்ச்சியை யுண்டுபண்ணும். வெற்றி வகையால் தான் ஈட்டிவந்த பொருளை வேந்தன் பலர்க்கும் வழங்கிப் பாட்டும் உரையும் பெறுவன். அறவழியில் போர் செய்து மாண்ட வீரர்க்குக் கல்லெடுத்து, அதன்கண் அவருடைய பெயரும் பீடும் எழுதி, நீராட்டி நிறுத்தி விழாக் கொண்டாடினர். சுருங்கச் சொல்லின் நாடுகளின் சிறப்பெல்லாம், அவற்றுள் மக்கள் கொண்டாடி மகிழும் விழாக்களையே பொறுத்திருந்ததென்றே கூறலாம்.

கடவுள் வழிபாட்டிற்கு அக்காலத்தே இடமில்லாமல் இல்லை. குறிஞ்சி நாட்டவர் முருகனையும், முல்லை நாட்டவர் திருமாலையும், மருத நிலத்தவர் இந்திரனையும், நெய்தல் நிலத்தவர் வருணனையும், பாலை நிலத்தவர் கொற்றவையையும் சிறப்பாக வழிபட்டனர். இங்ஙனம் வழிபாட்டு வகையில் கடவுளர் பலர் கூறப்படினும், "எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய கடவுள் ஒருவரே; அவர்க்கு இன்ன உரு, இன்ன நிறம் என்பது கிடையாது; உயிரும் உடம்புமாகிய எல்லாவற்றினுடைய இயக்கங்கட்கும் காரணராதலின்

அவர் இயவுள்; ஐம் பொறிகளையும் மன முதலிய உட் கருவிகளையும் கடந்து நிற்றலால் கடவுள்'' என்ற கொள்கை அம்மக்கள் மனத்தே வேரூன்றியிருந்தது. இன்னவுரு வென்றும் இன்ன நிறமென்றும் சொல்லற்கியலாத அக் கடவுளை வழிபடுதற்குக் குறியாக, மன்றங்களில் கந்து எனப்படும் தறிகளை நட்டு அவற்றை வழிபட்டனர். பகை யரசர் நாட்டினின்றும் சிறை கொணரப்பட்ட மக்களுள் மகளிர் பலரும் இம் மன்றங்களில் இருந்து இக்கந்துக் குறி களை வழிபட்டனர். குறியென்பது வடவாரிய மொழியில் லிங்கம் எனப்படும். இக்கருத்தை யறியாத பிற நாட்டு ஆரியரையுள்ளிட்ட மக்கள், இக்கந்து வழிபாட்டைத் தவருகக்கொண்டு பொய்க் கருத்துக்களைப் புகுத்தி விட்டனர். உயிர் வாழ்வுக்கு இம்மை, மறுமை, வீடு என்று மூன்று நிலை யுண்டு. இம்மை வாழ்வு இவ்வுலக வாழ்வு; இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து புகழ் பெற்ருேர் மறுமை யுலகில் இமையவராய் இன்புறுவர்; இவ்விருவகை வாழ்வும் இனிது அமைவது வேண்டி நிலந்தோறும் தெய்வங்கள் நாட்டப்பட்டன. வீடுபேறு என்பது பிறவாநிலை. அதனை வேண்டுவோர்க்குக் கந்துக் குறி வழிபாடு அமைந்திருந் தது. தொல்காப்பியமும் அதன்கட் காணப்படும் பொருட் கூறுகட்கேற்பச் சான்ருேர் பாடிய பல பாட்டுக்களிலிருந் தும் தேர்ந்து தொகுத்துக் கொள்ளப்பட்ட தொகை நூல் களுமே இப்போது கிடைக்கின்றன. தொகுத்தற்கு நிலைக்களமாயிருந்த குறிப்புக்களும் பிற பாட்டுக்களும் வரலாறுகளும் நூல்களும் இறந்து போயின. அதனல் இக்கடவுள் நிலையை விளங்க விரிவாக அறிந்துகொள்வது அருமையாக இருக்கிறது.

மக்களைப்போல நம் நாட்டில் நூல்கள் இறப்பதும் இயற்கை. பழங்காலத்துத் தமிழ் வேந்தர் மேற்கொண் டிருந்த போர் முறைகளுள் பகைவருரைத் தீக்கிரை யாக்கு தல் ஒன்று. அதனல் நூல்கள் அழிதற்கு இடமுண்டு. வேற்று நாட்டவர் போந்து இந்நாட்டு மக்கள் இவர்தம் தொன்மை யுணர்ந்து செம்மை நிலை பெருவாறு செய்வது

குறித்து நூல்களை யழித்ததுமுண்டு. மதுரைமா நாட்டுக்குத் தலைவராய்ப் போந்திருந்த வேற்று நாட்டவரொருவர் தேடித் தொகுத்திருந்த பழைய தமிழ் ஓலையேட்டுச் சுவடிகள், இரு நூறு நாட்கள் குதிரைக்கு வெந்நீர் காய்ச்சுதற்குப் பயன்பட்டன என்பர். இம்மட்டோ! ஆடிப் பதினெட்டாம் பெருக்கென்னும் நீர்விழாவின் பெயரால் அழிந்த நூல்கள் எத்தனை எத்தனையோ! யார் அறிவார்? வெள்ளையராட்சி இந்த நாட்டில் நிலைபெறுமுன் நாயக்க மன்னரும், மராட்ட மன்னரும், சளுக்க மன்னரும், பல்லவ மன்னரும்; சோழ பாண்டிய சேர மன்னரும் எனப் பலதிற வேந்தர் ஆட்சி நிலைநின்று நடந்த தெனக் கல்வெட்டுக்களும் பிறவும் கூறுகின்றனவே? அவ்வாட்சி நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்த ஏடுகளுள் இப்போது சிலவேனும் உண்டா? கல்வெட்டுக்களும் ஆங்காங்குச் சிதறிக் காணப்பெறும் செப்பேடுகளும் தவிர வேறு ஒரு குறிப்பும் கிடைக்கிறதில்லை. இவையெல்லாம் குறிக்கொண்டு தேடிப் பற்றறத் துடைத் தெடுப்பதுபோல அழிப்புண்டும் அழிந்தும்போயின. இவற்றின் வேறாகக் கடல்கோட்களும் களவியலுரை காட்டுமக் காலம் போலும் மற்றக் காலங்களும் தம்மால் இயன்ற அழிவினைச் செய்துள்ளன.

2. நல்லிசைப் புலமைச் சான்றோர்

சங்க இலக்கியக் காலத்தை யுணர்த்தற்கு துணை செய்யும் சான்றோர் சங்க இலக்கியங்களிற் காணப்படும் நல்லிசைப் புலமை படைத்த சான்றோராவர். போர்த் துறையில் நற்புகழ் பெறுவோரையும் சான்றோர் என்பது சங்ககால மரபு. அதனால் நல்லிசைப் புலமை மிக்க சான்றோர் என அவர்களைப் சிறப்பித்தல் வேண்டிற்று. இச்சான்றோர் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழகத்தில் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்த தென்றும், அது மூன்று நிலையாகவைத்துத் தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கமென வரும் என்றும், முதலில் அதன்கண் நாலாயிரத்து நானூற்றெண்மரும், இடையில் நானூற்று நாற்பத்தெண்மரும், கடையில்

நாற்பத்தெண்மரும் இருந்தனரென்றும், இவருள் அரசர், செல்வர், ஆடவர், பெண்டிர், பார்ப்பார், வணிகர், வேளாளர் முதலிய பலரும் இருந்தனரென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இதனைக் கொள்ளா தொழிபவரும் உண்டு. நெடுங்காலமாக இச்செய்தி தமிழ் நாட்டில் தோன்றுதொட்டு வழங்கி வருதலால், இதனைக் கொள்ளோமென்று மறுத்தல் நேர்மையாகாது. இச் செய்தியால் ஒரு சிறந்த உண்மை புலனாகிறது. ஒரு காலத்தே நல்லிசைப் புலமை மிக்க சான்றோர் மிகப்பலர் இருந்தனரென்பதும், வரவர அவர் தொகை குறைந்ததென்பதும், புலமைக்குப் பாலும் தொழிலுமாகிய வேறுபாடு கிடையாதென்பதுமாம். வேற்று நாட்டவர்களின் மொழி கலை அரசியல் வாணிகம் சமயம் முதலிய கூறுகள் விரவி மக்கள் தொகை பெருகி நிற்கும் இந்நாளில் பிழையறத் தங்கள் தாய் மொழியில் நினைக்கவும் பேசவும் எழுதவும் வல்லவர் தொகையே நூற்றுக்கு ஐந்து பேருக்குமேல் இல்லை யென்றால், பண்டை நாளில் புலவர் தொகைமிகக் குறைந்து போயிற்றென்பதில் வியப்புண்டாதற்கு இடமெங்கேயிருக்கிறது.

தமிழ் மக்களே வாழ்ந்த தமிழகத்தில் தமிழரசும், தமிழ் மொழியும் தமிழ் வாணிகமுமே நிலவியபோது தமிழ்ச் சான்றோர் தொகை குறைவானேன்? இடைக் காலத்திலும் இக்காலத்திலும் வேற்றுநாட்டுப் படர்ச்சியால் ஒருகால் குறையலாமாயினும், இரண்டாயிர மாண்டுகட்கு முன்பு சான்றோர் தொகை குறைவது தகாதன்றோ? என்ற எண்ணம் நம்மனோர் மனத்தே எழலாம். அவ்வாறு எழுவதும் முறையே. இக்காலத்தே எல்லா நாடுகளிலும் அந்த நாட்டு அரசியல், அதன் கீழ் வாழும் மக்கள் கல்வியறிவு உடையராக வேண்டுமென்பதைத் தன் கடனாகமேற்கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய அரசியற் சூழலில் நாம் வாழ்கின்றோமாதலால், நாம் இவ்வாறு நினைப்பது முறையாகிறது. பழங்காலத்தில் அரசர்கள் இக்கொள்கையை மேற்கொண்டிலர்; எல்லா நாடுகளும் பழைய காலங்களில் இதனை மேற்கொள்ளாமலே இருந்திருக்

கின்றன. கல்வித் துறையில் மிக்க மேன்மையடைந்திருக்கும் நாடுகளிலும் பழங்காலம் நம் நாட்டில் இருந்தது போலவே இருந்தது. ஆயினும், ஏனை நாட்டு அரசர்களைக் காட்டிலும் பழந் தமிழ்நாட்டு அரசர்கள் கல்வியின் இன்றியமையாமையை யுணர்ந்திருந்தனர்; அரசியல், அறிவுடையோன் செலுத்தும் வழியிலே செல்லும் என்றும், அரசியலைக் "காவற்சாகாடு" (காவலாகிய வண்டி) என்றும், அதனைச் செலுத்தும் பாகனாகிய வேந்தன் கல்வியறிவுடையனாய் நெறியறிந்து செலுத்தும் நீர்மையனாக வேண்டும்; அவ்வாறு இல்லையாயின் நாட்டில் பகைமலிந்து தீங்கு விளைவிக்குமென்றும் தமிழ்வேந்தர் நன்கறிந்திருந்தனர். அவன் செவிசுடத்தக்க சொற்களை அறிவுடையோர் கூறினும், அவற்றை அமைதியுடன் ஏற்று ஆவன செய்வது அவனுக்கு இயல்பாகவும் இருந்திருக்கிறது. இவ்வாறிருந்தும் நாட்டு மக்களுக்கும் அவனுக்கும் இருந்த தொடர்பு, கல்வித் துறையில் அவன் கருத்தை யீர்த்து நிறுத்தவில்லை.

பண்டைத் தமிழ் வேந்தன் தன்னாட்சிக்குட்பட்ட நாடு தனக்கே யுரிய தென்றும், தன் கீழ் வாழ்வார் நாட்டில் விளைந்து வரும் வருவாயில் ஒரு பகுதியைத் தரக் கடமைப்பட்டவரென்றும் கருதினான். மக்கள் தன் நிலத்தே விளைவன விளைத்து ஈட்டுவன ஈட்டி நுகர்வன நுகர்ந்து உடலோடுகூடி உயிர் வாழ்தற் பொருட்டுத் தங்குவதற்காகத் தரப்படும் தங்குகூலி (வாடகை) யென்றுகூடப் பொருள்படுமாறு குடிகள் இறுத்த இறை அக்காலத்தில் அமைந்திருந்தது. இறை யென்பதற்குத் தங்குதல் என்பதும் பொருளாகும். இதனால் குடிகள் விளைக்கும் பொருள் தனக்குரிய வருவாயாதலால், அது குன்றாத வண்ணம் குடிகளையும் விளைபுலங்களையும் காப்பது அரசியல் முறையென்று பண்டையரசன் நினைந்தொழுகினான். அதனால் கல்வியறிவு பெறுதல் மக்கள் பொறுப்பாயிற்று.

"வலியுடை வேந்தர்க்கே நிலவுலகம் உரியது" என்ற கொள்கை சங்க கால வேந்தர் உள்ளத்தே குடிகொண்டிருந்தது. வலி குறைந்த வேந்தன், அறிவால் ஆராய்ந்து,

"இந்நிலம் வேந்தர் படைப்பன்று; கடவுள் படைப்பு; நலஞ் செய்தார்க்கு இன்பமும் தீமை செய்தார்க்குத் துன்பமும் உண்டாகுமாறு செய்யும் கடவுள் போல, நிலவேந்தர் குடிகளின் குறை நீக்கி முறை செய்து நல்லோர்க்கு அளியும் தீயோர்க்குத் தெறலும் வழங்குவது முறை; அதனால் இந் நிலம் எல்லா வேந்தர்க்கும் பொது" என்று கூறுவது முண்டு. வலியுடை வேந்தன் "பொதுச்சொல் பொறாது" போர் உடற்றி வலி குறைந்த மன்னனது நாட்டைத் தன் அடிப்படுத்தினன். நிலம் சூழ்ந்த கடல் மக்கள் வாழ்தற் குரிய இடமாகாதாயினும், கலத்திற் சென்று வேற்று நாடுகளிலிருந்து பொருள் கொணர்ந்தீட்டுதற்கு வாயிலாதலால், அதுவும் பொதுவாகாது என அதன்மேலும் தன் ஆணை செலுத்தின தமிழ் வேந்தரும் உண்டு. "சினமிகு தானை வானவன் குடகடல், பொலந்தரு நாவாய் ஓட்டிய அவ்வழிப், பிறர்கலம் செல்கலாது' (புறம். கஉசு) என்று சான்றோர் கூறுவது காண்க.

இக்கருத்தால் தமிழ் வேந்தர்க்கு வலி பெறுவதிலே பெரு நோக்க முண்டாயிற்று. அவ்வலி, தோள்வலியும் பொருள் வலியும் என இருவகையில் பெரிதும் இயன்றது. தோள்வலி படைப் பயிற்சியால் உண்டாவது. பொருள் வலி குடிமக்கள் விளைத்துத்தரும் பொருளால் வருவது. அதுகொண்டு வேந்தர்க்குப் படைவீரரும் துணைவரும் உளராயினர். அவர்பாலும் தோள்வலியே பெரிதும் எண்ணப்பட்டது. பொருளை எளிதிற் பெறுங் கருத்தால், முடிவேந்தர் மூவரும் தம் நாடுகளைச் சிறுசிறு நாடுகளாக்கி வலிமிக்க தலைவர் தலைமையின்கீழ் இருப்பித்துப் பொருள் பெருக்குதலில் கண்ணுடையராய் அதுவாயிலாக நாட்டைப் பரப்புவதில் பெருநோக்க முடையராய் விளங்கினர். இவ்வகையில் வேந்தர்கட்கும் வேத்தியல் தலைவர்கட்கும் கல்விப் பேற்றில் கருத்து மிகுதியும் செல்லாதாயிற்று. வேந்தர்களிற் பெரும்பாலாரும் தலைவர்களிற் பலரும் சிறிதளவே கல்வி கற்றமைந்தனர். "குலவிச்சை கல்லாமலே பாகம் படும்" என்ற கருத்தும் அவர்கட்குத் துணை

யாயிற்று. அரசரது அரசுரிமையும் தலைவர்களது தலைமையும் தொழிலாளரது தொழின்மையும் வழிவழியாக வரும் அளவில் ஒழுகிவந்தன. இவ்வகையால் கல்வி நலம் மக்களிடையே பரவிப் பெருகுதற்கு வாய்ப்பிழந்தது.

மேலும், மைந்து பொருளாக வேந்தரிடையே அடிக்கடி போரும் நடந்து வந்தது. ஆனியற் பார்ப்பனரும் பெண்டிரும் பிணியுற்றோரும் மகப்பெறாதவரும் ஆகிய இவர்கள் போரில் விலக்கப்பட்டனர். இந்தச் சிறப்புடைய அறத்தால் பார்ப்பனர் முதலியோர் இடையூறின்றி நீங்கினர். உடல் நலமும் குடிவளமும் படைத்த ஆண் மக்கள் தொகை குறைவதாயிற்று. அடிக்கடி நிகழும் போரில் நல்லாண்மையுடைய மக்கள் இறந்தனர். மிகச் சிலரே எஞ்சினர். பார்ப்பனர் அக்காலத்தே ஓதுதல், வேள்வி செய்தல் முதலிய தொழில்களில் ஈடுபட்டனரேயன்றி, உழவு, வாணிகம் முதலிய தொழில்களில் ஈடுபடாது பிறர் உழைத்துப் பெறும் பொருள் பெற்று வாழ்ந்துவந்தனர். ஆயினும், அவர் தொகையும் பெருகவில்லை. இன்றும் அவர் மிகச்சிலராகவே உள்ளனர். அவர் செய்த அறுவகைத் தொழில்களும் அவர் குடிபெருகத்தக்க ஆக்கத்தை அவர்கட்கு நல்கவில்லை யென்பது இதனால் விளங்குகிறது. நல்ல ஆண் மக்கள் குறைந்தமையின், பெண்டிராலும் நாடு அறிவுடைய நன்மக்களைப் பெறும் வளம் பெறாதாயிற்று. பிணியுற்றோரும் மகப்பெறாதோரும் நாட்டில் இருந்தும் நாட்டுக்குப் பயன்படாராயினர். இவ்வாற்றால் தமிழ் வேந்தர் அடிக்கடி செய்த போர்கள் தமிழ் மக்களின் குடி வளத்தைச் சீரழித்து வந்தன என்பது நன்கு விளங்கும். இந்நிலையில் அறிவுடை நன்மக்கள் மிகக் குறைவாக இருந்தனரென்பதும், அதனால் கல்வியறிவு எல்லா மக்களிடத்தும் பரவி நிலவ இயலாதாயிற்றென்பதும் இனிது புலனாகின்றன.

இங்ஙனம் கல்வி கேள்விமிக்க சான்றோர் தொகை சிறிதாதலை வேந்தர்கள் உணராமல் இல்லை. அவர்கட்கு வேண்டும் உதவியைச்செய்து பேணுவது தமக்குக் கட

னென்பதை நன்கறிந்திருந்தனர். பாண்டியன் ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் "அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்," ஆதலால், "உற்றுழி யுதவியும் உறு பொருள் கொடுத்தும், பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்று" என்று வற்புறுத்தினுன். தொண்டைமான் இளந்திரையன் நாடுகாக்கும் வேந்தர் நல்லறிவுடையராதல் வேண்டு மென்ருன். சோழன் நல்லுருத்திரன், "மெலிவில் உள்ளத்து உரனுடையாளரா"ன சான்ருேர் கூட்டுறவே பெறத்தக்கதென்று பேசினுன். கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி, "தமக்கென முயலாது" "பிறர்க்கென முயலும்" சான்ருேர் இருத்தலால் உலகம் உளதாகின்றதென்று உரைத்தான். பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தன் நிலவரை புலவர்பாடும் புகழ் படைக்க வேண்டுமென விழைந்தான். சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, "அருள் வந்தவை காட்டி, மேனின்று மெய்கூறும் கேளிர்" எனச் சான்ருேரைப் பாராட்டினுன். தமிழ்ச் சான்ருேருடைய சால்புகளை நன்கறிந்த தமிழ் வேந்தர், அவராற் பாடப் பெறும் புகழைத் தாம் மேற்கொண்டுபுரியும் அரசியலின் ஊதியமாகக் கருதினர்; புலவர் பாடாதொழிவது தமக்குக் கேடென்றும் அஞ்சினர். "புல்வர்பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின், வலவனேவா வானவூர்தி எய்துவ"ரென்பது அக்காலத்துக் கொள்கை. புலவர்களின் புலமை, பாவன்மை, நாவன்மையாகிய நலங்களில் தமிழ் வேந்தர் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தனர். புலவர் பெருமானுன கபிலர் பாட்டுக்களை வியந்த சேரன் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை யென்பவன் பொருந்தில் இளங்கீரனுரைப் பார்த்து, "செறுத்த செய்யுள் செய் செந்நாவின், வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன், இன்று உளனுயின் நன்றுமன்" (புறம். ருங) என்று பரிந்து கூறுவதும், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், "ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி, மாங்குடி மருதன் தலைவனுக, உலகமொடு நிலைஇய பலர் புகழ் சிறப்பின் புலவர் பாடாது வரைக என்

நிலவரை" (புறம். எஉ) என்று வஞ்சினம் மொழிவதும் காண்க.

இவ்வாறு வேந்தர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட நல்லிசைப் புலமைச் சான்றோர் பலரும் கல்வி கேள்வியிற் பிறக்கும் இன்பத்துக்கு இரையாகி வேறே பொருள் செய்தற்கமைந்த பிற துறைகளை நாடாது, தமது புலமை நயந்து செல்வர் நல்கும் பொருள்பெற்று வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். இவர் பாடும் பாட்டுக்களை யாழ் முதலிய இசைக் கருவிகளில் வைத்துப் பாணரென்பார் பாடி மக்களை இன்புறுத்தினர்; கூத்தரென்பார் கூத்தாடி இன்பம் நல்கினர். இம்மூவராலும் இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழும் முறையே வளர்ந்து வந்தன. நாம் முன்னே கூறியபடி வேந்தர்கள் பலரும் புலவரைப் பேணி இயற்றமிழையும், பாணரையோம்பி இசைத் தமிழையும், கூத்தரைப் போற்றி நாடகத் தமிழையும் வளர்த்தார்கள். முத்தமிழையுங்கொண்டு தமிழ்ச் செல்வர்களை உவப்புறச் செய்து அவர் தரும் பரிசில் கொண்டு வாழ வேண்டியவர்கள் இவர்கள். அதனால் இவர்களைப் பரிசிலர் என்றும் வழங்குவர். இவர்கட்கு "யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிரே." பழுமரம் தேர்ந்து செல்லும் பறவைபோல இவர்கள் எப்போதும் கொடைநலம் சிறந்த செல்வ நன்மக்களைத் தேடிச் சென்று பரிசில் பெற்று வாழ்ந்தனர். இசை நாடகங்களிற் போல இயற்றமிழிலும் ஆடவர் பெண்டிரென வேறுபாடின்றி யாவரும் புலமை பெற்றிருந்தனர். புலமை யென்பது பால் வேற்றுமை காணாது எல்லார்க்கும் ஒப்ப அமைவதென்று தமிழ் வேந்தர் நன்கு அறிந்திருந்தனர். அதனால் ஆடவர்க்குப்போல மகளிர்க்கும் நன்மதிப்பும் நற்பரிசிலும் தந்து சிறப்பித்தனர். மகளிருள் ஔவையார், காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார் முதலாகப் பலர் உண்டு. அவர் பாடிய பாட்டுகள் பல, சங்க காலத் தொகை நூல்களிற் காணப்படுகின்றன. மகளிரெனத் தமிழ் வேந்தர் இகழ்ந்து நோக்கியதாகக்கூடத் தமிழ் நூல்களுள் எங்கும்

ஓரெழுத்தேனும் கூறப்பட்டது கிடையாது. சிற்றரசர் முதல் முடிவேந்தர் ஈறாக யாவரும் அவர்கட்கு மதிப்புத் தந்துள்ளனர்.

ஒரு நாட்டு மக்கட்கு அவர் நாட்டு மொழிவல்லாரிடத்தில் அன்பும் நன்மதிப்பும் உண்டாவது அவர்கட்கு அந்நாட்டின்பால் பெரும் பற்றிருந்தாலன்றிக் கைகூடாது. ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் அந்நாட்டுமொழியே உயிர்நாடியாகும். நாட்டு மொழியே மக்கள் உள்ளத்தில் நிகழும் எண்ணங்கட்கும் மொழியாகும். அம்மொழியைச் சிதைத்தால் அந்நாட்டு மக்களின் எண்ணமும் சிதையும். ஒரு நாட்டை வென்று அடிப்படுத்தக் கருதிய பிறநாட்டவர், தங்கள் மொழியை வென்ற நாட்டிற் பரப்பி அதன் வாயிலாக நாட்டுமொழியைச் சீரழிப்பது தமது முதற் பணியாகக் கொண்டிருந்தனர். அது நாளடைவில் அந்நாட்டவர்களைப் பிறநாட்டவர்க்கு அடிமையாகுந் தன்மையை விளைவித்தது. இதனை நம் தமிழகத்தேயன்றிப் பிறநாட்டுக் கடிமையுற்ற ஏனை எல்லா நாடுகளிலும் காண்கின்றோம். நம் நாட்டில் இடைக் காலத்தே போந்து மேம்பட்ட பல்லவ, சளுக்க, நாயக்க வேந்தர்களால் தமிழர் வலியிழந்து அடிமைகளாய் ஒழிந்த திறத்தைக் கல்வெட்டுக்கள் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தமிழகத்தில் தமிழிற் பொறிக்கப்படும் கல்வெட்டெழுத்துக்கள் யாவும் எத்துணைவகைப் பிழைமலியலாமோ அத்துணையும் நிரம்பியிருக்கின்றன. அன்றியும், அவை யாவும் தூய தமிழில் இராமல், கிரந்த எழுத்துக்கள் நிரம்பி மாசுபடிந்திருக்கின்றன. ஆங்கிலேயராட்சி வந்தபின் யாவும் ஆங்கில மொழியிலே நடைபெறலாயின. தமிழர் தமது தமிழில் பேசுவதும் எழுதுவதும் தமக்கு மானக் குறைவாகக் கருதிய காலமும் இருந்தது. தமிழர் அரசியலில் உரிமைபெற வேட்கை கொண்டபின், தம் உள்ளத்தை யடிமைப் படுத்தியிருந்த ஆங்கிலத்தை ஓரளவு விலக்கித் தமது தமிழ் மொழியிலே பேசுவதை இப்போது மேற்கொண்டுள்ளனர். எழுதுவது மட்டில் கல்வெட்டெழுத்துக்களைப்

போல எழுத முற்பட்டு விட்டனர். கல்வெட்டில் கலக்கும் கிரந்த எழுத்துக்கள் இல்லையேயொழிய அவ்வெழுத்தாலமைந்த சொற்களைத் தமிழெழுத்தால் எழுதுகின்றனர். இதனுல் இவர்கள் உள்ளம் பிறமொழிக் கடிமையாயிருக்கும் தன்மை நீங்கப்பெற்றிலதென்றும், எனவே நாட்டுப்பற்று நன்கு அமையவில்லையென்றும் காணலாம்.

ஆங்கிலேயர்களுக்கு உரிமை யுணர்வு தோன்றிய பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன், கிரேக்க உரோமானியர்களுக்கு அடிமையாயிருந்தனர். அக் காலத்தே அவர்கள் மொழியில் லத்தீன் மொழிச்சொற்களும் கிரேக்க மொழிச் சொற்களும் கலந்துகொண்டன. உரிமை யுணர்வு தோன்றி வேர் கொண்ட பின், அவர்கள் அம் மொழிகளை விலக்கித் தூய ஆங்கில மொழியில் எழுதவும் பேசவும் மேற்கொண்டனர். அவர்கட்கு அண்மையிலுள்ள பிரெஞ்சு, சருமனி முதலிய நாட்டு மக்களின் கூட்டுறவால் அவர் மொழிச் சொற்களும் தங்கள் மொழியில் வந்து கலக்கக் கண்ட அந்த ஆங்கிலேயர் அவற்றைத் தங்கள் மொழிநடைக் கேற்பச் சிதைத்தமைத்துக் கொண்டனர். அவர்களை யடியொற்றிச் செல்லும் நம்மவர், அவருடைய அந் நற்பண்பைக் கொள்ளா தொழிந்தது இரங்கத் தக்கதாம். தங்கள் மொழியைப் பிழையின்றித் தூய வகையில் எழுதவும் பேசவும் வேண்டுமென்ருல், அவ்வாறு வேண்டுவோர், மொழிபயிலும் தங்கள் நாட்டின்மேல் அன்புடையராதல் வேண்டும். நாட்டுப் பற்று நாட்டு மொழியின்பால் பற்றும் அதனை யழகுற எழுதவும் பேசவும் வேண்டுமென முயலும் முயற்சியும் தோற்றுவிக்குமென மேஞட்டறிஞரான பேராசிரியர் ஆதம்சு என்பவர் கூறியுள்ளார்.

ஆங்கிலப் பயிற்சி மிகுந்து அம்மொழி காட்டும் நெறியே கற்பன கற்று நம் நாட்டின்நலம் காண விழைபவர்க்கு அவ்வாறே நம் நாட்டின்பால் அன்புண்டாக வேண்டும். நாட்டுக்குத் தொண்டாற்றுவோ ரென வரும் தலைவர் பலரும் நம் நாட்டு மொழியின்பால் நன்மதிப்புடைய

ராகவேண்டும். அஃது அம்மொழி பயின்று விளங்கும் புலவரிடத்தே அவர்கள் காட்டும் நன்மதிப்பால் தெளிவாகும். பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் புலவர்கட்குச் செய்த சிறப்புக்களால் அவர்கள் தங்கள் தமிழ்மொழியின்பால் பேரன்பும் அது வாயிலாகத் தங்கள் நாட்டின்பால் பேரார்வமும் உடையராய் இருந்தனரென அறிகின்றோம். தமிழ் வேந்தனொருவன், போர் குறித்து வஞ்சினங் கூறுங்கால், "என்னோடு பொரவந்து நிற்கும் பகை வேந்தரை இப்போரில் வென்று புறங்காணேனாயின், யான் இறந்து மாறிப் பிறக்கும்போது சிறந்த இத் தென்னாடு காக்கும் பாண்டியர் குடியில் பிறவேனாக," என்ற கருத்துப் பட, "மன்பதை காக்கும் நீள் குடிச் சிறந்த, தென்புலங் காவலின் ஒரீஇப் பிறர், வன்புலங் காவலில் மாறியான் பிறக்கே" (புற. எக) என்று கூறுவது கொண்டு, தமிழ் வேந்தர்க்குத் தங்கள் தமிழ் நாட்டின்பால் இருந்த பேரார்வம் தெற்றென விளங்குகிறது.

இங்ஙனம் தமிழகத்தின்பாலும் தமிழ்மொழியின்பாலும் உண்டான பேரன்பால், தமிழ் வேந்தர் தங்கள் மொழிப் புலவரான சான்றோரிடத்துக் கொண்டிருந்த அன்பும் நன்மதிப்பும் பெரிதும் அறியத்தக்கனவாம். தங்கள் நாட்டு நன்மக்கள் உள்ளத்தெழுந்த எண்ணங்களையும் உரைத்த உரைகளையும் நாட்டிற் காணப்படும் இயற்கைக் காட்சிகளையும் மக்களின் வாழ்க்கைகளையும், அதன்கட் காணப்படும் நிறைவு குறைவுகளையும் நிழலோவியம்போல நெஞ்சிற் பதித்துக் காட்டும் பாட்டும் உரையும் வழங்கித் தங்கட்குப் புது வாழ்வு காட்டி யின்புறுத்தினர் இச்சான்றோர். புறத்தே பொறிவழியாகக் காணும் இத்தமிழகத்தைச் சொல்வழியாக நெஞ்சில் தோற்றுவிக்கும் இவர்கள், வழி வழியாக இத்தமிழகம் தன் சிறப்புக் குன்றாது இயன்று வருதற்கு ஏதுவாகின்றனர் என்பதை அவர்கள் நன்கறிந்திருந்தார்கள். இவ்வாறு, இம்மையிலே வேறு பிறப்பளித்து இன்பக் காட்சி காட்டி இன்புறுத்தும் இச்சான்றோர் மறுமை யின்பத்தையும் பெறுவித்தலில் பின்

னிடார் என்று எண்ணிப் பேணினர். இதுவே இவ்வரசர் கட்கு இச் சான்றோரை வணங்கி வழிபடுதற்கும் நன்கு மதித்தற்கும் முதற் காரணமாயிற்று. இவர்கள் உரைத்த வாயுறை வாழ்த்தும் செவியறிவுறூஉக்களும் பிறவும் இவ் வேந்தர்கட்கு நல்விளக்கமாய்த் துணை செய்தன.

தமிழ்ப் புலமை நலத்தால் புகழ் மேம்பட்ட புலவர் வேந்தர்களையும் வேறு செல்வர்களையும் நாடி வருவா ராயின், அவர் வரவறிந்து வரவேற்றுச் சிறப்பிப்பது தமிழ்ச் செல்வ வேந்தர் இயல்பு. புலவர்கள் வேந்தர் களின் நாட்டிலுள்ள மலை, காடு முதலிய நாட்டு வளங்களை யும் அவர்களின் போராண்மைத் திறங்களையும் பாட்டில் தொடுத்துப் பாடுவர். எத்தகையோர்க்கும் தம்முடைய நாடு புகழ் குணஞ் செயல் முதலிய நலங்களைச் சான்றோர் பாராட்டிப் பாடினால் உள்ளத்தே மகிழ்ச்சியுண்டாதல் ஒருதலை. ஆகவே, அவர்கள் தம் முன் பாடிப் பாராட்டு மவர்க்கு மிக்க பொருள் அளிப்பது இயற்கையாயிற்று. ஏனைப் பாணரும் கூத்தரும் இப்புலவரோடு போந்து இசை யாலும் கூத்தாலும் செல்வ மக்களை மகிழ்வித்துப் பரிசில் பெற்றுச் செல்வர்.

இவ்வண்ணம் சான்றோர்க்கும் பாணர் முதலியோர்க் கும் பொருள் கொடுத்துப் புகழ் கொண்டாரெனின், அப் புகழ் இவ்வேந்தர்க்கும் பிறர்க்கும் எப்பயனை விளைத்திருக் கும் என எண்ணலாம். அக்காலத்தே நாட்டில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை வேறு நாடுகட்கு உய்த்துச் சென்றுரைக்கும் நாள் வெளியீடுகள் இல்லை. நாடெங்கும் பரவும் புகழ் மெல்ல மெல்லப் பரவினாலன்றி, ஒருவர்க்குப் பெரும்புகழ் பரவி நிலைபெறுகொள்ளுதற்கு வழி கிடையாது. எல்லா நாடுகட்கும் இனிது சென்று பெருவேந்தருடைய அருஞ் செயல்களை யெடுத்தோதிப் புகழ் பரப்பும் தொழில் இப் புலவர் முதலாயினார்க்கு உரியதாயிற்று. ஒரு வேந்த னுடைய ஆண்மையும் படைப் பெருமையும் வெற்றிச் சிறப்பும் பிறவேந்தருடைய உள்ளத்தில் உட்குத் தோற்று விக்கும் வகையில் இப்புலவர் முதலியோர் செயல் நிகழ்ந்து

வந்தது. மேலும் இவர்கள் எப்போதும் உள்ள நிகழ்ச்சிகளை யுள்ளவாறே யுரைக்கும் உண்மை நலம் வாய்ந்தவர். இதுபற்றியே இவர்களை "வாய்மொழிப் புலவர்" என வழங்கினர். இச்சிறப்பால் வேந்தர்கள் இப்புலவர் முதலியோரைச் சிறப்பிப்பது வேண்டியதொரு செயலுமாயிற்று.

அன்றியும், நற்செயல் செய்த வேந்தனைப் பாராட்டுதலும் தீச்செயல் செய்தவனைத் தூற்றுதலும் இவர்கள் ஒல்லும் வாயெல்லாம் செய்து வந்தனர். நன்னன் என்னும் வேந்தன் பெண் கொலைபுரிந்த தீச்செயலையும், கோசரென்பார் அவன் மாமரத்தைக் கொன்று அவனை இகழ்ந்த நற்செயலையும், பரணர் முதலிய சான்ரேர் ஏற்றவிடத்தில் தாம் பாடிய பாட்டுக்களில் வைத்துப் பாடியிருப்பது இதற்குப் போதிய சான்ருகும். இதனல் வேந்தர்கட்கும் பிற தலைவர்கட்கும் இவர்கள்பால் ஒருவகையில் அச்சமும் இருந்ததென்னலாம்.

இப்புலவர் பெருமக்கள் வெறிதே பாடிப் பொருள் பெறுவதொன்றே கருத்தாகக் கொண்டவரல்லர். புகழ்க்குரிய வேந்தரையும் செல்வர்களையும் நாடி நாடோறும் சென்று கொண்டிருப்பர். ஆங்காங்கு அவர்கள் தரும் செல்வத்தைத் தம்மையொத்த பிறர்க்கும் பகுத்தளித்துண்டு வாழ்வர். அவர்கள் உள்ளத்தே பொருளினது அருமை புலப்படுவதே கிடையாது. அவ்வப்போது கிடைப்பதை அவ்வப்போதே செலவழித்து மறுபோதிற்கு வேறு செல்வரை நாடிச் செல்வர். இவர்கள் எப்போது வரினும் அச்செல்வர்களும் அப்போதெல்லாம் பொருள் தந்த வண்ணமிருந்தனர். செல்வத்துப் பயன் ஈதல் என்பது செல்வர் கொள்கை. புலவர்க்குக் கொடுக்கும் கொடை செல்வரது கடன் என்பது இவர்தம் கொள்கை. இதனைப் "புலவர் பூண்கடன்" என்றும் வறியார்க்கு வழங்குவது செல்வர்க்குப் பொதுவாகவுள்ள கடன் என்பது பற்றிக்கொடையைக் "கொடைக்கடன்" என்றும் சான்ரேர் கூறியுள்ளனர்.

வறுமை பெருகிய நாட்டில் அறிவும் தொழிலும் வளம் பெறுதல் இல்லையென்பதைப் பண்டைத் தமிழர் நன்கறிந்திருந்தனர். நாட்டில் பசியும் பிணியுமின்றி வசியும் வளனும் பெருகவேண்டுமென்பது எல்லா மக்களும் பொதுவாக வேட்ட வேட்கை. அடிக்கடி நிகழும் போர்களாலும் ஆடவர் தொகைக் குறைவாலும் நாட்டின் விளைபொருள் எல்லா மக்கட்கும் கிடைப்பது அரிது. இதனால் நாட்டில் இரவலர் உளராதற்கியைபிருந்தது. அவ்விரவலரைப் புரத்தல் புரவலருக்குக் கடனுமாயிற்று. பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்புதல் தலையாய அறம்.

இரவலர்க்கும் புரவலர்க்கும் உள்ள தொடர்பைப் பண்டைச் சான்றோர் உலகிற்கும் மழைக்குமுள்ள தொடர்பாகக் கருதினர். மழை, கடற்குச் சென்று நீரை முகந்துவந்து கோடையால் வெதும்பும் உலகிற் பெய்து தணிப்பது கடன். அதுபோல, வினை வலியுடைய வேந்தரும் செல்வரும் வினைமேற்சென்று பொருள் கொணர்ந்து இல்லோர்க் களித்தல் கடனாயிற்று. இது குறித்தே கொடை வழங்கும் புரவலரைச் சான்றோரனைவரும் மழைமுகிலோடு உவமித்துக் கூறியிருக்கின்றனர்.

மேலும், புலவர் முதலாயினார்க்கு வேண்டும்பொருளை அளித்து அவராற் பெறப்படும் புகழ்மேற்சென்ற வேட்கை ஒருபுறமிருக்க, நல்லறிஞர்பால் வறுமையில்லாதிருக்கவேண்டி வேந்தரும் பிறரும் பொருளீட்டுதலைப் பெருநோக்கமாகக்கொண்டே வினையைத் தம் உயிராக வெண்ணினர். "வினையே ஆடவர்க்குயிர்" என்றும், "புரக்கப்படுவோர் புன்கண்கூர, இரப்போர்க்கு ஈயா"மை தீதென்றும், "செல்வமென்பது சேர்ந்தோர் புன்கண் அஞ்சுமென்கண்" என்றும் சான்றோர் பல முறையும் வற்புறுத்தியுள்ளனர். ஈதற்குரிய ஆண் மகன் இல்வழி, செல்வ மகளிர் இக் கொடைக் கடனைத் தவறாது ஆற்றினர்; இதனை "மனையோள் பாணரார்த்தவும் பரிசிலரோம்பவும், ஊணொலி யரவமொடு கை தூவாளே" (புறம். ௩௩௪) என்று சான்றோர் கூறுவது காண்க.

சுருங்கச் சொல்லின், பண்டைச் செல்வத் தமிழ் மக்கள், "இரவலர்க் கருங்கலம் அருகாது வீசி, வாழ்தல் வேண்டும் இவண் வரைந்த வைகல்" என்ற கருத்துடைய ரென்பது சாலும். உண்டாரை நெடுநாள் வாழப் பண்ண வல்ல நெல்லிக் கனி பெற்ற அதியமான் ஔவைக் கீந்து புகழ்பெற்றது நல்லிசைப் புலமை சான்ற நல்லோர் உலகில் இனிது வாழ்தல் வேண்டுமென்ற கருத்துப்பற்றியேயாம்.

இக் கருத்துடையராய் வேந்தரும் பிறரும் ஒழுகியது கண்டே, பண்டைச் சான்றோர் பொருள்கருதிப் போர் மேற் செல்லும் வேந்தர்களின் போர்த்திறத்தை வியந்து விரித்துப் பாடி யூக்கினர். அவ்வேந்தர்களும் வென்று கொண்டுவந்த திறையும் பிறவுமாகிய செல்வத்தைப் பரிசிலர்க்கே வழங்கினர். போர் வாயிலாக வந்த பொருள் இல்லாரது இன்மை தீர்த்தற்குப் பயன்பட்டமையின், சான்றோர் அவர் செயலைப் பாராட்டிப் பாட்டிடைவைத்து என்றும் நிலைபெறச் செய்தனர்; நாட்டில் பொருள்வளம் மிகுவித்தல் குறித்து வேந்தர்களைக் காடுகொன்று நாடாக்குமாறும் குளந்தொட்டு வளம்பெருக்குமாறும் அறிவுறுத்தினர்; இறைபெறுமிடத்தும் முறையே அறநெறி பிழையாது பெறுமாறு தெருட்டினர்; பகைக்கஞ்சி அடைமதிற்பட்ட விடத்துத் தம்மாற் பேணப்பட்ட வேந்தரை ஊக்கிப் போருடற்றிப் புகழ் நிறுவுமாறு மறத்தீக்கொளுத்தினர். போர்மேற்சென்று வென்றி மேம்பட்ட வேந்தன் மேலும் போரே விரும்பி யொழுகின், அவனால் நாடழிதலும் அதனால் உயிர்கள் வருந்துமாறும் எடுத்தோதி அவனுள்ளத்தில் அருளூற்றெழுமாறு பாடினர். இயற்கையில் தீய நிகழ்ச்சிகள் உண்டாயின், வேந்தர்க்குக் குற்றமெனக் காட்டி அவர்களை அறத்தாற்றில் ஒழுகுமாறு பணித்தனர். குடி மக்கள் முறைவேண்டியும் குறைவேண்டியும் வருவராயின் வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன வழங்கப் பண்ணினர். நற்பண்புடைய வேந்தர்பால் மாறுபட்ட கருத்தால் போர்நிகழ விருக்குமாயின் அவர்களைச் சந்துசெய்து போரை நிகழவொட்டாது தடுத்தனர். தமிழ் மூவேந்

தரையும் ஒருங்கு காண நேரின், "இன்றேபோல்க நும் புணர்ச்சி" என்றும், "இவ்வாறு நீவிர் மூவிரும் ஒன்று பட்டிருப்பீராயின், இவ்வையக முழுவதும் நும் கையகப் படுவது பொய்யாகாது" என்றும் தேனினுமினிய சொற்க ளால் தமிழக முழுதையும் ஒரு நாடாகத் திகழ்வித்தற்கு முயன்றிருக்கின்றனர். இவர் தம் முயற்சிப் பயனால் வேந்தர்க்கும் அவர்கீழ் வாழ்ந்த குடிகட்கும் போருண்டாக வில்லை. செல்வர்கட்கும் இல்லாதவர்கட்கும் பகைமை எழவில்லை. வேற்று நாட்டவர் புகுந்து வேறு பல சூழ்ச்சி செய்து நாட்டைக் கெடுத்தற்கு வழி தோன்றவில்லை. எனவே, சங்க இலக்கிய காலத்துச் சான்றோராகிய நல்லிசைப் புலவர்கள் ஒருவகையில், தமிழகம் தன் தமிழ்ப் பண்பு கெடாது நிலைபெறுதற்குரிய வழிகள் பலவற்றிலும் முயன்று நாட்டிற்கு நல்லதோர் அரணாக விளங்கினர் என்பது தெளிவாகும்.

இவ்வுரிமையால் இச் சான்றோர்கள், அறிவு மென்மை யாலும் செல்வச் செருக்காலும் நிலை மறந்து நீர்மை குன்றி யிருக்கும் வேந்தர்பால் சென்றவிடத்து அவர்கள் வேண்டு வன கொடாதவிடத்துப் பழித்தலும், வரிசையறியாது நல்கின் வாங்காதொழிதலும், காணாது கொடுக்கும் பரிசிலை கைக்கொள்ளாது மறுத்தலும், தவறுசெய்தவழி அஞ்சாது நின்று அறிவுறுத்தலும் செய்தொழுகினர். இவர் சென்ற நெறியில் செல்லாமையால் இடைக்காலச் சான்றோர் எளிய ராயினர்; தமிழகம் தமிழ்ப் பண்பாட்டை இழந்தது. இக் காலத்துச் சான்றோர் எதிர்கால வரவு நோக்கி, பண்டைச் சங்க காலச் சான்றோர் கொண்டிருந்த திட்பநுட்பப் புலமைக் கூறுகளுள் தக்கவற்றைத் தேர்ந்து கடைப்பிடிக் கும் கடமையுடையராவர்.

௩. கோனாடு

மேலே உரைத்த சங்ககால நல்லிசைப் புலமைச் சான்றோர் தொகையுள் ஒருவரான கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் பொருளாக இச்சிறு நூல்

ாழுந்ததனால், இங்கே கோனாட்டின் இயல்பும் பிறவும் ாணப்படும்.

சங்ககாலத்தில் தமிழ்ப்பெருவேந்தர் மூவரும் தங்கள் ாட்டின் அரசியலின் கீழ்ப் பல வலிமிக்கோரைத் தலைவராக்கி அவர் ஆட்சிசெய்து தமக்கு வரி செலுத்து மாறு பல ஊர்களைத் தொகுத்துச் சிறு நாடாக வகுத் திருந்தனர் என முன்பே கூறினோம். அத்தலைவர்களில் சிலர் வலிமிகுந்து குறுநிலமன்னராயினரென்றும் முன்பு கூறியுள்ளோம். அச் சிற்றரசர்களுள் சிலர் அரசர் குடியில் தோன்றியவருமாவர். சோழர் குடியிலும் அவ் வாறே ஏனைச் சேர பாண்டியர் குடியிலும் வேந்தர் சிலர் இருந்தமையின், அவர்களும் தம்மை முறையே சோழ ரென்றும் சேரரென்றும் பாண்டியரென்றும் கூறிக் கொண்டனர். அதனால் நல்லிசைச் சான்றோர் ஒருவரே பல சோழர்களையும் சேரபாண்டியர்களையும் பாடிச் சிறப்பித்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறு வேந் தர் பலராதலால் நாடுகளும் பலவாயின.

சோழநாடு ஏனை இருநாடுகளினும் பரப்பு மிகுந் திருந்ததனால் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே, தென் பெண்ணையாற்றுக்கு வடக்கே திருவேங்கடம் வரையிருந்த சோழநாட்டுப் பகுதி தொண்டைநாடென்ற பெயரால் பிரிந்து விளங்கிற்று. பின்னர் இத்தொண்டைநாட்டுப் பரப்பு கிழக்கே கடலையும் மேற்கே பல்குன்றத் தொடரை யும் (சவ்வாது மலைத்தொடர்) எல்லையாகக்கொண்டு விரிந் திருந்ததுபற்றித் தொண்டைநாட்டு வேந்தர் இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாக வகுத்தனர். இவ்வாறே சோழ சேர பாண்டிய நாடுகளும் பல உள்நாடுகளையுடைய வாயின சேரநாட்டில் குடநாடு, குட்டநாடு, இரும் பொறைநாடு, கொண்கானநாடு, கொங்குநாடு, புன்னாடு, துளுநாடு எனப் பல நாடுகள் இருந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களால் அறியலாம். இவ்வாறே பாண்டிநாட் டிலும் பல சிறுநாடுகள் உண்டு. தொல்காப்பியர் காலத் தும் இப்பிரிவுகள் இருந்தன. "வண்புகழ் மூவர் தண்

பொழில் வரைப்பு" என்ற அத் தொல்காப்பியரே, "செந் தமிழ்சேர்ந்த பன்னிருநிலம்" என்பதனால், அவர்காலத்தே இத்தமிழகம் பல சிறு பகுதிகளாகப் பிரிந்திருந்த தென்பது இனிது விளங்குகிறது. தொல்காப்பிய வுரைகாரர்கள், நம் தமிழகத்தே செந்தமிழ் நிலம் ஒரு பகுதியென்றும், இதனைச் சூழ்ந்து பன்னிரண்டு நாடுகள் இருந்தனவென்றும், அவை பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாவடதலைநாடு என்பனவென்றும் இவையே தொல்காப்பியர் குறித்த பன்னிருநிலமென்றும் கூறுவர்.

இந்த நாடுகள் இக்காலத்தே விளங்க அறியும் வகையில் இல்லை. இக்கால ஆட்சியியலுக்கேற்ப நம் தமிழகம் இப்போது வேறுவகையில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. நம் தமிழகம் தனிச் சிறப்பும் தனித்தொன்மையும் உடையதாயினும், வடக்கிலும் மேற்கிலும் தன்னெல்லை சுருங்கி விட்டது. வேற்றுமொழியின் ஆட்சியால், தமிழகம் ஏனைத் தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, மலையாளம் என்ற மொழிவழங்கும் நாடுகளோடு இணைப்புற்றுத் தன்னை மறந்து தன் சிறப்பையும் இழந்து தன்னைத்தானே இனிது ஆண்டுகொள்ளுந் தனியுரிமையும் துறந்து ஒளிமழுங்கியிருக்கிறது. இந்நிலையில் இதன்கண்ணும் சென்னை, செங்கற்பட்டு, தென்னார்க்காடு, தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, கோயம்புத்தூர், சேலம், வடவார்க்காடு, சித்தூர் எனப் பல நாடுகளாகப் பிரிந்திருக்கிறது. பிறநாட்டாட்சி வேகத்தில் அடிமையுற்று மடிந்துகிடந்ததனால், சித்தூர்நாட்டின் செம்பாகம் தெலுங்கு மொழிக்கிடமாய் விட்டது. திருவேங்கடம் எனதேயெனத் தெலுங்குமொழி இரைச்சலிட்டுப் பேசுதற்கும் தமிழ் தனது இடத்தையிழந்து ஏக்கற்று நிற்கிறது. எனினும், தன் வடவெல்லையாகிய வடவேங்கடத்தை, அத் தெலுங்கு "திருமலை திருப்பதி" யென வாயால் வழங்கித் தனக்கு அதனைப் பெற உரிமையில்லையென்பதைச் சொல்

லாமற் சொல்வித்து நிற்பதால், தமிழ் தனக்குரிய வேங்கடத்தை விட்டொழியும் என எண்ணுதற் கிடமுண்டாகவில்லை.

இப்போது போலவே இடைக்காலத்தும் நம் தமிழகம் பலப்பல நாடுகளாகப் பிரிந்தேயிருந்தது. தமிழகத்துத் தமிழ்க் கோயில்களிலும் பிற விடங்களிலும் கல்வெட்டெழுத்துக்கள் தோன்றியகாலத்துக்கு முன்பும் பல பிரிவுகள் இருந்தன. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான நம்பியாரூரர், மருகல்நாடு, கொண்டல்நாடு, குறுக்கைநாடு, வெண்ணிக்கூற்றம், வெண்ணிநாடு, நாங்கூர்நாடு, நறையூர் நாடு, மிழலைநாடு, பொன்னூர்நாடு, புரிசைநாடு, வேளா நாடு, விளத்தூர்நாடு எனப் பல நாடுகளைக் குறிக்கின்றார்.

இக்காலத்தை யடுத்துப் போந்த காலங்களில் தோன்றிய இடைக்காலத் தமிழ் வேந்தர்கள் காலத்தில் சேரநாடு கேரளநாடாய் விட்டது. சேரநாட்டின் உண்ணாட்டுப் பகுதிகளான கொண்கானம், கொங்கு, புன்னாடு என்பன கேரளநாட்டினின்றும் பிரிந்து விட்டன. கன்னடமும் வேணாடும் வேறுபிரிந்தன. பல்லவ சளுக்க மன்னர்க்குப் பின் தோன்றிய தமிழ் வேந்தர்கள் இடைக்காலத்தே மேம்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் காலத்திலும் நம் தமிழ்நாடு பல உண்ணாட்டுப் பிரிவுகளை யுடையதாகவே இருந்தது. சோழநாடு மட்டில் எட்டு மண்டலங்களாகவும் ஒன்பது வளநாடுகளாகவும் பிரிந்தது. ஒவ்வொரு வளநாடும் பல சிறுநாடுகளாகவும் கூற்றங்களாகவும் பிரிய ஒவ்வொன்றிற் பற்றுக்களும் பிறவும் இருந்தன.

இனிச் சங்க இலக்கியக் காலத்திலும் இப்பிரிவுகள் இல்லாமல் இல்லை. தொண்டை நாட்டில் ஒய்மாநாடு இடைக்கழிநாடு என்பன முதலிய நாடுகளும், சோழநாட்டில் கோனாடு முதலியனவும்; பாண்டிநாட்டில் பறம்புநாடு முதலியனவும் நாட்டுப்பிரிவு உண்மைக்குச் சான்று பகருகின்றன.

சோழநாட்டுப் பிரிவுகளுள் ஒன்றான கோனாடுதான் நாம் மேற்கொண்டிருக்கும் மதுரைக் குமரனாருடைய முன்

னோர்கட்குரிய வாழிடமாகும். இக்குமரனார் பிறந்து சிறத்தற்குக் காரணமாயிருந்த சிறப்பு இந்நாட்டிற்கு உரியது. ஆதலால், இதன் இயற்கை நலமும் பிற நலங்களும் சிறிது விரியக் காண்பதற்கு இலக்காகின்றன. ஒரு நாட்டில் ஒரு மகன் தோன்றி நாட்டவர் பலரும் சான்றோனெனப் பாராட்டப் பெறுதற்கு அவனுடைய நாட்டியல்பும் சூழ்நிலையும் பெருந்துணை செய்வனவாகும். பொறிகளின் வழியாக அவன் பெறும் முதற்காட்சி அவனது நாடேயாதலின், அவனுடைய உள்ளத்திற்பதியும் அந்நாட்டுக் காட்சி தன் வளத்துக்கும் பண்புக்கும் ஏற்ப வளவிய கருத்துக்களையும் உயரிய எண்ணங்களையும் தோற்றுவிக்கும். கொல்லன் மகன் உயர்ந்த கொல்லனாதலும், தச்சன் மகன் தகவுடைய தச்சனாதலும் பொற்கொல்லன் மகன் கண்டோர் மருளும் கைவினையுடையனாதலும், கணக்காயனார் மகன் வலிய புலமைக் கண்கொண்டு பிணக்கறுத்துப் பீடுபெறும் பெரும் புலவனாதலும் மேலே கூறிய இயற்கை நலத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுவனவாகும்.

ஆகவே, மதுரைக் குமரனார் தோன்றுதற்கு இடமாகிய கோனாட்டின் இயற்கை நலங்களைக் காண்பது இன்றியமையாததாயிற்று. சோழநாட்டிலுள்ள நாடுகள் பலவற்றினும் இக்கோனாடொன்றுதான் இன்றுவரையில் தனித் தமிழரசாக இருந்துவருகிறது. இந்நாட்டை ஆண்டு வரும் வேந்தர் தமிழரசராவர். அவரது தாய்மொழி தமிழ்மொழி. அவர் தம் உள்ளமும் உரையும் தூய தமிழ்நெறியில் இயங்குகின்றன. இத்தமிழரசு கால்கொண்டு மூந்நூறாண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. இவற்றிற்கிடையே நாட்டின்கண் பழம்புள் போதலும் புதுப்புள் வருதலும் போலப் பல குடிகள் பிரிந்துபோதலும் புதுக்குடிகள் பல வந்து குடியேறுதலும் நிகழ்ந்ததனால் நாட்டின் வாழ்க்கைக் கூறுகளில் மாறுபாடுகளும் வேறுபாடுகளும் உண்டாயின; ஆயினும், அவற்றால் சிறிதும் தாக்குண்டு திரிபு எய்தாது பண்டைத் தண்டமிழ்ப்பண்பு குன்றாது இக் கோனாட்டு வேந்தர்குடி சிறந்து நிற்கிறது. அரசியல்

முறை ஓரளவு மாறியதற்குச் சூழவிருக்கும் நாடுகளின் நிலைமை மாறியது காரணமாகும். தமிழ் மொழிக்கு அரசியலில் முதலிடமும் தமிழர்க்குப் போதிய வுரிமையும் இந்நாட்டாட்சியிலும் சூழவுள்ள நாடுகளில் இல்லாதிருப்பதுபோல இல்லா தொழியினும், "மணியில் திகழ்தரும் நூல்போல்" இவ்வேந்தர் பெருமக்களிடையே தமிழ்ப் பண்பு ஊடுருவிச் சென்று ஊக்கமளிப்பது தமிழ் நன் மக்கட்கு மிக்க இறும்பூது விளைக்கின்றது.

இக்கோனாடு, இந்நாளில் *புதுக்கோட்டை வளநாடு எனச் சிறந்திருக்கிறது. இதனை இன்று ஆட்சிபுரியும் வேந்தர் பெருமான் கோடியாதிபதி ராஜகோபாலத் தொண்டைமானாராவர். இதனைப் "புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம்" என்று வழங்குகின்றனர். புதுக்கோட்டைத் தனியரசு என்பது இதன் கருத்து. கலைவளமும் பொருள்வளமும் பெருக்குதலில் உலைவிலா முயற்சி கொண்டு பீடுற்றுப் பிறங்கும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்கள் இந்நாட்டின் தென்பகுதியிற் பல்கியிருக்கின்றனர். இந்நாட்டில் இன்னும் கலையும் பொருளும் கைகோத்துக் களிநடம் புரிகின்றன. இந்நாடு பரசும் தமிழரசு பல்லாண்டு வாழும்பரிசு தமிழ்த்தாயை வேண்டிக்கொண்டு மேற்செல்வாம்.

இப்புதுக்கோட்டைத் தனியரசு ஆயிரத்து நூற்றெழுபத்தெட்டுச் சதுரமைல் பரப்புள்ளது. இதன் கிழக்கு மேற்கு ஐம்பத்திரண்டு மைலும், வடக்குத்தெற்கு நாற்பத்தொரு மைலும் நீளமாம். சென்னை மாநில அரசியலோடு தொடர்புடையவற்றுள் இது மூன்றாவது தனியரசாக வரிசை பெற்றுள்ளது. ஆட்சிமுறைபற்றி இது மூன்று சிறு நாடுகளாக (தாலூகாக்களாக) வகுக்கப் பெற்றுள்ளது. அவை குளத்தூர், ஆலங்குடி, திருமயம் என்பனவாம். இத்தனியரசின் தலைநகரமாகிய புதுக்கோட்டை ஆலங்குடி நாட்டில் இருக்கிறது. ஆலங்குடி முந்நூற்று நாற்பத்தேழு சதுர மைலும், குளத்தூர் நானூற்

* அண்மையில் இதுவும் சென்னைமாநிலத்துடன் இணைந்துவிட்டது.

றறுபத்தைந்து சதுர மைலும், திருமயம் முந்நூற்றறுபத்தாறு சதுர மைலும் தனித்தனியே பரப்புடையன.

இந்த நாட்டில் இந்நாளில் ஐந்து லட்சம் தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். இவர்களுள் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களின் தொகை ஏறக்குறைய ஐம்பத்து மூவாயிரத்துக்குமேல் இல்லை. படித்த மகளிரின் தொகை நாலாயிரத்தைந்நூறுக்குமேல் இராது. சுருங்கச் சொல்லின் படித்தவர் நூற்றுக்குப் பதினொருவருக்குமேல் இத்தனியரசிலும் இலர் என்று காணலாம். இது காண்பவர் தமிழர் தனியரசிலும் கல்வினிலை உயராதுபோலும் என்று எண்ணுதல்கூடாது. சூழவிருக்கும் நாட்டின் அரசியற் சூழல் இதன்கண் வந்து தாக்குமென்பதை நினைவு கூர்ந்தால் அங்ஙனம் எண்ணுதற்கு இடமில்லையாம். இந்நாட்டின் தென்பகுதியில் வாழும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்கள் எனப்படும் நகரத்தார்கள் தென்னிந்தியப் பெருநிலப்பகுதி முற்றுமன்றி, ஈழநாடு கடாரநாடு சாவகநாடு முதலிய பல நாடுகட்கும் கலத்திற் சென்று பெரும் பொருளீட்டி வந்து பெருஞ்செல்வ வாழ்வு வாழ்பவராவர். இவர்கள் கழிந்த எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளில் தமிழகத்திலுள்ள பெருங்கோயில்கள் பலவற்றிற்குப் பல கோடிக் கணக்கான பொன்னைச் செலவழித்துத் திருப்பணி செய்துள்ளனர். அவர்கட்குமட்டில் அப்போதே நாட்டு மக்கட்கு நல்லறிவு வழங்குவதாகில் கல்வித் தொண்டின் பெருநலத்தை அறிவுடையோர் அறிவித்திருப்பின், அத்தொகையில் பெரும்பகுதி கல்வித் துறையில் சென்று அறிவுப்பயனை நாட்டு மக்கட்கு விளைத்திருக்கும்! அவர்கள் செய்த திருப்பணியின் விளைபயனும் மிக்க சிறப்புடன் விளக்க மெய்தியிருக்கும்! மக்களென்பார் நடமாடுங் கோயில்கள்; நடமாடாக் கோயில்கட்குச் செய்யும் திருப்பணியினும் நடமாடுங் கோயில்கட்குச் செய்யும் திருப்பணி நாட்டிற்குப் பெருநலத்தைச் செய்யும்; அப்பெருநலம் நடமாடாக் கோயில்களையும நன்னிலையில் வைத்து மாண்புறுவிக்கும் என்ற இக்கருத்தை முன்பே அப்பெரு

மக்கட்கு வழங்குவோர், இலரானது தமிழகத்திற்கு இடைக்காலத்தில் நேர்ந்த கேடுகளுள் ஒன்று. ஆயிரத்தைஞ்ஞூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் வாழ்ந்தவரான திருமூலரென்னும் சான்றோர் மக்களை "நடமாடுங் கோயில்கள்" என்றும், "ஞானமுண்டாக்குதல் நலமாகும் நாட்டிற்கே" என்றும் அறிவுறுத்தினர். ஆயினும் அக்கருத்துக்கள், தமிழ்க்கல்வி நாட்டவரிடையே முதன்மை இழந்ததனால் மறைந்துபோயின. நூலளவில் இருந்து வேறு செயல்கட்கு மேற்கொள்ளப்படுவவாயின.

இத்தனித் தமிழ் நாட்டிலும் இன்றும் ஆண்மக்கள் பெண்மக்களைவிடத் தொகையில் குறைந்தே இருக்கின்றனர். இரண்டாயிர மாண்டுகட்கு முன்புண்டான குறைவு இன்னும் நிறைவாகவே இல்லை. அக்குறைவை நிறைவாகாவாறு செய்யும் போரும் ஒழியவே இல்லை. நிலவுலக முழுதும் இக்குறை இப்போது உண்டாய்விட்டது. மக்களுலகு இதற்கான முறை காண்பதற்கு முயன்றுகொண்டே யிருக்கிறது. இனி இதற்கு வேறு காரணமும் 1921-ம் ஆண்டில் மக்கள் தொகையினைக் கணக்கெடுத்த J. J. மார்ட்டின் என்பவராற் கூறப்படுகிறது. "1877-ஆம் ஆண்டில் இந்நாட்டில் உண்டாகிய பெருவறத்தால்[1] ஆண்மக்கள் மிகுதியாக இறந்தனர்; ஆடவரினும் மகளிருடைய உடற்கூறு பசியைப் பொறுத்தலில் ஆற்றலுடையதாதலின், மகளிர் தொகை மிகுவதாயிற்றென்றும், "மங்கோலியர், திராவிடரினத்து உடன்மை மிக்குள்ள மக்களிடையே பெண் பிறப்பு மிகுதியுமுண்டு" என்றும் கூறினர். இத் தனியரசின் சார்பாக மக்கட் கணக்கெடுத்த அரசியல் அலுவலாளர், "இக்கணக்கையெடுத்துப் பெண்மக்களின் தொகை மிகுதிக்கேதுவாவனவற்றை ஆராய்வதற்கு வேண்டும் விரிவான வசதிகளில்லை" என்றும், "கிடைத்துள்ள கருவிகளும் இவ்வாராய்ச்சிக்குத் துணை செய்யக்கூடிய அவ்வளவிலும் இல்லை" யென்றும் குறிக்கின்றார்.

1. கொடும் பஞ்சம்.

இந் நாட்டின் மேலைப் பகுதி மலையும் குன்றுகளும் நிறைந்திருக்கிறது. குன்றூற்று மலை, (குன்னுத்து மலை) விராலி மலை, ஆளுருட்டி மலை அன்னவாசல் மலை, குடுமியா மலை, கான் சாத்துமலை யென்பனவாகும். இந் நாட்டின் தென் மேலெல்லையில் பிரான் மலை நின்று இதனையும் இராமநாதபுர மாநாட்டையும் பிரிக்கின்றது. இவற்றுள் விராலிமலைக்குத் தெற்கிலுள்ள கொடும்பாளூர்க் குன்றினை முதுகுன்ற மென்றும், குடுமியான் மலையை நற்குன்ற மென்றும், பிரான் மலையைக் கொடுங்குன்ற மென்றும் கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. இந்நாட்டின் இடையிடையே காடுகளும் உள்ளன. அவற்றின் பரப்பு நூற்று நாற்பது சதுர மைல் எனக் கணக்கிட்டுள்ளனர். இக் காடுகளில் மான், காட்டுப் பன்றி, முயல் முதலிய விலங்குகள் வாழ்கின்றன. காடுகள், மழைவளத்துக்கும் பொருள் வருவாய்க்கும், ஆடுமாடுகளின் மேய்ச்சலுக்கும் ஆக்கமாதல் பற்றி, இத் தனி யரசு இவற்றைப் பேணிப் புரந்து வருகிறது.

இப் புதுக்கோட்டை வளநாட்டில் நாம் குறிக்கத் தக்க வகையில் பல காட்டாறுகள் உள்ளன. இவற்றுள் வெள்ளாறும் பாம்பாறும் சிறப்புடையவாகும். இந் நாட்டின் மேற்கேயுள்ள மருங்காபுரி நாட்டு வேழமலையில் தோன்றி, இந் நாட்டின் குறுக்கே கிழக்கு நோக்கி யோடி மணமேற்குடிக்கருகே கடலில் கலந்துவிடுவது வெள்ளாறு. இதனால் இந் நாட்டின் குளத்தூர் நாடும் ஆலங்குடி நாடும் திருமய நாட்டினின்றும் பிரிக்கப்படுகின்றன. பாம்பாறு திருமய நாட்டு மேலூர்ப் பகுதியைச் சார்ந்த பெருந் துறைக் குளத்தின் வழிகாலாய்த் தோன்றி இந் நாட்டின் தென்கிழக்கை நோக்கிச்சென்று அறந்தாங்கிக் கருகே வெள்ளாற்றோடு கலந்து ஒன்றாகி, சிறிது தூரம் சென்று மறுபடியும் பிரிந்து தென்கிழக்காக ஒடி ஐந்து கிளைகளாகப் பிரிந்து கடலை யடைகின்றது. ஏனையவை குண்டாறு, அஞ்ஞானவிமோசனி, உய்யக்கொண்டான் அம்புலி, கோரையாறு, மணிமுத்தாநதி யென்பன

வாகும். இவற்றுள் குண்டாறு கவிநாட்டுக் குளத்திற் றோன்றிச் சென்று கடையக்குடிக்கருகில் வெள்ளாற்றில் கலந்து விடுகிறது; அஞ்ஞானவிமோசனியாகிய அக்கினியாறு குளத்தூர்க் குளத்திற்றோன்றிப் பெருங்களூர், மலையூர், கடம்பக்குடி என்ற ஊர்களின் வழியாய் ஓடித் தஞ்சைமாநாட்டு அதிராம் பட்டினத்துக்குத் தென்மேற்கில் கடலில் கலந்து விடுகிறது. உய்யக்கொண்டாறு தஞ்சைமாநாட்டு வல்லத்துக்கு மேற்கிற் பிறந்து, ஆலங்குடி நாட்டில் விரைந்தோடித் தஞ்சை நாட்டில் சாந்தா கோட்டைக் கருகில் அக்கினியாற்றோடு கூடிக்கொள்கிறது. அம்புலியாறு மஞ்சன்விடுதி குளத்திற்றோன்றி ஆலங்குடி, வடக்காடு முதலிய ஊர் வழியே சென்று, சுலோசன பாய் சத்திரத்தருகில் கடலோடு கலக்கிறது. கோரையாறு விராலிமலைநாட்டிலுள்ள தோரேரியிற்றோன்றி, இராசகிரிக்கு மேற்கிலும் கடலூர்க்குக் கிழக்கிலுமாக ஓடி, திருச்சிராப்பள்ளிக்குத் தெற்கே மூன்றுமைல் தொலைவில் உய்யக்கொண்டாற்றோடு கலந்து கொள்கிறது. மணிமுத்தா நதி மதுரைமாநாட்டுச் சிறுமலைப் பகுதியிற் பிறந்து, திருமயநாட்டுத் திருக்களம்பூர் வழியாயோடிச் சிவகங்கையைச் சார்ந்த திருப்புத்தூர் நாட்டிலுள்ள நெய்க்குப்பைக் கண்மாயில் வீழ்கிறது.

இப் புதுக்கோட்டையரசியலின் 1934-35 ஆண்டின் கணக்குப்படி, இந் நாட்டு விளை நிலப்பரப்பு ஏழு லட்சத்து ஐம்பத்து நான்காயிரம் ஏக்கர்; இவற்றுள், கைப்பற்றான பகுதி நான்கு லட்சத்து அறுபத்தொன்பதாயிரம் ஏக்கர்; புறம்போக்காய் ஆடு மாடுகளின் மேய்ச்சற் கமைந்த விடு நிலம் இரண்டு லட்சத்து ஐம்பத்து நான்காயிரம் ஏக்கர். 1934-35 ஆம் ஆண்டில் பயிர் செய்யப்பட்ட நிலப்பகுதி நான்கு லட்சத்து ஐம்பத்தொன்பதாயிரம் ஏக்கர். இவற்றுள் இறையிலி இலக்ஷத்து முப்பத்தெண்ணாயிரம் ஏக்கர். எஞ்சிய முப்பத்தொரு லட்ச ஏக்கரிலிருந்து அரசியற்கு வருவாய், 1936-37-ஆம் ஆண்டுக் கணக்கின்படி ஒன்பது லட்சத்து நாற்பத்தெண்ணாயிர ரூபா; காடுகளிலிருந்து

வருவாய் முப்பத்தெண்ணாயிரத்து ஐந்நூறு ரூபா. இவற்றின் செம்மை நிலைக்காக இத் தனியரசு விளைபுல வகைக்கு ரூபா லட்சத்துத் தொண்ணூறாயிரமும், காடுகளின் செம்மைநிலை பொருட்டு ரூபா பதினெண்பதாயிரமும் செலவு செய்துள்ளது. நீர் வளங் குறித்து ரூபா எழுபத்திரண்டாயிரமும், கல்விப்பொருட்டு ரூபா இரு லட்சத்தறுபத்தோராயிரமும், மருத்துவ வசதிக்காக ரூபா லட்சத் திருபத்தையாயிரமும் செலவழித்திருக்கிறது. 1945-46-ஆம் ஆண்டுக் கணக்குப்படி இவ்வரசின் பொது வருவாய் ரூபா இருபத்தொரு லட்சம். இதிலிருந்து நிலவள நீர்வளம் குறித்து ரூபா இருலட்சத்தறுபத் தீராயிரமும், மக்களின் உடல்வளம் உயிர்வளங் கருதி ரூபா மூன்று லட்சத்தெண்பத் தையாயிரமும் செலவு செய்யப் பட்டுளது. இக் குறிப்புக்களையே சுருக்கமாக நோக்கின், நில நீர்வளம்பற்றிச் சிறிதேறக்குறைய நூற்றுக்கு எட்டு ரூபாவும், மக்கள் உடலுயிர் வளம்பற்றி நூற்றுக்குப் பதினெட்டு ரூபாவும், செலவாற்றி இத் தனியரசு மேம்படுவதைக் காணலாம். உயிர் வளம் கல்வியாதலின், கல்வியை உயிர்வள மென்றும், உடல்வளத்துக்கு மருந்து துணை செய்தலின் அதனை உடல்வள மென்றும் கூறினும்.

இதுகாறும் கூறியது கோனாடான புதுக்கோட்டைத் தனியரசு நாட்டின் இற்றைக்கால நிலை. இத் தனியரசின் இற்றைக் காட்சி கிறித்து முறை பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து வளர்ந்து போந்த சிறப்புக் காட்சியாகும். இன்று அரசு புரிந்தருளும் வேந்தர் பிரானது மரபுமுறை பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே இந்நாட்டிற் காணப்படுகிறது. இவர்கள், சங்க விலக்கிய காலத்தில் வாழ்ந்த மாமூலனார் முதலிய சான்றோர்களாற் பாராட்டப் பெற்றவனும், தமிழகத்தின் வடவெல்லையாகிய, வட வேங்கடத்தைத் தனக்கு இடமாகக் கொண்டவனுமாகிய "கழல்புனை திருந்தடிக் கள்ளர் கோமான், மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி" என்ற வள்ளலின் வழிவந்தோர் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். வேங்கடம் தொண்டை

நாட்டைச் சேர்ந்த தாகலின், தென்னாட்டில் இவர்கள் தொண்டைமான்கள் என்ற பெயரால் விளங்கினர்.

இச் சங்ககாலத்து இந் நாட்டின் நிலை காணு முன் இடைக்காலத்தே இந்நாடிருந்த நிலையினை ஈண்டுச் சிறிது காண்பது முறையாகிறது. இடைக் காலத்தைக் கல் வெட்டுக் காலமென்றும் கூறலாம். இக்காலத்தே நம் நாட்டில் கோயில்கள் எழுந்துவிட்டன. பெருங்கோயில் களே எழுபது இருந்தனவென ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர் குறிக்கின்றார். ஏனை மாடக் கோயில்களும் பிறவுமாக தொகுத்து நோக்கின், சிவன் கோயில்கள் மட்டில் இருநூற்றுக்குக் குறைவில்லை. இக் கோயில்களோடு தொடர்புடைய செய்திகள் மட்டில் கோயிற் சுவர்களிலும் பிறவற்றிலும் பொறிக்கப்பட் டுள்ளன. இவற்றின் வேறாக ஆங்காங்குக் காணப்பட்ட செப்பேடுகள் சிலவாகும். கல்லிற் காணப்பட்டவை கல் வெட்டுக்கள். இடைக்கால வரலாறு முற்றும் பெரும் பான்மைக் கல்வெட்டுக்களையும் சிறுபான்மை செப்பேடு களையும் இலக்கியங்களையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு காணப்படுவது பற்றி, இக் காலத்தைக் கல்வெட்டுக் கால மென்று குறித்தாம்.

இக் காலம் இரண்டாயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே தொடங்கியது. எனினும், ஓரளவு விரியத் தெரிந்துகொள்ளும் முறையில் அமைந்த கல் வெட்டுக்கள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண் டின் தொடக்கத்திலும் இருந்தே கிடைத்துள்ளன. நம் கோனாடாகிய புதுக்கோட்டை யரசில் இரண்டாயிரமாண்டு கட்கு முற்பட்ட கல் வெட்டொன்றும், ஒன்பதாம் நூற் றாண்டு வரையில் இருந்த பல்லவர் கல்வெட்டுக்கள் சிலவும், சோழரும் பாண்டியரும் பிறருமாகிய இடைக்கால வேந் தர் கல் வெட்டுக்கள் நூற்றறுபதுக்குக் குறையாமலும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளோம். அவற்றை அழகிய முறையில் அச்சிட்டு நம் புதுக்கோட்டைத் தனியரசு வழங்கியுள்ளது. அவற்றின் துணையால் கோனாட்டின் இடைக்கால நிலையை

ஓரளவு நாம் அறிதல்கூடும். இந்த இடைக்காலத்தின் பரப்பு கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டுக்கும் பதினேழாம் நூற்றுண்டுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி யென்று மேற்கோடல் சிறப்பு. இக் கோனாட்டின் பரப்பும் இப்போதுள்ள குளத்தூர் நாடு, திருமயம் நாடு என்ற இரண்டின் மேலைப் பகுதியாகும். தென்னெல்லை திருமயம் நாட்டுக் கொன்றையூர், செவலூர் என்ற ஊர்களைக் கொண்டிருந்தது. கிழக்கெல்லை வெள்ளாற்றின் இருகரைமருங்கும் உள்ள பகுதியை மேற்கொண்டு சென்று அறந்தாங்கியையும் தன்னகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. வெள்ளாற்றின் இருகரைப் பகுதியும் கீழ் கோனாடென்றும், அறந்தாங்கியை யுள்ளிட்ட பகுதி இளங்கோனாடு என்றும் விளங்கின. கீழ் கோனாட்டுக்கு இரண்டு கரை நாடு என்றும் பெயருண்டு (P. S. Ins. 565, 573, 611)

இக்கோனாட்டின் குறுக்கே வெள்ளாறு மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி ஓடுகிறதென்று முன்பே கூறினோம். வெள்ளாற்றின் வட பகுதிக்கு வடகோனாடு என்றும் தென் பகுதிக்குத் தென்கோனாடென்றும் பெயருண்டாவது இயல்பு. இருபகுதியோடு கீழ் கோனாட்டையும் இளங்கோனாட்டையும் சேரவைத்து நோக்கினால், கோனாடு. வடகோனாடு, தென்கோனாடு, கீழ்கோனாடு, இளங்கோனாடு என நால்வகைத்தாய்ப் பிரிவுற்று விளங்குவது புலனாகும். ஆயினும், கோனாடு என்றவழி இந் நான்கும் அடங்குமாயினும், சிறப்பாக வடகோனாடும் தென் கோனாடு மென்ற இரண்டும் சேர்ந்த பகுதியே கொள்ளப்படுவது இயல்பாயிற்று. இடைக்காலத்தே அரசியலும் அம்முறையே கருதி ஆட்சிமுறை செய்து வந்தது.

இடைக்காலத்தே சோழரும் பாண்டியரும் பிறரும் போந்து தங்கள் ஆட்சியைப் பரப்புவதன் முன் பல்லவ வேந்தர் ஆட்சியும் இதன்கண் நடைபெற்றது. அவர்கள் செய்த ஆட்சிக் குறிப்பை விளக்குவதற்கு வேண்டும் குறிகளும் அடையாளங்களும் கிடைத்தில. கி. பி. ஆறு ஏழாம் நூற்றுண்டிலேயே அவர்கள் தமிழகத்துக்கு வந்து

காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலிய இடங்களில் சிவனுக்குக் கோயிலெடுத்திருந்தனர். இதனை ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஞானசம்பந்தர் முதலிய சான்றோர்கள் குறித்திருக்கின்றனர். அங்ஙனமிருந்தும், இக் கோனாட்டில் தங்கள் ஆட்சியைப் பரப்பிய பல்லவ வேந்தரைத் தெரிந்து கோடற்கு வழியில்லை.

இக் கோனாட்டைக் குறுக்கே பிளந்துகொண்டோடும் வெள்ளாறு பாண்டி நாட்டிற்கும் சோழ நாட்டிற்கும் எல்லையென்பது வழி வழியாக வரும் செய்தி. இவ்யாற்றின் இருகரையிலும் உள்ள ஊர்வாழ்பவர் வழிவழியாகக் கூறிவரும் வழக்காற்றுச் செய்திகளும் இவ்வெல்லை நிலையை வற்புறுத்துகின்றன. இவ்விரு கரையிலும் படர்ந்திருக்கும் இக் கோனாட்டில் சோழ பாண்டியரிருவரும் உரிமை கொண்டாடி யிருப்பரன்றோ? அதனால் இது காலந்தோறும் சோழர்க்கும் பாண்டியர்க்கும் கைம்மாறி யிருக்கும் எனக் கருதுவது தவறாகாது. வேற்று நாட்டவரான பல்லவர்களுக்கு இந் நாட்டிடத்தே சிறப்பாகக் கருத்தூன்றுவதற்கு இயைபு தோன்றவில்லை.

பல்லவராட்சி யொடுங்க, பண்டேபோல் சோழ பாண்டியர் தோன்றி நம் தமிழகத்தை ஆளத் தொடங்கி ஆட்சி நடத்திய காலம் இந்த இடைக் காலம். சோழ வேந்தர் பலர் பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே தோன்றி இந் நாட்டையும் தங்கள் சோழ நாட்டோடு சேர்த்து ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் பெயர், ஆட்சி செலுத்திய காலம் முதலிய கூறுகளை அறிதற்கு, இப்போது கிடைத்திருக்கும் கல் வெட்டுகள் துணையாகவில்லை. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இடையில் விளங்கிய சுந்தர சோழன் காலத்தில், அவன் பெயரால் சுந்தர சோழபுரம் என்றோரூர் தென் கோனாட்டில் தோன்றியிருந்தது. கொடும்பாளூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று (82) இவன் பெயரைக் குறிப்பதொன்று தவிரப் பிறிதியாதும் தெரியாவகையில் சிதைந்துள்ளது. இவற்குப் பின் தோன்றிச் சோழர் குடியின் பெருமாண்பினை நிலை நாட்டி நிலவுலகு முற்றும் இன்றும்

பாராட்டிப் பரவத் தக்க பெரும் புகழ் நிறுவிய முதல் இராசராசன் முதலிய சோழ வேந்தர் கல்வெட்டுக்கள் அறுபத்திரண்டுக்குக் குறையாமல் உள்ளன.

இக்கோனாடு, பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையும் சங்க இலக்கிய காலத்தில் தான் கொண்டிருந்த இப்பெயர் வகையில் வேறுபாடு பெறாமலே இருந்தது. பதினோராம் நூற்றாண்டில் கோவிராசகேசரி வன்மனான முதல் இராசராசன் அரசுகட்டிலேறிய மூன்றாமாண்டில் கேரள நாட்டை வென்று கேரளாந்தகன் என்ற சிறப்புற்றான். அடுத்த சில ஆண்டுகளில் சோழ நாட்டின் எல்லையாக விளங்கும் கோனாட்டை வலியுறுத்திக் கேரளாந்தக வள நாடென்று பெயரிட்டான். அவனுடைய ஐந்தாமாண்டுக் கல்வெட்டொன்று இக் கோனாட்டிலுள்ள சிற்றையூரைக் குறிக்கலுற்றபோது, கோனாட்டுக் கூடலூர் நாட்டுச் சிற்றையூர் (83) என்று குறிக்கிறது; அதே ஊரில் அவனுடைய அரசியலிருபத்திரண்டாவதாண்டில் பிறந்த கல்வெட்டு, இதனைக் கேரளாந்தக நாடென்று (86) கூறுகிறது. இவனுக்குப் பின் வந்த இவன் வழித்தோன்றல்கள் இவனுடைய வென்றிச் செயல்களையே விதந்து, “கோனாடான இரட்டபாடிகொண்ட சோழவளநாடு” என்றும், “கோனாடான கடலடையாது இலங்கை கொண்ட சோழவளநா”டென்றும் பெயரிட்டு மேம்பட்டனர். இரட்டபாடி கொண்ட சோழவளநாடென்ற பெயரால் பதினான்கு கல்வெட்டுக்களுக்கும், கடலடையாதிலங்கை கொண்ட சோழ வள நாடென்ற பெயரால் இருபத்துநான்கு கல்வெட்டுக்களுக்கும் குறைவில்லை.

இடைக்காலத்திற் பாண்டி வேந்தர்களும் இக் கோனாட்டைக் கைப்பற்றியதுண்டு. அவர்களுடைய கல்வெட்டுக்கள் எண்பதுக்கு மேலிருக்கின்றன. அவர்களில் ஒருவருக்கும் இப்பெயர்களை மாற்றவோ வேறொன்று படைக்கவோ உரிமை இருந்திருப்பதாக விளங்கவில்லை. இருந்திருப்பின், அவர்கள் செய்திருப்பர். அவர்கள் அவ்வாறு செய்ததாகக் குறிக்கும் கல்வெட்டொன்றும் இங்

நாட்டில் இதுகாறும் கிடைத்திலது. பின்வந்த ஹொய்சல வேந்தர்களும், முகமதிய மன்னர்களும், வாணாதிராயர் களும், விசயநகர வேந்தர்களும் பாண்டியர்போலத் தமக்கு முன்னிருந்தோர் இட்டிருந்த பெயரை மாற்றவே இல்லை. பின் வந்தோர் அனைவராலும் மேற்கோள்ளப்பட்டிருந்த பெயர், பின்னே தோன்றிய "கோனாடான கடலடையா திலங்கைகொண்ட சோழவளநாடு" என்பதேயாகும்.

சோழவேந்தர் காலத்தே தொடக்கத்தில் இக்கோனாடு, வடகோனாடு தென்கோனாடென இருபகுதியாய் இருந்த தாயினும், தன்னகத்தே சிறு நாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. குன்று சூழ்நாடு, உறத்தூர் நாடு, அண்ணல் வாயில்நாடு, வயலகநாடு, கூடலூர் நாடு, ஒல்லையூர் நாடு என ஆறு அக நாடுகள் இருந்தன. இவை அரசியல்நெறிக்கும் உரிய பிரிவு கள். ஏனை வட கோனாடு, தென்கோனாடு, இரண்டு கரை நாடு என்பன வழக்காற்றில் இயன்றன. இந்த அகநாடுக ளுள் சில கூற்றமென்ற பெயரால் வழங்கின. உறத்தூர், அண்ணல் வாயில், ஒல்லையூர் என்ற அகநாடுகள் உறத் தூர்க் கூற்றம், அண்ணல்வாயில் கூற்றம், ஒல்லையூர்க் கூற் றம் என்றே குறிக்கப்பெறும். இரட்டபாடி கொண்ட சோழவள நாடென்ற பெயர் வழங்கிய காலத்தில் கீழ் கோனாடு உறத்தூர்க் கூற்றத்தில் சேர்ந்தது. குன்றுசூழ் நாடும் வயலகநாடும் பதினாறும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி யில் உறத்தூர்க் கூற்றத்தில் சேர்ந்திருப்பதை அக்காலத் துக் கல்வெட்டுக்கள் காட்டுகின்றன. பின்னர்க் கூடலூர் நாடு ஒல்லையூர்க் கூற்றத்தைச் சேர்வதாயிற்று. முடிவில் "கோனாடான கடலடையா திலங்கை கொண்ட சோழ வள நாடு," வெள்ளாற்றின் வடபகுதி உறத்தூர்க் கூற்ற மென்றும், தென்பகுதி ஒல்லையூர்க் கூற்றமென்றும் பிரிந் தியலுவதாயிற்று.

தொண்டைமான்களின் காலத்தில் இக்கோனாட் டோடு இதன் கிழக்கிலிருந்த தென்கவிர் நாட்டுப் பகுதி யும், இராசராசவளநாட்டுப் புன்றிற் கூற்றமும், தென் கிழக்கில் விருதராச பயங்கர வளநாட்டுப் பகுதியும், தெற்

கில் கேரளசிங்க வளநாட்டுப் பகுதியும் வந்து சேர, இன்றைய புதுக்கோட்டைத் தனியரசுநாடு தோன்றுவதாயிற்று. அன்று உறத்தூர்க் கூற்றத்தையும் ஒல்லையூர்க் கூற்றத்தையும் எல்லையாய் நின்று பிரித்த வெள்ளாறு, இன்று குளத்தூர் ஆலங்குடி நாடுகளையும், திருமயம் நாட்டையும் எல்லையாய் நின்று பிரிப்பது வரலாற்றேடியைத் திருப்பது குறிக்கத்தக்க தொன்றும்.

உறத்தூர்க் கூற்றத்தில் கல்வெட்டுக்காலத்தில் திருநலக்குன்றம், புன்னங்குடி, சிகரநல்லூர், பரம்பையூர், கொடும்பாளூர், நீர்ப்பழனி, திருவிறையான்குடி, பையூர், உறத்தூர், ஆலத்தூர், பேராம்பூர், கீழைக்குறிச்சி, தெலுங்க குலகாலபுரம், கூழைக்குளத்தூர், வயலகம், புல்வயல் முதலியன சிறப்புடைய ஊர்கள். ஒல்லையூர்க்கூற்றத்தில், ஒல்லையூர், சாத்தனூர், காரையூர், சிற்றையூர், மேலைத்தணியம், கீழைத்தணியம், இடையாற்றூர், சுந்தரசோழபுரம், காமனூர், சமமங்கலநல்லூர், சிகரநல்லூர், மணைநல்லூர், கொன்றையூர் முதலிய ஊர்கள் சிறப்புற்றிருந்தன. ஒல்லையூர்க் கூற்றத்தின் தென்னெல்லை கொன்றையூர் செவ்வலூர் வரையில் பரவியிருந்தது. பாப்பாகுறிச்சி, எறிச்சிலூர் முதலியன கீழ்கோனாட்டில் விளங்கியிருந்தன. இன்றேபோல் பண்டும் அறந்தாங்கி சிறப்புற்றிருந்தது.

இனி, இக்கோனாட்டின் பரப்பு இருபத்துநான்கு காதவட்டமையென்று குடுமியாமலைக் கல்வெட்டொன்று (285) கூறுகிறது. இதன்கண் பார்ப்பார் முதல் பள்ளர் பறையர் ஈறாகப் பல வேறு மரபினர் வாழ்ந்திருந்தனர். சங்க விலக்கியத்திற் காணப்படும் புலவர், கூத்தர் முதலிய பலரும் இருந்தனர். கோயில்களில் பணிபுரியும் சிவப்பிராமணர்களும் பட்டர்களும் கணக்கர்களும் உண்டு. தேவரடியார்கள் பலர் கோயில்களில் சேவகம் புரிந்தனர். காடுகொன்று நாடாக்குதல், குளந்தொட்டு வளம் பெருக்குதல், ஊர்களில் வாணிபஞ் செய்தல் முதலியன ஆங்காங்கு நடந்துவந்தன.

வேற்று நாட்டவரது பகைமையால் தீங்குண்டாகா வாறு காப்பதும், நாட்டகத்தேயுள்ள சிறு நாடுகட்கு இடையே நிகழவேண்டிய பொதுச் செயல்களைப் புறந் தருவதும் பெருவேந்தர் கடன். நாட்டகத்தே வாழும் மக்கட்கு அவ்வப்போது வேண்டும் நலங்களை யறிந்து அவற்றை யமைத்துக் கொள்ளற்கு வேண்டிய முழு வுரிமையும் ஊரவர்க்கு இருந்தது. அதனால் ஒவ்வோரூரா ரும் தமக்கு வேண்டியவற்றை ஒருங்கு கூடிச் சூழ்ந்து கொள்வர். பலவூரவர் ஒருங்குகூடி நாட்டுக்குரியவற்றை ஆராய்ந்து முடிவு செய்வர்; பல நாடுகட்கு வேண்டிய வற்றை வேந்தர் அறிந்து செய்வர். இக்கோனாட்டின் தலைநகர் கொடும்பாளூர்.

ஊர்க்குப் பொதுவான கோயில், குளம், இவற்றைச் சார்ந்த நிலம் மக்கட் சமுதாயம் ஆகிய இவற்றையும் இவற் றின் சார்பாக நிகழும் செயல்வகைகளையும் ஊரவரே செம்மையுற முறைசெய்துகொண்டனர். கோயில்கட்குத் திருப்பணி செய்வதாயினும், நிலம் விடுவதாயினும் இவற் றிற்குரிய நிலத்தைப் பண்படுத்துவதாயினும் ஊர்களின் பொது வாழ்க்கையோடு இயைபுடைய வேறு எது நிகழ்வ தாயினும் ஊரவர் ஒன்று கூடியே ஏற்பாடு செய்வர். இக்கோனாட்டுக் குன்றுசூழ்நாட்டு ஊர்களில் ஒன்றான மேல் மணநல்லூரில் விக்கிரம சோழீச்சுரம் என்றொரு கோயில் உண்டு. அதற்குத் திருப்பணி செய்ய வேண்டிய நிலையுண்டாக ஊரவர் ஒன்றுகூடி, அக்கோயிற்குரிய குடிக்காடுகளில் ஒன்றை விற்று அதனைச் செய்வதெனக் கருதினர். அக்காலை அயலூரான சிகரநல்லூர்ச் செல்வர் களில் வேளான் கோதண்டன் என்பவன் அக்குடிக் காட்டை விலைக்குப் பெற்று அதனைச் செய்தான். இதனை, குடுமியாமலையில் உள்ளதொரு கல்வெட்டு, “திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் இராசராச தேவர்க்கு யாண்டுஇருவது: இரட்டபாடிகொண்ட சோழவள நாட்டுக் குன்றுசூழ் நாட்டு மேல் மணநல்லூர் ஊராக இசைந்த ஊரோம்; எங்களூரில் வடக்கில் குடிக்காடு விலைக்குறவிற்கக் ‘கொள்

வீர் உளிரோ ?' என்று கூற, இம்மொழி கேட்டு இந்நாட்டுச் சிகரநல்லூரில் வேளான் கோதண்டன் மேல்மணநல்லூரில் விக்கிரம சோழீச்சுரமுடைய மகாதேவர்க்குத் தேவகன்மி கொள்வேன் என்று பிற்கூற, முற்கூறிய ஊராய் இசைந்த ஊரோம் நாங்கள் விற்கிற குடிக்காட்டுக்குப் பெரு நான்கெல்லையாவது: கீழ் பாற்கெல்லை தோட்டங்களுக்கு நாட்டின திருச்சூலக் கல்லுக்கு மேற்கும், தென்பாற்கெல்லை களருக்கு நாட்டின திருச்சூலக் கல்லுக்கு வடக்கும் ; மேல்பாற்கெல்லை குளத்துக்கு நீர்க் கோவைக்குக் கிழக்கும், வடபாற் கெல்லை தோட்டங்களுக்கு நாட்டின திருச்சூலக் கல்லுக்குத் தெற்கும் ஆக இசைந்த பெருநான் கெல்லையுள் அகப்பட்ட நிலத்துக்கு எம்மில் இசைந்த விலைப்பொருள் அன்றாடு நற்காசு உரு இக்காசு இருபத்தைந்தும் கொண்டு இக்குடிக் காட்டெல்லையுள் அகப்பட்ட நிலத்தால் வந்த இறையும் மற்றும் எப்பேர்ப்பட்ட குடிமையும் நாங்களே கோமன்னவர்க்குப் போக்கறுக்கக் கடவோமாகவும்....'' (P. S. Ins. 190) என்று கூறுவதனால் அறியலாம்.

ஒருநால், குடுமியாமலையில்உள்ள சிவன்கோயிற்குத் திருப்பணி செய்யவேண்டிய நிலையுண்டாக, அதற்கு அவ்வூரும், ஊரமைந்த வடகோனாடும் ஒன்று சேர்ந்து செய்யினும் ஆற்றாத அளவினதாயிற்று அத்திருப்பணி. கோனாட்டவர் அனைவரும் ஒன்றுகூடிச் செய்யவேண்டியவராயினர். அதற்கு வேண்டும் பொருள் குறித்துக் காணியாளர் முதலிய பலருக்கும் ஒரு வரிமுறை வகுத்துக்கொண்டனர். இதனை, "கோமாறவன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு 13-வது மகர ஞாயிற்றுப் பூருவபக்ஷத்துத் திரையோதசியும் திங்கட்கிழமையும் பெற்ற திருவோணத்துநாள்: கோனாடான கடலடையாது இலங்கைகொண்ட சோழவளநாட்டு நாடும் நகரமும் கிராமங்களும் வன்னியர்களும் படைப்பற்றுக்களும், உடையார் திருநலக்குன்றமுடையநாயனார் கோயிலில் காங்கேயராயன் திருமண்டபத்திலே இவ்வனைவரோமும்

நிறைவுற நிறைந்து குறைவறக் கூடி எங்களில் அமைந்து, உடையார் திருநலக்குன்றமுடைய நாயனார் கோயிலில் ஸ்ரீருத்திர ஸ்ரீமாகேசுரர் ஸ்ரீகாரியம், தேவகன்மி, கோயில் கணக்கர் இவ்வனைவர்க்கும் பிடிபாட்டுச் சாசனம் பண்ணிக்கொடுத்த பரிசாவது: உடையார் திருநலக்குன்றமுடைய நாயனார் கோயிலில் திருப்பணிக்கு இக்கோனாடு இருபத்து நாற்காத வட்டகையும் ஊர்வழிதோறும் காணியாளராயிருக்கும் பிராமணர்....செட்டிகள், வேளாளர் இப்படியுள்ள பேருக்கு ஆண்டொன்றுக்குப் பேரொன்றுக்குப் பணம் அரையும், இளமையார்க்குப் பேரொன்றுக்குப் பணம் காலும், படைப்பற்றுக்களுக்குப் பேரொன்றுக்குப் பணம் காலும், தண்டிகளுக்கும் மற்றும் உள்ள குடிமக்களுக்கும் பேரொன்றுக்குப் பணம் அரைக்காலும், பறையர் பள்ளர் பேரொன்றுக்குப் பணம் அரைக்காலும், இப்படியால்வந்த பணம் ஊர்வழிதோறும் வந்து தானத்தாரும் வயிராகியும் ஆண்டுகடோறும் தண்டித் திருப்பணி செய்விப்பார்களாகவும்; தண்டுமிடத்துக் கொடாதபேரிடத்தில் வெண்கலமெடுத்தும் மண்கலம் தகர்த்தும் கொள்ளக் கடவார்களாகவும்; இதற்கு வேறொருரு ஏற்றச் சுருக்கஞ் சொன்னருண்டாயின், நாட்டுத் துரோகி சிவத்துரோகி பட்டதும்பட்டு. இதனால்.... உள்ளதுவும் இவனுக்கே பரமாவதாகவும். இப்படி எங்களில் இசைந்து உடையார் திருநலக்குன்றமுடைய நாயனார் கோயில் திருப்பணிக்கு இப்படிப் பிடிபாட்டுச் சாசனம் பண்ணி, இப்படிச் சந்திராதித்தவர்வரை செல்வதாகத் திருமலையிலே கல்வெட்டிக் கொடுத்தோம்: நாடும் நகரங்களும் கிராமங்களும் வன்னியர்களும் படைப்பற்றுக்களும் இவ்வனைவரோம்" (P. S. Ins. 285) என வரும் கல்வெட்டிற் காணலாம்.

இனி, ஊரில் குளங்களும் வயல்களும் பெருமழையாலும் பிறவற்றாலும் சீரழிந்துபோனவிடத்து ஊரவரே காடுகளை யழித்துக் குளங்களைத் திருத்தி வயல்களைப் பண்படுத்திக் கொண்டனர். கோயில் முதலிய

பொது நிலையங்கட் குரியவற்றைத் தக்கார்க்கு விடுத்துச் செம்மை செய்தனர். மாறவன்மன் குலசேகர பாண்டியன் ஆட்சியில் நான்காமாண்டில் (கி. பி. 1271) குடுமியாமலைத் திருநலக்குன்றமுடைய நாயனார் "திருநாமத்துக் காணியாய்" பாழ்பட்டுக் கிடந்த குளமும் வயலும் செம்மையுறுவித்த செய்தி யொன்று குடுமியாமலைக் கல்வெட்டொன்றில் காணப்படுகிறது. அதனை "இந்நாயனார் திருநாமத்துக் காணியான தட்டான் குளமும் வயலும் குளமும் உடைகுளப்பாழாய்க் கரையும் அழிந்து வயலும் வரம்பழிந்து பருமரக்காடாய் நெடுங்காலம் பாழ்கிடக்கையில் இது பாழாக் கிடவாமல் குளமும் வெட்டி வயலும் திருத்திக்கொண்டு குடிநீங்காத தேவதானமாக விலைக்கு விற்கக் கொள்வார் உளீரோ வென்று ஒருகாலாவதும் இருகாலாவதும் முக்காலாவதும் முற்கூற, இம்மொழிகேட்டு "இக்கோயிலில் சைவாசாரியம் செய்வார்களில்" சுப்பிரமணிய பட்டரும், சிகர வழகியானை நம்பு செய்வார்பட்டரும் விலைக்குக்கொண்டனர். செம்மையுற்ற நிலையில் வயல்களில் விளையும் எள், தினை, வரகு முதலியவற்றிற்கு இறைவரிசையும் குறிக்கப் பட்டது" என்பதனு லறிக.

நாடுகாத்தற் கமைந்தோரால் மக்கட்கு ஒவ்வொரு காலத்தில் மிக்க வரிகளும் இடுக்கண்களும் உண்டாயின் அவற்றைப் பொறுது பொதுநிலங்களை விற்று வரிசெலுத்தி இடுக்கண் நீக்க முயன்றுள்ளனர். கோனாட்டு இடையாற்றார் ஊரார், "எங்களூர்க்கு வேலி காவலாக நிச்சயித்த அச்சுப்பேறுளர் எங்களைப் பல வேதனைசெய்தவிடத்து வேதனைக்காற்றுது எங்களுக்கு மற்றொரு செய்தி யில்லாமையால் எங்கள் குடிக்காடு மதுராந்தகபுரத்தை விற்று இக்காசு கொடுப்போமாக இசைந்து........இக்காசு எண்ணயிரமும் விலையாவணக்களத்தே கைச்செல்லப் பொருளறக் கொண்டு பேற்றுளர்க்குக் கொடுத்து, இம்மதுராந்தகபுரமும் குளமும் நத்தமும் விற்று விலைப்பிரமாணமும் பண்ணிக்கொடுத்தோம்" (P. S. Ins 309) என்பதும், கோட்டை

யூரார், "கன்னடியர் காலத்துப் பல வரிகளால் வந்த பொருளுக்குப் பண்டார உடலில்லாமையால்" (P. S. Ins. 310) நிலம் விற்பதாகக் கூறுவதும், "இந்நாட்டில் வல்லாளதேவன் இறைகொண்ட நாளில் கன்னடியர் எங்களைச் சிறைப்பிடித்ததில், சிறைமீள எங்களால் ஒரு செய்தி யில்லாமையால் ஸ்ரீ பண்டாரத்தில் நாங்கள் திருவாபரணங்களை அற விற்றுக்கொடுத்துச் சிறைமீட்கையில், பின்பு இம்முதல் எங்களால் இறுக்க வொண்ணாமையால்" இக்கோயில் நாயனார்க்கு நிலம்விட்டுத் "திருச்சூலக்கல் நாட்டிவிலைப்பிரமாணம் பண்ணிக்கொடுத்தோம்" (P. S. Ins 548) என்பதும், "முன்பு எழுதின பிரமாணம் கலகத்திலே சேருகையால், இற்றைநாளிலே" (393) பிரமாணம் செய்து கொடுத்தோ மென்பதும் பிறவும் இடைக்காலத்தே இந்நாட்டவர் அரசுநிலையின்மையால் பல துன்பங்கட்குள்ளானதும், அவற்றினின்று மீளுதற்குச் செய்த முயற்சிகளும் ஒருவாறு உணரப்படும்.

ஊர்களில் தேவரடியார்கள் மிக்குக் கோயிற் பணியிற் போட்டியிட்டுப் பிணங்கும் பிணக்குகள் உண்டாயின. இப்பிணக்கொன்று இக்கோனாட்டுக் கூழைக்குளத்தூரில் உண்டாயிற்று. ஊரவர் ஒன்று கூடினர். தேவரடியார்க்குரிய "திருப்பாட்டடைவு, திருவாலத்தியெடுத்தல், மெய்க்காட்டடைவு" முதலிய திருப்பணிகளை இனிது ஆற்றற்கு எழு முறைகளை வகுத்து ஒவ்வொருத்திக்கு ஒவ்வொரு முறை வகுத்தமைத்தனர். (P. S. Ins 162) சைவ வைணவர்களுக்கிடையே யுண்டான பிணக்கொன்று திருமெய்யத்தில் தீர்க்கப்பெற்றுள்ளது. பள்ளருக்கும் பறையருக்குமிடையேயுண்டான வழக்கொன்று (P. S. Ins. 929) நெய்யிலே கைதோய்த்துக் காணும் முறையால் நீதி காணப்பட்டுளது.

வாணிகஞ்செய்வா ரிடையேயும் ஒருவகை உடன்படிக்கைகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. திருநலக்குன்றமுடைய நாயனார்க்கு ஆண்டொன்றுக்கு முப்பதினாயிரம் பாக்கும் எழுநூற்றைம்பது கட்டு வெற்றிலையும் வேண்டி-

யிருந்தபடியால், அவற்றை வெற்றிலை வணிகரான கிராஞ்சிமலை கிளியனின்றான் சகஸ்ரனும், வேதகோன் புரத்து அருளாள சகஸ்ரனும் என்ற இருவரும் இடக்கடவ ரென்றும், இதற்கு ஊதியமாக இவர்கள் இந்நாட்டில் வந்திறங்கும் வெற்றிலைக்குத் தரகுபெறக் கடவரென்றும் குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு (125) கூறுவதுகொண்டே அறியலாம். ஒருகால் இத்தகைய தரகு காரணமாகப் பனையூர், குளமங்கலம் என்ற இரண்டு ஊரார்க்கிடையே போரும் உண்டாயிற்று. பொருளழிவும் உயிரழிவும் மிக உண்டாயின. பலர் ஊர்களினின்றும் வெளியேறினர். முடிவில் ஊரார் இருவரும், நகரத்தாரும் கண்மாளரும் நடுவிருந்து சந்துசெய்ய ஒற்றுமையெய்தி உடன்படிக்கையும் செய்துகொண்டனரெனப் பனையூர்க் கல்வெட்டு (670) கூறுகிறது.

போருண்டாயின் அதற்குத் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுவது குறித்து, ஊரவர் அரசர் காவலையே பெரிதும் சார்ந்திராது தம்மைத்தாம் பாதுகாத்தற்கு வேண்டும் செயல்வகைகளையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். அதனைப் பாடிகாவல் என்றும், அது குறித்துச் செய்யும் சாசனங்களைப் பாடிகாவற் பிரமாணமென்றும் வழங்கினர். ஆதனூர் ஊரவர், பொன்னமராவதிநாட்டு இராசசிங்கமங்கலத்தார்க்குச் செய்து கொடுத்திருக்கும் பாடிகாவற் பிரமாணம் (P. S. Ins. 669) "துலுக்கர் கலகமாய் எங்கும் கட்டாளும் பிடியாமல் பரிகரித்து, வேறு ஒருவர் இவ்விடங்களில் சிலைநாரும் கொள்ளாமல் பரிகரித்து, செவ்வலூர் அடித்துக்கொண்டுபோன கன்றுகாலியும் விடுவித்துத் தந்து, நாங்கள் இங்கு இருக்குமளவும் சோறும் பாக்கும் ஆராய்ந்து எங்களைப் பரிகரித்துக்கொண்டு போந்தபடியாலே மேலும் எங்களை இப்படிப் பரிகரித்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்கிற இத்தைப்பற்றிப் பாடிகாவற் பிரமாணம் பண்ணிக்கொடுத்தோம். இராசசிங்கமங்கலத்து (இராங்கியம்) ஊரவர்க்கு ஆதனூர் ஊராக இசைந்த ஊரவரோம்" என்று கூறுவது இதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

இத்தகைய போர்களில் போராண்மையில் மேம்பட்ட வீரர்களைத் தக்கவாறு சிறப்புச் செய்திருப்பது காணின் இவர்களின் மனப்பண்பு இனிது விளங்கும். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் திருக்கொடுங்குன்றத்துக் கோயிலில் பொன்னப்ப அணுக்கவன்றாண்டான் என்பான் வயிராகியாக இருந்தான்.

வயிராகி யென்பவன் கோயில் காவலன். இவ்வயிராகியர் கோயிற்குரிய பொருள்களைக் காக்குமிடத்துத் தம் உயிரையும் கொடுக்கும் வயிராக்கியம் (மனத்திட்பம்) உடையராதலின் வயிராகியென்று கூறப்பட்டனர். கோயில் சார்பாக நிகழும் பொதுக் கூட்டங்களில் கோயில் தானத்தாரோடு உடனிருந்து ஆராயும் தனிச் சிறப்பும் இவர்கட்குண்டு. இக்காலத்தே இவரது நிலை தாழ்ந்துவிட்டது; வீர முஷ்டி யென்று இப்போது வழங்குவர். "உண்பான் தின்பான் சிவப்பிராமணன்; குத்துக்கு நிற்பான் வீர முஷ்டி" யென்று இப்போது வழங்கும் பழமொழி இக் கருத்தை வற்புறுத்தும்.

இங்கே கூறிய வயிராகி, இக்கோயிற்குரிய இடையாற்றார்க்கு வந்திருந்தான். அக்காலத்தே "இவ்வூரில் மாவலி வாணதராயர் காரியப் பேர்படை கூட்டிவைத்துச் சிறையும் பிடித்துக் கன்றுகாலியும் பிடித்துக்கொண்டு பொன்னமராவதியிலே கொண்டுபோகையில், மறவமதுரையிலே இது செய்வித்த இவனுக்கும் அழகிய பாண்டிய தேவனுக்கும் பரம" (P. S. Ins. 380) என்று கொண்டு இரு கையிலே கோலேந்தி யாடி, அவர்களை வென்று புறங்கண்டான். வெற்றி பெறுங்கால் பகைவர் எறிந்த படைகளால் அவன் உடம்பில் புண் உண்டாயிற்று. கோனாட்டு இடையாற்றாரார், அவன் புண்ணைப் "பரிகரித்து" அவனுக்குத், "திருக்கொடுங்குன்ற நாடாழ்வான்" எனச் சிறப்புப் பெயர் தந்து "இவனுக்குச் சிறப்பாக இவ்வூர் வயலில்....குறுணி நெல்லு அறுப்பிலே" பெற்றுவாழப் பிடிபாடு பண்ணிக் கொடுத்தனர்.

இனி ஊர்களில் உள்ள கோயில்களுக்கு நாடோறும் நடைபெறும் திருப்பணி குறித்துப் பொருள் வருவாய் போதிய அளவில் இல்லாதவிடத்து, ஊரவர் தங்கள் சமுதாயத்தில் நடைபெறும் திருமணங்களில் ஒருவகை முறை வகுத்திருந்தனர். நார்த்தாமலைக்கு இடைக்காலத்தே தெலுங்ககுலகாலபுரம் என்று பெயர் வழங்கிற்று. முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இதற்குக் குலோத்துங்கசோழ பட்டினம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. பிற்காலத்தே அப்பெயரே வழங்கி வந்தது. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்த சுந்தர பாண்டியன் காலத்தில் இக்குலோத்துங்க சோழபட்டினத்தார் திருமால் கோயிலில் பதினெண் பூமிவிண்ணகரப்பெருமானையும் பிராட்டியாரையும் எழுந்தருளுவித்தனர். அவர்கள் "திருப்போனகத்துக்" காகக் "குடி நீங்காத் திருவிடையாட்ட" மும் ஏற்படுத்தினர். திருப்பணிக்கு வகை செய்ய முற்பட்டுத் திருமணங்களில் ஒரு வருவாய் முறை கண்டனர். "இந்தக் கோயில் திருப்பணிக் குடலாக வைத்துக் கொடுத்த பரிசாவது: கண்ணாலத்துக்கு..................... பெண்ணின் வீட்டில் காசு நூற்றிருபது, ஆடைக்குக் காசு எண்பதுமாகக் காசு நூறு, அண்ணன் வீட்டில் காசு எண்பது, கிடாய்க் காசு நூறும், விளக்கத் தரையன் வாங்கிக் கொடுத்துக் கண்ணாலம் செய்யக் கடவதாகவும்; பெண் பிள்ளைகள் தாமத்தியம் வந்தால் ஆடையும் மாழையும் தவிர்த்துத் தங்களுக்கு நன்றாகக் கொடுக்கும் காசு நூற்றிருபதும் வாரியம் வாங்கித் திருப்பணிக்குடலாக இக்கோயில் திருவடி பிடிப்பான் கையிலே ஒடுக்கக் கடவதாகவும்" (P. S. Ins. 281) என்று அக்கோயில் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

இந்நாட்டவர் தங்களைப் புரக்கும் வேந்தர்பால் பேரன்பும் பெரு மதிப்பும் கொண்டொழுகினர். கி. பி. 1212-ம் ஆண்டில் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் மதுரைக்குச் செல்லக்கருதித் தன் கீழ் வாழும் தலைவர்கட்குத் தெரிவித்தான். அவர்களுள் ஒருவன் மணியன்

ஊருடைப் பெருமானுன எதிரிலி சோழக்கடம்பராயன். அவன் கோனாட்டு அரையர்களில் ஒருவனுதலால், சோழ வேந்தன் மதுரைக்கு வருங்கால் அவன் உடற்கு நோய் நொடி வாராதிருக்கக் கோனாட்டுத் திருப்பெருமானுண்ட நாயனுர்க்கு வழிபாடு செய்து, "உலகுடை நாயனுர் (குலோத்துங்க சோழன்) மதுரைக்கு எழுந்தருளினுல், திருமேனிக்கு நன்று ஆக, உடையார் திருப்பெருமானுண்ட நாயனுர்க்குப் பூசைக்கும் திருப்பணிக்கும் உடலாக" புன்னங்குடி யென்னும் ஊரையும் அதனையுள்ளிட்ட குடிக்காடுகளையும், கோயிற்களித்து," சோழ கோனுர் பெய்ரால் உதயப்பெருமாள் நல்லூர் என்று பேரும் இட்டு" (P. S. Ins 163) இதற்கு அடையாளமாகத் திருசூலக்கல் நாட்டித் தந்துள்ளான். இவ்வாறே முடிவேந்தர் இவ்வூர்களுக்கு எழுந்தருளும்போது அவ்வூர்க் கோயில்களுக்கு நிலம்விட்டு, "இப்படிக் கணக்கிலும் இழிச்சி, வரிக்கூறு செய்வார்களுக்கும் சொன்னேம்" (P. S. 163) என்று வழங்குகின்றுன். நாடுபிடிக்குங் காலையில் சீர்கே டமைந்திருக்கும் கோயில்களின் திருப்பணியின் பொருட்டு நிலம் வழங்கியிருக்கின்றனர். (P. S. 560).

தென் கோனுட்டின் தென்னெல்லையில் உள்ள செவ்வலூர் கி. பி. 1248-ல் பொன்னமராவதிக்கண்டன் சுந்தரவில்லியான நிஷதராஜன் என்பவன் ஆட்சியில் இருந்தது. அவன் ஒரு கால் செவலூர் பூமிநாதர் கோயிலுக்கு நிலம் வழங்கினுன். அக்காலை அவன், "கோனுட்டுக் கூடலூர் நாட்டுச் செவ்வலூருடையார் திருப்பூமீசுரமுடைய நாயனுர்க்கு அமுது படிக்கும்........நிவந்தங்களுக்கும், நான் பிறந்த நாள் புனர்ப்பூசம் தீர்த்தமாகத் திருப்பங்குனித் திருநாள் எழுந்தருளியருளத்திருநாட் படிக்கும் வேண்டும் வியஞ்சனங்களுக்கும், இந்நாட்டுப் பொன்னமராவதிப் பற்று........குளமும் வயலும் புன்செயும்........இறையிலி தேவதானமாகச் சந்திராதித்தர் வரைச் செல்வதாகக் கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொடுத்தேன். கண்டன் சுந்

தர வில்லியான நிஷதராஜனேன்" (P. S. 342) என்று கல் வெட்டித்தந்துள்ளான். தெற்றன் அரசர்கள் அஞ்சப்பிறந்தானான கடம்பராயன் என்னும் வேறொரு தலைவன், தன் பெருவேந்தனான சுந்தர பாண்டியன் (கி. பி. 1232) பிறந்த நாளான ஆவணி உத்திரத் திருநாளில் தீர்த்தமாக உத்தமப்படி ஒன்பது நாள் எழுந்தருளவும், ஆட்டைத் திருப்பவுத்திரம் சாத்தியருளவும் "(P. S. Ins. 304) திருநலக்குன்றமுடைய நாயனார்க்கு நிவந்தம் விட்டு அந்நாளைச் சிறப்புறக் கொண்டாடினான். இவ்வண்ணம் இடைக்காலத் தமிழ்ச் செல்வமக்கள் தங்கள் பிறந்த நாளையும் தங்கள் தலைவர் பிறந்த நாளையும் சிறப்புறக் கொண்டாடின செய்தி இந்நாட்டின் மட்டுமன்றித் தமிழக முழுதும் நிலவியிருந்தது.

மேலும், இவர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துப் புரந்த தலைவர்கள் பணித்த பணிமேற்கொண்டு தங்கள் நன்றியறிவு விளங்கக் கோயில் திருப்பணிக்காக ஊரும் நிலமும் விட்டிருப்பது நன்கு குறிக்கத்தக்க தொன்றாம். கி. பி. 1163-1178 வரை ஆட்சி புரிந்த இராசாதி ராசன் காலத்தில் குலோத்துங்க சோழக் கடாரத் தரையன் என்றொரு தலைவன் இக் கோனாட்டில் இருந்தான். இவனை இளமையில் பேரன்புடன் பேணிப் புறந்தந்து ஞானம் தந்தவன் சீபாதம் சீபுயங்க தேவன் என்போனாவன். இப்புயங்க தேவன் தன் இறுதி நாளில் இக் கடாரத் தலைவனை நோக்கிப் புன்னங்குடியில் இராசேந்திர சோழன் தன் பெயரால் எடுப்பித்த சிவன் கோயிலுக்கு நிலம் வழங்குமாறு பணித்திருந்தான். அவன் பணியை முடியில் தாங்கி அவன் தன்னைப் பேணிய பெட்பை நினைந்து, அவன் பால் தனக்கிருந்த நன்றி யுணர்வு மிகுதலால், புன்னங்குடியுள்ள "இராசேந்திர சோழிச்சுரமுடைய நாயனார்க்கு.... ஒரு குடிக்காடு விடவேண்டுமென்று என்னை ரக்ஷித்த சீர்பாதம் ஸ்ரீ புயங்க தேவர் திருவாய் மலர்ந்தருள....... கொடுத்தேன் சதுரன் இராசனான குலோத்துங்க சோழக் கடாரத் தரையனேன்" (P. S. Ins. 141) என்று விளம்பியுள்ளான்.

இக் கோனாட்டில் இடைக்காலத்தில் வந்து ஆட்சி செய்த வாணாதிராயர்களுள் ஒரு வாணன் உத்திராட நாளிற் பிறந்தவன். அவன் பிறந்த நாளில் குடுமியான் மலையிலுள்ள திருநலக் குன்ற முடைய நாயனார்க்குத் "தீர்த்த விழா" நடந்தது. அப்போது ஆங்கே வந்திருந்த புலவரொருவர், அவ்வாணனையும் அவனது நாளையும் பாராட்டி,

"பாரோங்கு கொற்றக் குடைவாணன் பல்புவித்
தேரோன் திருவுத்தி ராடநாள்—பேருவமைக்
குன்றடர் மாலியானைக் கோவேந்தர் வீற்றிருப்பர்
இன்றெடான் இன்றெடான் என்று" (P. S. Ins. 673)

என்றொரு பாட்டைப் பாடிச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

இங்ஙனம் வேந்தர் பிறந்த நாள் சிறப்பது போல, அவர்கள் பிறந்த பன்னிரண்டாம் நாளில் அவர்களை அவர் தந்தையாகிய வேந்தர் வந்து காணும் நாளும் சிறப்பாகப் பாராட்டப்பட்டது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந் நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த மாவலிவாணாதிராயன் ஒருவன் தனக்கு மகன் பிறக்க, அவனைக் கண்டதும், அக் காட்சிச் சிறப்பாக நெற்குன்றமென்னும் ஊர் முழுதையும் பார்ப்பார் பலருக்கும் இறையிலியாகவிட்டான். இதனை "ஸ்ரீமன், மூவராயகண்டன்....ஸ்ரீமது வீரப்பிரதாப சுந்தரத் தோளுடையார் மகாபலி வாணாதிராயர் பிருதிவிராஜயம் பண்ணியருளாநின்ற சகாப்தம் (கசOரு) மேல் செல்லாநின்ற சோபகிருது சம்வற்சரம் (கி. பி. 1483) துலா ஞாயிற்றுப் பூருவ பக்ஷத்துச் சப்தமியும் பிரகஸ்பதி வாரமும் பெற்ற பூசத்து நாள் நாமகரணம் சாத்தின நம்முடைய புத்திரனை நாயனார் திருமாலிருஞ் சோலை நின்றான் ஜனன காலத்திலே முன்னாள் புத்திர முக தரிசனம் பண்ணிய காலத்திலே உதகம் செய்து கொடுத்த தருமசாசனப் பட்டயம். பட்டமானங் காத்த மண்டலத்துக்கான நாடான விருதராசபயங்கர வளநாட்டுப் பிரமதேயம் திருநெற்குன்றத்து நானாகோத்திரத்து நானாசூத்திரத்து அசேஷ மகா ஜனங்களுக்கும் சகிரணியோதக

தாராபூருவமாகப் பண்ணிக் கொடுத்த திருநெற்குன்ற மான புவனேகவீரச் சதுர்வேதி மங்கல வூரது புரவு சதுர்ச் சீமையும், சகல உபாதியும் கழித்துச் சருவமானிய மாகப் பண்ணிக் கொடுக்கையில் இந்தப் புவனேகவீரச் சதுர்வேதி மங்கல வூரது புரவு நான் கெல்லைக்குட்பட்ட நன்செய் புன்செய் எப்பேர்ப்பட்டதும் சந்திராதித்தவரை யில் செல்லச் சருவமானியமாக அநுபவித்துப் போதவும்" (P. S. Ins. 672) எனவரும் கல்வெட்டால் அறியலாம்.

இவ்வாறு அறக் கொடையால் மேம்படும் இடைக் கால வேந்தர் போர் செய்யுமிடத்துச் சிற்சிலரைக் கொல் லக் கூடாதென முன் கூட்டியே பிடிபாடு செய்துகொண் டொழுகினர். "ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும், பெண்டிரும் பிணியுடையோரும், பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாதோரும்" போரிற் கொல்லத் தகாதவரெனப் போர் மறவர் கருதின ரென்பது சங்ககாலத்திற் காணும் காட்சி. இடைக்கால வேந்தர் அவ்வரிசையில் ஊரவர், வழி நடைக் குடிகள், இடை குடி மக்கள் முதலியோரைச் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களைக் கொல்லாது விட்டனர். இதனைத் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி கோச்சடையவன் மாரனசுந்தர பாண்டியன் காலத்துப் பதின்மூன்றுவது ஆண்டில் குன்றுண்டார் கோயிலில் தோன்றிய கல்வெட்டு (P. S. Ins. 484) "இந்நாட்டு இரண்டு மலை நாட்டு அரை யர்களோம், எங்களில் இசைந்து பிடிபாடு பண்ணிக் கொடுத்த பரிசாவது: நாங்கள் பகை கொண்டு எய்யு மிடத்து எங்கள் காவலான, ஊர்கள் வழி நடைக் குடி கள், இடை குடி மக்கள் இவர்களை அழிவு செய்யக் கடவோமல்ல மாகவும்; ஒருவன் அழிவு செய்யில் நூறு பணம் தண்டம் வைக்கவும்; ஒரு ஊராக அழிவு செய் யில் ஐஞ்ஞூறு பணம் வைக்கவும் கடவதாகவும். இப் படிச் செய்யுமிடத்து வெட்டியும் குத்தியும் செத்தும் நோக்கக் கடவர்களாகவும்" என்று கூறுகிறது.

போரிற் கலந்து கொள்ளாத மக்களிடத்து அருள் மேற்கொள்ளும் இவ் வேந்தர், நாட்டு மக்கட்கு வரும்

நோய் தீர்க்கும் மருத்துவர்க்கு வேண்டும் சிறப்புக்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். திருவரன்குளத்துக் கோயிலில் சீகாரியம் செய்வோரும் கண்காணி செய்வார்களும் தேவ கன்மிகளும் கோயிற் கணக்கரும் பிறரும் கூடி, அவ்வூர் மருத்துவன் ஆத்திரேயன் சேந்தராயனை நிம்பவன வைத்தியனுருக்கு இறையிலியாக நிலம் விட்டனர். இச் செய்தி திருவரன் குளத்துக் கல்வெட்டில் (P. S. 725) காணப்படுகிறது. இதனால் வேறொன்றும் அறியலாம். கோயில் காரியம் பார்த்த பெருமக்கட்கு அக் கோயில் காரியத்தோடு ஊர் மக்கட்கு வேண்டும் மருத்துவ வுதவிக்கு வேண்டுவன செய்வதும் கடமையாக இருந்திருக்கிறது. மருத்துவ வுதவிக்குக் கோயிற்குரிய நிலம் பயன் படுத்தப்படுவது இக்கால அரசியல் அறிஞர் குறிக்கொள் ளத் தக்க செய்தியாகும்.

இடைக்காலத்தே வாழ்ந்த செல்வர்கள் கூத்தும் பாட்டுமாகிய தமிழ்த்துறையினை நன்கு பேணினர். குளத்தூர் நாட்டுத் திருவேங்கைவாசலில் அந் நாட்டு வேந்தனான சதுரன் இராசனான குலோத்துங்க சோழக் கடாரத்தரையன், இவ்வூர் வேங்கை வாயிலாண்ட நாயனார்க்கு வைகாசித் திருவாதிரைத் திருநாள் கொண்டாடுமாறு ஏற்பாடு செய்து அந்நாளில் அறுவகைக் கூத்தும் ஆடுமாறு செய்தான். இதனை அவன், "திருவேங்கைவாயிலாண்டார் கோயிலில் நான் எழுந்தருளுவித்த சதுரவிடங்க நாயகர்க்கு வைகாசித் திருவாதிரைத் திருநாளுங்கண்டு திருநாளுக்குக் கூத்தாடுகைக்குக் காணியாகத் திருவேங்கைவாயில் சபையார் பக்கல் விலைகொண்டு வரியில் இறையிழிச்சிக் கொண்ட சருகிலி வயலான புரவரிவயல்" என்றும், "இத்திருநாளுக்கு ஆறுகூத்து ஆடுவாராகவும், விளையிலும் விளையாவிடிலும் இக்கூத்தாறும் ஆடக்கடவராகவும்" (P. S. 139) என்று கல்வெட்டித் தந்துள்ளான். இவ்வாறே "சித்திரைத் திருநாளுக்குக் கூத்தாடுகைக்குச் சாந்திக் கூத்தாடுகிற எழுநாட்டுநங்கை" யென்பவளுக்கு இவ் வேங்கை வாயில் ஊரவர், கூத்தாடுகைக்கு நிலம் விட்டு,

"இவள் இந்நிலம் கொண்டு இத்திருநாளுக்கு ஆடக்கடவ கூத்து ஒன்பதும் ஆடுவாளாகவும்; விளையாத ஆண்டு ஆடின கூத்துக்குக் கொற்றுவிடுவதாக" (P. S. Ins. 128) என்று ஏற்பாடு செய்து கல்வெட்டித் தந்துள்ளனர். "திருநாடகமாடும் வல்லநாட்டு நங்கை மகன் அகளங்க ஆசாரியனுக்கு இறையிலி" (P. S. Ins. 538) நிலம் இவ்வூரவரே விட்டதாக வேறொரு கல்வெட்டு கூறுகிறது. பொன்னமராவதியிலுள்ள பெருமாள்கோயில் கல்வெட்டொன்று. சீரங்கநாயகி யென்பவள் நாடகப் பயிற்சி முடிவில் அரங்கேறினாளாக, அவட்கு ஊரவர் ஒருமா நிலம் இறையிலியாக விட்டனர். இச் செய்தியை,

"எழில்புனையுஞ் சகாத்தமா யிரத்து முந்நூற் றறுபத்
தெட்டதன்மேற் செலுமேட விரவியின் முற்றிதியில்
வழுவிலெழு பக்கமர்க்க வாரமுடன் பெற்றே
வருபுனர்த்தநாள் விளைசை வாழ்வனச மறையோன்
செழுமைபயில் திருவனந்தன் பணியால்வென்றிச்
சீரங்க நாயகிதான் தென்பொன்னை நகர்மே
வழகர்திருக் கோயிறனில் முதலடைவும்பெற்றே
அரங்கேறி யவை மதிக்க ஆடினளே" (P. S. Ins. 781)

என்ற கல்வெட்டு அறிவிக்கிறது. ஏழாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த குடுமியாமலை இசைக் கல்வெட்டு ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது.

இயற்றமிழ் வல்ல புலவர்க்குப் பரிசில் தந்து சிறப்பிக்கும் முறை இடைக்காலத்தே தன் இயல் குன்றாமலே இருந்திருக்கிறது. சோழ நாட்டு மண்டலங்களுள் ஒன்றான ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்தில் களத்தூர்க் கோட்டமென்பது ஒன்று. அதன்கண் உள்ள ஊர்களில் மருதத்தூரினனான குன்றன் திருச்சிற்றம் பலமுடையான் என்பவன் ஒரு புலவன். இவன் வடகோனாட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்துப் பையூரில் வாழ்ந்த திருச்சிற்றம்பலமுடையான் வேதவன முடையானைப் பாடிக் குடிக்காடொன்றைப் பரிசிலாகப் பெற்றான். பெற்றவன், "யாதும் ஊரே" யென்ற கொள்கையால் எங்கும் கொடுப்போரை நாடிச்சென்று அவர்கொடைப்புகழை நிலைநாட்

டும் கருத்துடன் வாழ்ந்த பண்டைப் புலவர் வழியினனாதலால், அவன் அதனைத் திருப்பெருமானாண்டார்க்கு விட்டான். இதனை அவன், "இரட்டபாடி கொண்ட சோழ வளநாட்டு வடகோனாட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்து உடையார் திருப்பெருமானாண்டார்க்கு ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துக் களத்தூர்க் கோட்டத்து மருதத்தூர் மருதத்தூருடையான் குன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையானேன்: கன்னிஞாயிற்று ஏழாந்தியதியும் திங்கட்கிழமையும் பெற்ற உத்திரட்டாதி நாள் இத்திருப்பெருமானாண்டார் திருக்கைம் மலரிலே நான் நீர்வார்த்துக் கொடுத்த குடிக்காடு இரட்டபாடி கொண்ட சோழவளநாட்டு வடகோனாட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்துப் பையூர் பையூருடையான் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் வேதவனமுடையானை நான் கவி பாடி, பாடின கவிக்கு எனக்குப் பரிசில் தந்த தன் காணியான குடிக்காடு" (P. S. Ins. 129) என்ற கல் வெட்டித் தந்துள்ளான். இப்பையூரைச் சிறப்பித்து அவன் பாடிய பாட்டொன்று,

"வாளை வயிறு நிறைப மடற்கமுகம்
பாளைபசுந் தேனொழுகும் பையூரே—நாளையென்று
செப்பாத வாய்மையான் வேதன் திருமனுநூல்
ஒப்பானெங் கோமான்ற னூர்"

என இக்கல்வெட்டில் நாமறிய விளங்குகிறது.

பொன்னமராவதியை முதலாகக்கொண்டு அதனைச் சூழவுள்ள நாடுகளில் திருவரன்குள முடையானென்னும் மறவர் தலைவன், கி. பி. 1216—1238-ல் அரசாண்ட சுந்தர பாண்டியன் காலத்தில் விளங்கியிருந்தான். அக் காலத்தே அந்த நாட்டைக் கைக்கொள்வது குறித்து வேற்றுச் சிற்றரசர் முயன்றனர். ஏனைத் தமிழரையர் நால்வரை உடன் தழுவிக்கொண்டு, இத்திருவரன் குளமுடையான் அப்பகை வேந்தரை வஞ்சி சூடிப் பொருதழித்து அவரது மண்ணாசையைக் கெடுத்து வென்றி மேம்பட்டான். அது கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற பொன்னமராவதி முதலான நாட்டவர் அவன் பெருவஞ்சியைப் பாடிப் பாராட்டினர். அவர்கட்கு அவன் மிக்க பரிசில் நல்கினன். அவர்கள் கி. பி.

1227 ஆண்டு பொன்னமராவதியில் ஒன்றுகூடி, "பெருவஞ்சி கேட்டுப் பரிசிலாகக் கொடுத்தவனை திருவரன் குளமுடையானுக்கு மறச் சக்கரவர்த்திப் பிள்ளையென்று பேருங் கொடுத்துத் தூத்திக்குடிவயலில் வடபாகம் விளைநிலமும் இதுக்கெல்லையான புன்செய்களும் முன்பு எழுதியணிந்து கொடுத்த செம்பின்படி சந்திராதித்தவரை இறையிலி காணியாகக் கொடுத்தோம்" (P. S. Ins. 278) என்று கல்வெட்டினர். இந்நிலத்தில் தமிழரையர்கட்கு ஒரு பாதியும் திருவரன் குளமுடையானுக்கு ஒரு பாதியும் இந்நாட்டவரால் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டன.

இனி ஒன்று கூறி இவ்விடைக்காலத்தை முடிக்கலாம். இடைக்காலம் பிறத்தற்கு முன்பே சைவர்களுக்கு மூவர் முதலிகள் பாடிய திருப்பதிகங்களும் வைணவர்களுக்கு ஆழ்வார்கள் பாடிய இயற்பாக்களும் தோன்றிவிட்டன. அவற்றைக் கோயில்களில் இசைக்கும் முறை இடைக்காலத்தே நல்ல இடம் பெறுவதாயிற்று. நம்முடைய கோனாட்டில் பத்தாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செலுத்திய முதல் இராசராசன், தான் அரசுகட்டி லேறிய இருபத்தெட்டாம் ஆண்டில், இந்நாட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்தில் உள்ள திருவிறையான குடியில் திருவிறையான் குடியுடைய நாயனார் "முன் திருப்பதியம் விண்ணப்பம் செய்யும் அடிகள்மார்க்கு நிவந்த மில்லாமையால், இத்திருப்பதியம் விண்ணப்பம் செய்வார் ஒருவர்க்கு நிசதம் நெல்லு பதக்காக, நால்வர்க்கு நிசதம் இருதூணிக்கும் அகப்பட முதல் ஓராட்டைக்குக் காசு மூன்றாக நால்வர்க்குக் காசு கஉ நிவந்தமாகச் செய்தோம்" (P. S. 91) என்று கல்வெட்டித் தந்துள்ளான். "விண்ணப்பம் செய்யும் அடிகட்கு நிவந்தமில்லை" யென்பதால் அவன் காலத்துக்கு முன்பே திருப்பதியம் விண்ணப்பம் செய்யும் முறை இருந்திருப்பது விளங்குகிறது. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டினனான சுந்தர பாண்டியன் காலத்தில் பொன்னமராவதி சுந்தரராசப் பெருமாள் கோயிலில் இயற்பா விண்ணப்பம்செய்தலும், கி. பி. 1449, ஆண்டில் இப்பொன்னமராவதியில் இருந்த

சிற்றரையன் சுந்தரராசன் என்பான், "பாடுவார் பத்திரம் பிடிப்பார், குடவர் கோவணவருடன் சௌந்தர ராசன் மண்டபத்து இருந்து நம் சடகோபன் பாட்டுக் கேளாநிற்க, நம் சேனாபதி விண்ணப்பத்தால் நம் வீட்டுக் காரியம் செய்யும் கோவணவன் ஆத்திரேயகோத்திரத்து திருவனந்தாழ்வார் பாலிகை தேவ்ரளிதாசருக்கு சருவமானியம்'' (P. S. Ins. 791) என்று கல்வெட்டித் தருமிடத்துச் சடகோபர் அருளிய திருவாய்மொழியை ஓதுவதைக் குறிப்பதால் திருவாய்மொழி ஓதுதலும் நிகழ்ந்தன என்று அறியலாம்.

இனி, இடைக்காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்தைக் காணலாம். சங்கவிலக்கிய காலத்துக்கும் இடைக் காலத்துக்கும் நடுவேயுள்ள காலநிலையைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்குப் போதிய கருவிகள் இல்லை. சிலப்பதி காரத்தில் இளங்கோவடிகள் கொடும்பாளூரைக் குறிக்கின்றார். காவிரியாற்றைக் கடந்து மதுரை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளும் ஒருநாள் ஓர் இளமரக்கானத்திருக்கை யெய்தியிருந்தனர். அவரெதிரே மறையோன் ஒருவன் போந்து அவர்கட்கு மதுரை மூதூர்க்குச் செல்லும் வழியியல்புகளைக் கூறினான். கூறுபவன் இக்கோனாட்டுக் கொடும்பாளூரைக் குறித்து,

> அறையும் பொறையும் ஆரிடை மயக்கமும்
> நிறைநீர் வேலியும் முறைபடக் கிடந்தஇந்
> நெடும்பேர் அத்தம் நீந்திச் சென்று
> கொடும்பை நெடுங்குளக் கோட்டகம் புக்கால்
> பிறைமுடிக் கண்ணிப் பெரியோ னேந்திய
> அறைவாய்ச் சூலத்து அருநெறி கவர்க்கும்

என்று கூறினான். காவிரியின் வடகரை வருவோர் திருவரங்கத்தே காவிரியைக் கடந்து உறையூரின் நீங்கிக் கொடும்பாளூர் சென்று, ஆங்கே பிரியும் மூன்று நெறிகளைக் காணலாம் என்பது இங்கே காட்டிய பாட்டடிகளால் மறையோன் உரைக்கும் கருத்தாகும். கொடும்பை யென்பது கொடும்பாளூரின் சுருக்கமான பெயர்; இவ்வாறே

இவ்வூர்க் கல்வெட்டும் "கொடும்பை சூழ்ந்த கோனாடு" (P. S. 991) என்று குறிக்கின்றது. உறையூரின் நீங்கிக் கொடும்பாளூர்க்குச் செல்லும் வழி அறை பொறையும் ஆரிடை மயக்கமும், நிறைநீர் வேலியும்" நிறைந்த நெடும் பெரு வழியாம்; அதனைக் கடந்து கொடும்பாளூர்க்குச் சென்று சேரவேண்டும் என்றும் மறையோன் குறித்துள்ளான். கொடும்பாளூர்-கொடும்பை, நெடுங்களம் என இருபகுதியினை யுடையது: "கொடும்பாளூர் இரண்டுவகை நகரத்தாரும் இருந்து" (P. S. Ins. 82) என மதுராந்தகன் சுந்தர சோழன் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது. இருபகுதிக்கும் இடையே இருப்பது நெடுங்குளம் என்னும் பெரிய ஏரி. இதன் கரையைக் கடந்து சென்றால் பிறை முடிக் கடவுள் ஏந்திய சூலம்போல மூன்று வழிகள் பிரியும்; எது கொள்ளத்தக்கது என்பதில் புதியராய்ச் செல்வோர்க்கு மருட்சியுண்டாமென்பானாய்', அருநெறி கவர்க்கும்" என்றான். இக்குறிப்பு ஒன்றொழிய வேறொன்றும் கோனாட்டைப்பற்றி யறிதற்கு இல்லை.

சங்க விலக்கிய காலத்திற்கு இனிச் செல்லுதல் வேண்டும் தொடக்கத்தே சங்ககாலம் பொருளாகத் தமிழகத்தின் பொது நிலையினையே கண்டோம். ஈண்டுக் கோனாட்டின் அக்கால நிலையினைக் காண்போம்.

சங்க விலக்கிய காலத்தில் இக்கோனாடு கீழ்கோனாட்டையும் இளங்கோனாட்டையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. ஆயினும் தென்கோனாடான உல்லையூர்க் கூற்றம் ஒல்லையூர் நாடென்ற பெயரால் தனித்து விளங்கிற்று. அதற்குத் தலைநகராய் ஒல்லையூர் விளங்கிற்று, இந்த ஒல்லையூர் இப்போது ஒலிமங்கலம் என்ற பெயரால் விளங்குகிறது. வெள்ளாற்றின் வடகரைப் பகுதி கோனாடென்றும் தென்கரைப் பகுதி ஒல்லையூர் நாடென்றும் பெயர் பெற்று, ஒல்லையூர் நாடு பாண்டியர்க்கும் கோனாடு சோழர்க்கும் உரியவாய் இருந்தன,

வெள்ளாற்றின் கரை யிருமருங்கும் உள்ள நாடிரண்டும் இரு பெரு வேந்தர்க்கும் உரியவாயினும், ஒரு வரின்

ஒருவர் வலிமிக்க காலத்தில், ஒருவர்க்குரிய நாட்டை மற்றொருவர் கைப்பற்றிக் கொள்வது இயல்பாயிற்று. இவ்வகையில் பாண்டியர்க்குரிய ஒல்லையூர் நாடு சோழன் கைப்படுவதும், சோழர்க்குரிய கோனாடு பாண்டியர் கைப்புடுவதும் அவ்வப்போது நிகழ்ந்தன. . ஒருகால் ஒல்லையூர் நாடு சொழர் கைப்பட்டது. அக்காலத்தே பாண்டிநாட்டைப் பூதப்பாண்டியனுடைய முன்னோர் ஆட்சி புரிந்தனர், பூதப்பாண்டியன் அரசு கட்டிலேறியதும் பாண்டிய நாட்டின் வடவெல்லைப் பகுதியாகிய ஒல்லையூர் நாட்டை வென்று கொண்டான். அதனால் அவனுக்கு ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் என்ற பெயருண்டாயிற்று. குடவாயிற் கீரத்தனாரென்னும் சான்றோர் ஒல்லையூர் நாட்டு ஒல்லையூரில் வாழ்ந்த பெருஞ்சாத்தன் என்னும் வள்ளல்பால் நட்புற்றிருந்து அவன் இறந்தபின் மனங்கரைந்து "முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே" (புறம்: உ௪உ) என்று பாடிய பாட்டொன்று காணப்படுகிறது.

இனி, கோனாட்டின் கீழ்ப்பகுதியில் எறிச்சிலூர் என்றோர் ஊர் உண்டு. அஃது இப்போது எறிச்சியென வழங்குகிறது. இந்நாட்டில் ஒல்லையூர் ஒலியமங்கலம், என்றும், முதுகுன்றம் முச்சுகுண்டம என்றும், விறையான்குடி விளாங்குடி யென்றும், சீகரநல்லூர் சேரனூரென்றுந் திரிந்து வழங்குவது கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர் நன்கறிந்த தொன்று. அம்முறையே எறிச்சிலூர் இந்நாளில் எறிச்சியெனமருவுதலில் வியப்பென்னையோ?

இவ்வூரில் வாழ்ந்தவருள் மாடலனார் என்பவர் ஒருவர். மாடலன் என்பது செல்வமுடையவன் என்னும் பொருள்பட வரும் மக்கட்பெயர் வகையுள் ஒன்று. இப்பெயர் தமிழகத்து மக்களில் பலருக்குப் பல காலத்திலும் பயின்று வந்திருக்கிறது. சங்ககாலத்தை யடுத்துவந்த சிலப்பதிகாரத்தில், "மாமறை முதல்வன் மாடலன் என்போன்" (15: 13) என வருகிறது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இந்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் இந்த மாடலன் என்னும் பெயருடையார் காணப்படுகின்றனர்.

புதுக்கோட்டை யரசிலுள்ள பேரையூர்க் கல்வெட்டொன்று (P. S. I. 225) "மாடலன் நாராயண ம்ாதவன் என்பான் ஒருவனைக் காட்டுகிறது. இக்காலத்தே இப்பெயர், இடைநின்ற அல்லென்னும் சாரியையின்றி, "மாடன்" என மாறித் தாழ்ந்த வகுப்பாரிடையே மக்கட்பெயராக வழங்குகிறது.

---

4. மதுரைக் குமரனார்

கோனாட்டு எரிச்சிலூரில் வாழ்ந்த மாடலனார் நல்ல தமிழறிவு வாய்ந்தவர். அவர் இருந்த ஊரைச் சுற்றிக் காடுகள மிக்கிருந்தன. ஊரில் வாழ்ந்தவரும் பெரும்பாலும் இடையர். ஆனிரைகளைக் காடுகட் கோட்டிச் சென்று மேய்த்து வருவதும், புன்செய்களை உழுது வரகு முதலியவற்றை விளைத்தலும் செய்தனர். காடு சூழ்ந்த இடமாதலின் கானவிலங்குகளின் துன்பம் ஊரவர்க்கு உண்டாவது இயல்பே. ஆயினும், அவற்றிற்கு அஞ்சி வேற்றிடம் நாடும் மன நினைவு அவர்கட்கு உண்டானதில்லை. நன்மக்கள் மதிக்கத்தக்க முறையில் இல்வாழ்வு நடத்தும் ஏற்றம் மாடலனாருக்கும் அவரது ஊரினருக்கும் சிறப்புற அமைந்திருந்தது.

மாடலனாருக்கு உரிய காலத்தில் ஒரு மகன் பிறந்தான். இளமையிலே கூர்த்த மதியும் எல்லார்க்கும் இனிய நகை விளைவிக்கும் நாநலமும் அம்மகனிடம் அமைந்திருந்தன. "கற்றல் நன்று" என்றும், கல்வியால் அறிவுடையோன் வழியே நாடாளும் அரசரது அரசியல் செல்லும் சிறப்பினையுடையதென்றும் மாடலனார் நன்கறிந்திருந்தார். அதனால் தன் மகனுக்குக் கல்வி பயிற்றுவிக்கும் அரும்பணியை மேற்கொண்டார். அவர் வாழ்ந்த கோனாட்டில் குமரமலை யென்னும் பெயருடைய குன்றொன்று உண்டு. அக்குன்று முருகனுக் குரியது. அம்முருகன்பால் தமக்குளதாகிய அன்பால் முருகனுக் குரிய குமரன் என்ற பெயரையே தம் மகனுக்கு வைத்

துக் கல்விப்பயிற்சி தொடங்கினர். பெற்ற தாய் வேண்டும் உணவு தந்து தமது உடலை வளர்க்க, தந்தை கல்வியாகிய உணவு தந்து தமது உயிரை வளர்க்க, குமரனர் செவ்வையாகக் கல்வி கற்று வரலானர்.

குமரனர்க்குக் கல்வியறிவு வளர வளர, மாடலனர்க்கும் அவர் மனைவியார்க்கும் முதுமை மிகுதலால் தளர்ச்சியுண்டாயிற்று. பெற்றோர்க்குரிய பணிகளைப் புரிவதும் கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்பதும் குமரனர்க்கு நாடோறும் கடமைகளாயின. அவருடைய நேர்மை பிறழாத நெஞ்சமும் எல்லார்க்கும் இன்பம் விளைவிக்கும் அவருடைய சொற்களும் ஊரவ ரனைவருக்கும் அவர்பால் பேரன்பு உண்டுபண்ணின.

குமரனருக்கு அவர் தம் ஊரருகே இருள்படத் தழைத்துப் பல்வகைப் பூக்களைத் தாங்கி நறுமணங் கமழ்ந்து தோன்றும் கானம் இனிய காட்சிகளை வழங்கிற்று. அதன்கண் வாழும் மாவும் புள்ளும் தத்தம் செயல்களைக் குறைவறச் செய்து இன்புறுவது அவர் நெஞ்சக்கிழியில் எழுதிவைத்ததுபோலப் பதிவுறும். பூக்கள், தம்முடைய வண்ணத்தாலும் நறுமணத்தாலும் வண்டினத்தை அழைத்து அவற்றிற்கு இனிய தேனைத் தந்து மகிழ்விக்கு முகத்தால், தாம் கருக்கொண்டு காய்த்துக் கனிந்து தம் இனத்தைப் பெருக்கும் குறிப்புடைய வாதலைக் குமரனர் கண்டு பெரு வியப்புக்கொள்வார். ஆங்காங்கே சென்று மேயும் ஆனிரைகளுள் நெறிமாறிச் சென்றவற்றைக் காட்டில் வாழும் புலி முதலிய விலங்குகள் குறிபிழையாது கொன்றுண்டு வாழ்வதும், புலி வாழ்வதனை முன்பே குறிப்பா லோர்ந்துகொள்ளும் விலங்குகள் தம் உயிர்காத்துக்கொள்வது குறித்து ஓடி உலமருவதும், குமரனருடைய மனக் கண்ணுக்கு அறிவுக்காட்சி வழங்கும். கவரிமா முதலிய மான்கள் தம் உடலில் உள்ள மயிரில் ஒன்று நீங்கினும் தரியாது உயிர் துறப்பது காணுந்தோறும் குமரனருக்கு மானமுடையாரது சிறிது தாழ்வு வந்தவிடத்தும் பொறுதி

உயிர்விடும் உயர்கொள்கை கைம்மேற் கனியெனத் தோன்றி நல்லறிவை விளக்கும்.

வெயில் வெம்மை மிகுமிடத்து நிலத்தில் இருக்கும் பயிர் பச்சைகள் பசுமை இழந்து வாடி வதங்குவது காணும் குமரனார், உண்ண உணவின்றி வாடும் ஏழை மக்களை நினைந்து ஏங்குவார். இவற்றோடு தொடர்பில்லாத முகில் காற்றைத் துணையாகக்கொண்டு கடற்குச் சென்று மண்ணுநீருமாகாத அக்கடல் நீரின் உப்பாகிய மாசுநீக்கி முகந்துவந்து, வாடிய பயிர்கட்கு மழையாய்ச் சொரிந்து வாழ்விப்பது குமரனார் கண்களுக்கு அறிவு விருந்து செய்யும்.

இவ்வாறு இயற்கைக் காட்சியில் நிகழும் நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றும் குமரனார்க்கு இயல்பாகவே கூரிதாய்த் திகழும் அவரது அறிவை ஒளிபெருகச் செய்தது. உள்ளம் புலமை நலத்தால் சிறப்பதாயிற்று. அவர் வாயினின்று வரும் சொற்களெல்லாம் இனிய பாட்டுக்களாய் மலர்ந்தன. உள்ளமும் உரையும் மேன்மேலும் சிறக்குமாறு அவருடைய செயல்களும் சீர்பெற்றன. அவர் தம் பெற்றோர்க்கு நெடிதிருந்து அவரது வாழ்க்கை நலம் கண்டு இன்புறுதற்கு வாய்ப்புக் குறைந்தது. அவர்கள் முதுமையில் மிகுந்து மேலோருலகம் புகுந்தனர். குமரனார்க்குச் சான்றோர் கூட்டுறவின்கண் வேட்கை மிகுவதாயிற்று.

அக்காலத்தே மதுரைமூதூர் தமிழ்ச்சான்றோர்க்குச் சீர்த்த உறைவிடமாய் விளங்கிற்று. வணிகர், வேளாளர், மருத்துவர், அரசர் முதலிய பலரும் நல்லிசைப் புலமையுடையராய்த் திகழ்ந்தனர். ஆங்காங்கு வாழ்ந்த சிற்றரசரும் பேரரசரும் இச்சான்றோர்க்குப் பெருஞ் சிறப்பு நல்கிப் பேணி வந்தனர். சான்றோர் பலரும், "யாதும் நமக்கு ஊர்; எத்திறத்தோரும் நமக்குக் கேளிர்; நமக்கு வரும் இன்பமும் துன்பமும் நாம் செய்யும் வினையால் வருவன; ஆதலால் இன்பத்திற் களித்தலும் துன்பத்தில் அவலித்தலும் அறிவுடைமைக்கு இழுக்கு என

எண்ணிப் பெற்றது கொண்டு பேரின்புற்று வாழ்வதைக் குமரனார் கண்டார். தாமும் மதுரைக்குச்சென்று சேர்ந்தார். பின்னர் அவர் மதுரையைத் தமக்கு இருக்கை யாகக்கொண்டு தமிழகம் முழுதும் சென்று வந்தனர். அவர்க்கு மதுரைக் குமரனார் என்பதே பெயராயிற்று.

மதுரையில் வாழ்வமைத்துக்கொண்ட குமரனார் அக் காலத்தே வாழ்ந்த தம்மையொத்த சான்றோர் பலரைக் கண்டு அளவளாவிச் சிறந்த பல பண்புகளை அறிந்து கொண்டார். தமிழ்நாட்டின் தலைநகரங்களுள் ஒன்றாகிய மதுரையில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்த வேந்தரும் தமிழர்; அரசியல் மொழியும் தமிழ்; அதனை நடாத்தி யுய்க்கும் அரசவை யத்தாரும் சான்றோரும் அனைவரும் தமிழர்; வாணிகம், தொழில், வழக்கியல் யாவும் தமிழாகவே இருந்தன. எங்கும் எவரிடத்தும் தமிழ்மொழியின் தனிமணம் சிறந்து கமழ்ந்தது.

தமிழ்ப் புலமை மிக்க சான்றோர்க்குத் தனித்த வகையில் சில உரிமைகள் வழிவழியாக இருந்துவந்தன. அச்சம், நல்குரவு, நாத்தடை, சமயக்கட்டு என்ற நால் வகைத் தடைகளும் தமிழ் மக்கள்பால் பொதுவாக இல்லை; சிறப்பாக அத்தடையின்மையைக்கொண்டு, புலமைவளம் படைத்த சான்றோர் நாட்டிற்கு நல்ல தொண்டாற்றி வந்தனர். நாட்டவர்க்குப் பெரும்பயன் விளைக்கத்தக்க வேந்தரும் செல்வரும் அப் பயனை விளைவிக்கும் துறைகளில் இறங்கி வேண்டுவன செய்யுமாறு இச் சான்றோர் அவர்களை யூக்குவது தமது கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். வேந்தரும் செல்வரும் செய்யும் செயல்வகைகளால் வெளிப்படும் நலங்களை இச் சான்றோர் செல்லுமிடந் தோறும் பலரும் அறியத் தம் உரையாலும் பாட்டாலும் எடுத்தோதிப் புகழ் பரப்பினர். அவர் செய்யும் செயல்களால் தீமை விளையின் அதனையும் எடுத்தோதிக் களைந்தனர். இதனால் இச்சான்றோர்பால் பெருமதிப்புக் கொண்டு வேண்டுவன நல்கிச் சிறப்பிப்பது இவ்வேந்தர் முதலாயினார்க்குக் கடமையாயிற்று.

அச்சம் கீழ்மக்கட்கு உரிய செயல். "அச்சமே கீழ்க ளது ஆசாரம்" என்பது திருக்குறள். உயிர்கட்கு நலமும் ஆக்கமும் உறுதியும் புகழும் தரத்தக்கவற்றை ஓதுவதற்கும் செய்வதற்கும் இடையே யுண்டாகக்கூடிய இடையீடுகட்கும் இடையூறுகட்கும் அஞ்சும் அச்சம் ஒருவர்க்கு உரிமையன்று; பழிபாவங்களே அஞ்சத் தகுவன. ஏனை நல்வினை செய்தற்கு அஞ்சுபவன் கீழ் மகனாவான். உயர்வடைதல் ஒவ்வொரு மகனுக்கும் மகட்கும் உரிமை வினையாதலால், அதற்குத் துணையாகும் அஞ்சாமை எல்லார்க்கும் ஒப்பவேண்டிய உரிமையாகும். எல்லாருள்ளும் சான்றோர்பாலுள்ள, அஞ்சாமை, நாடு புரக்கும் பெருவேந்தர்கள்பால் அவர் சொல்லினும் செயலி லும் தோன்றி அவர்கட்கும் அவர் குடைநிழற்கண் வாழும் மக்கட்கும் தீங்குபயக்கும் குற்றங்களை அவர் முன்னே நின்று விளங்கவுரைத்து நன்னெறிப்படுத்தற்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாகும். இதனை அக்கால வேந்தர் நன்கறிந்து "செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும்" வேந்தராய், சான் றோர் முதலாயினார்க்கு அச்சமின்றி வாழும் உரிமை வழங்கியிருந்தனர். பாண்டிவேந்தனை அறிவுடை நம்பி மெல்லியனாய்க் குடிகளிடத்தில் மிக்க இறையை வரிசை யறியாத சுற்றத்தாரை விடுத்துத் துன்புறுத்திப் பெற முயன்றானாகப் பிசிராந்தை யென்னும் சான்றோர் சென்று அவனது தவற்றை அஞ்சாது கூறி நன்னெறிப்படுத்தி னர். பெண்ணொருத்தி செய்த சிறுபிழை பொறாது சான்றோர் விலக்கவும் விலகாது கொலைபுரிந்த நன்னனைப் பலரும் அஞ்சாது பழித்தனர்; அவன் வழிவந்தோரை "நீ நன்னன் மருகனை" யென எள்ளினர்.

இனி, இச் சான்றோர் நாட்டில் செல்வர் சிலரும் இல்லாதவர் பலருமாய் இருந்த நிலையைக்கண்டு, செல்வர்க் கும் இல்லாதவர்க்கும் இடையே பகைமையும் அதுவாயி லாகத் தீங்கும் உண்டாகாவண்ணம், "செல்வத்துப் பயன் ஈதல்" என்பதை வற்புறுத்தி அவரது செல்வக்கொடை யால், கொடுத்தோர்க்குப் புகழும் கொடை பெற்றோர்க்கு

இன்பமும் உண்டுபண்ணி மக்களிடையே வாழ்வு செவ்வி தாகச் செய்தனர். வறுமை, சான்றோர் உள்ளத்தின் அமைதியைக் குலைத்து அறிவு உரம் நிறைந்த எண்ணங்கள் தோன்றுவாறு செய்துவிடும்; சான்றோர்களும் நாட்டில் இல்ராவர்; அவர் இலராயின் வேந்தர்க்கும் வாழ்க்கை நிலைபெறுது என்பதனை யுணர்ந்து வேந்தரும் செல்வரும் சான்றோரது சான்றாண்மை நல்குரவால் தடைப்படாமை குறித்து அவர்கட்குப் பெருஞ் செல்வத்தை வரையாது வழங்கினர். ஏனை இல்லாதவர் பலரும் பெறத்தகுவன போதிய அளவு பெற்று வாழ்வது உரிமையாகப் பெற்று வாழ்ந்தனர். அதனல் ஏனைமக்கள் வேந்தர்க்குக் குடிக ளாகவும் போர் நேர்ந்தவழிப் படைகளாகவும் துணை புரிந்து வாழ்ந்தனர்.

வேந்தரும் செல்வரும், தம்பால் தவறு நேர்ந்தவழி எடுத்தோதி வற்புறுத்தும் உரிமையைச் சான்றோர்க்கு வழங்கியிருந்தனர். " கழிவினும் வரவினும் நிகழ்வினும் வழிகொள, நல்லவை யுரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்" அறிவுடைய சான்றோர்க்கு "உரிமையாவன" என்றும், "இடித்துவரை நிறுத்தலும் அவர தாகும்" என்றும் தொல்காப்பியர் கூறினர். திருவள்ளுவர், "செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன், கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு" என்றும், "இடிப்பாரை யில்லாத ஏமரா மன்னன், கெடுப்பா ரிலானும் கெடும்" என்றும் கூறினர். இவ்வுரிமைபெற்ற சான்றோர், வாயுறை வாழ்த்து, செவி யுறை முதலிய பாவகையால் வேந்தர்களையும் செல்வர் களையும் தெருட்டினர். "விறலியர், பாடல்சான்று நீடினை யுறைதலின், வெள்வேலண்ணல் மெல்லியன் போன்மென, உள்ளுவர் கொல்லோ நின்னுணரா தோரே" எனச் சான்றோர் தவறெடுத்துக் காட்டிச் செய்வினைக்கண் ஊக்கி யிருப்பது இதற்குச் சான்று பகரும். இவ்வாற்றல் மதுரைக் குமரனாராகிய சான்றோர், தமிழரசு சான் றோர்க்கு நல்லுரிமை பலவும் நல்கியிருந்ததை நன்கறிந் தார். இரண்டாயிரமாண்டுகட்குப் பின்னர் ஆங்கில

வரசின் அமைச்சியல் முதல்வரும், அமெரிக்க நாட்டு அரசியற்றலைவரும் அட்லாண்டிக் கடல் நடுவே கூடி உலகமக்களின் நல்வாழ்வுக்கு இந்நால்வகை உரிமைகளும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவன என முடிவு செய்தனர். இவற்றை அட்லாண்டிக் சார்ட்டர் என்று கூறுவர். அச்சத்தடை, வறுமைத்தடை, பேச்சுத்தடை, சமயத்தடை என்ற நால்வகைத் தடைகளின்றி மக்கள் இவற்றில் தனியுரிமையுடையவராக வேண்டுமென்பது அட்லாண்டிக் சார்ட்டர்.

சமய வழிபாடு சமுதாயத்தைக் கட்டுப்படுத்தாது அவரவர்க்கும் தனியுரிமையாய் இருந்தமையின், சங்க காலத் தமிழகத்தே விளங்கியிருந்த சமயம் இன்னதென இதுகாறும் தெளிய விளங்கிற்றிலது. சான்றோர் சமய நிலையைத் தம் பாடல்களிற் குறியா தொழிந்தனர். ஊர்களில் நடக்கும் விழாக்களில் பல சமய வாதிகளையும் வருவித்துத் தத்தம் சமயப் பொருள்களை எடுத்தோதுமாறு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். பெரு நகரங்களின் புறத்தேயிருந்த சேரிகளில் சமயச் சான்றோர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்து நிகழ்ந்த இந்திர விழாக்காலத்தில் "ஒட்டிய சமயத் துறுபொருள் வாதிகள், பட்டி மண்டபம் பாங்கறிந் தேறுமின்" என்று பணிக்கப்பெற்றனர். வஞ்சி நகரின் புறஞ்சேரியில் அளவை வாதியர், சைவவாதியர் முதல் பற்பல சமய வாதிகள் வாழ்ந்தனர். காஞ்சியம் பேரூரில் சமண சான்றோர்களும் பௌத்த நெறிப் புலவர்களும் மிக்கிருந்தனர். அவருள் தருமபாலரென்னும் தமிழ்ச் சான்றோர் வடநாட்டு நாலந்தாவிலிருந்த பல்கலைக் கழகத்தில் தலைமை நிலை பெற்று மேம்பட்டனர். திக்நாகரென்னும் தமிழர் வடநாற் புலமை மிக்குத் தருக்கநெறியறிவில் உயர்வற உயர்ந்து வடநாட்டில் மாண்புற்றுத் திகழ்ந்தனர். அருத்த சாத்திரம் எனப்படும் பொருணூல் வகுத்த சாணக்கியனும் தமிழகத்தா னென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். பட்டாசாரியன் கொள்கையை நிறுவிய குமரிலபட்டரும் தமிழ் நாட்

டிற்றோன்றிய சான்றோ ரென்பாரும் உண்டு. இன்னோர் பலரும் வடமொழிப் புலவராய் மேம்பட்டு அம்மொழியில் தம் நூல்களை எழுதியதுகொண்டு இவர்களைத் தமிழரல்ல ரென ஒதுக்குதல் அறிவுடைய தமிழ் நன்மக்கட்கு அற மாகாது.

இம்முறையில் தமிழ் வேந்தர் எல்லாச் சமயங்கட்கும் ஒத்த ஆதரவே புரிந்துவந்தனர். இவரது ஆட்சி நிழலில் சமணம், பௌத்தம், சைவம், வைணவம் முதலிய பல சம யங்களும் வளர்ந்தன. ஆயிரத்துமுந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன் வாழ்ந்த மகேந்திரவன்ம பல்லவன் காலத்தே பாண்டி நாட்டை ஆண்ட நெடுமாறன் என்பான் சமணசமயத்தை மேற்கொண்டான். அவன் மனைவி மங்கையர்க்கரசியார் சைவ சமயத்தை மேற்கொண்டொழுகினர். அவனுக்கு முன் எண்ணூறாண்டுகட்கு முன்பே சேரவேந்தனான செங் குட்டுவன் சைவனாய்த் திகழ்ந்தான்; அந்நிலையில் திருமாலை வழிபடும் நெறியைப் புறக்கணிக்கவில்லை. அவன் இளவ லாகிய இளங்கோவடிகள் தாம் எழுதிய சிலப்பதிகாரத் தில் சமண சமயத்தையும் திருமால் வழிபாட்டையும், கொற்றவை வழிபாட்டையும் விரியக் கூறினர். இடைக் கால வேந்தருள்ளும் செந்தமிழ்ப் பாண்டி வேந்தன், கோமாற வன்மனான சுந்தர பாண்டியன், தனது மூன்றா மாண்டுக் கல்வெட்டொன்றில் "மூவகைத் தமிழும் முறை மையில் விளங்க, நால்வகை வேதமும் நவின்றுடன் வளர, ஐவகை வேள்வியும் செய்வினை யியற்ற, அறுவகைச் சமய மும் அழகுடன் திகழ, எழுவகைப் பாடலும் இயலுடன் பரவ, எண்டிசை யளவும் சக்கரம் செல்ல" (P. S. Ins. 250) வீற்றிருந்ததாகக் கூறுவதுகொண்டு இத்தமிழகத்து வேந் தர் சமயத்துறையில் ஓரம் கொள்ளாது உயர்ந்து வாழ்ந்த செய்தியைத் தெளிய உணரலாம். இதன் பயனாகச் சமயத் தலைவர் பலர் தோன்றிப் புதுப்புதுக் கொள்கைகளை ஆராய்ந்து கண்டு நாட்டில் அவற்றைப் பரப்பினர். நாட்ட வர்க்கும் சமயவுரிமையிருந்தமையால் கொள்வன கொண்டு உயரிய சமய நாகரிக முடையராயினர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் நில வுலக மக்கள் உயர்ந்த பண்பாடும் நாகரிகமும் இன்ப வாழ்வும் பெற்று வாழவேண்டுமெனப் பெருந்தலைவர் கள் அட்லாண்டிக் கடலிடைக் கண்ட நால்வகை முடி வும், நம் தமிழகத்தே பன்னூற்றாண்டுகட்கு முன்பே நிலவி யிருந்தமை இனிது தெளியப்படும். படினும், இவை நிலவுலகு முழுதும் பரவாது ஒடுங்கியதுபோல எதிர் காலத்திலும் ஒடுக்கம் உண்டாகலாமாதலால், ஒடுங்கு தற்குக் காரணமாயிருந்தவை இவையென ஆராய்ந்து காண்டல்வேண்டும். அவை மீளத் தலையெடாவாறு செய் வன செய்தல்வேண்டும். எதிர்கால உலக அமைப்பைக் காணவிரும்பும் தலைமைச் சான்றோர்கள் இனியேனும் தமிழ கத்தின் பண்டை வரலாற்றை ஆராய்ந்து காண்பார்களாக; அவர்கள் மேற்கொள்ளும் திருப்பணிக்கு இவ்வாராய்ச்சி பெருந்துணையாம் என்பதைத் தெளிய உணர்வார்களாக.

இச்சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த குமரனார்க்குப் பேச்சுரி மையும் அச்சமின்மையும் பெருந்துணை புரிந்தன. உழைக் கும் ஆடவர் தொகை குறைவால் நாட்டு மக்கட்குவேண்டும் உணவு நிரம்பாது வறுமை தோன்றி நிலவுதற்கு இடம் அமைந்திருந்தது. மக்களிடையே வலியாரும் மெலியாரும் இருந்தமையின் செல்வரும்வறியரும் உளராயினர். வறுமை யிருளைப் போக்கிச் செல்வவொளியைப் பரப்பும் தொண்டு புலவர் பெருமக்கள் கடனுதலை நம் குமரனார் நன்குணர்ந் தார். செல்வரையும் வேந்தரையும் கண்டு வறுமைத் துன் பத்தைப் போக்குமாறு வேண்டுவதே தாம் செய்யத் தக்க தெனத் துணிந்தார். இதற்கே முடிவேந்தன் இருந்து ஆட்சி புரிய, புலமை நலஞ்சிறந்த சான்றோர் இருந்து தமிழ்ப் பண்பு வளர்க்கும் மூதூராகிய மதுரையை யடைந்து அங்கே வாழ்வாராயினர். சான்றோர் தொடர்பும் தமிழ் வேந்தர் ஆதரவும் பெருகின. இவரது குடிவரவு விளங்கச் சான்றோர், இவரைக் கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மது ரைக் குமரனார் என்று சிறப்பித்துரைக்கலுற்றனர்.

5. முடிவேந்தர் தொடர்பு

மதுரைக் குமரனுர் பரந்த மனப்பண்பும் விரிந்த நோக்கமும் ஆழ்ந்த புலமையும் படைத்தவர். அரிய வேந்தராயினும் பெரிய செல்வராயினும், அவரவர் குணஞ் செயல் கண்டு பரவும் கொள்கையுடையராகையால், குமரனுர்பால் செம்மாந்த செலவு சிறந்திருந்தது. அதனுல் அவர் பொருளுடைமையை உடைமையாகக் கருதிற்றிலர்; உடைமையாவது குணஞ்செயல்களால் மாண்புடைமையே யென்பது அவர் கருத்தாயிற்று. படைப்பெருமை யொன்றே கொண்டு செருக்கும் பெருவேந்தரையும் சிறியோரினத்துள் ஒருவராகக் கருதி அவர் முன் அஞ்சாது நின்று தகுவது கூறும் தகைமை சிறந்திருந்தார். அவருடைய உள்ளமும் உரையும் செயலும் விளக்கும் பாநலம் கண்ட சான்ருேர் பலரும் குமரனுரை நன்கு மதித்தனர். அவரது இருக்கை புலவர் உலகிற்கே சிறந்த புகழை விளைத்துவந்தது.

மதுரைக்கண் வாழ்க்கையுடையராயினும் தம் முன்னேர்க்குரிய சோனுட்டின்பால் குமரனுர்க்குப் பெரும் பற்று உண்டாகியிருந்தது. எல்லா நாடுகளையும் தன்னுடாகவும் எல்லா வூர்களையும் தன்னூராகவும் எல்லா மக்களையும் தன்னை யொப்போராகவும் கருதும் புலமைப் பண்பு அவரிடம் குறைவறக் குடிகொண்டிருந்தது. ஆயினும், எத்திறத்தோர்க்கும் தன்னைப் பெற்ற தாய்பால் சிறந்த அன்பு தோன்றிப் பிணிப்புறுப்பதுபோலப் பிறந்த நாட்டின்பால் அத்தகையதோர் அன்பு தோன்றிப் பிணிக்குமென்பது ஒருதலை. அவர் தான் பிறந்த நாட்டின் நீங்கி வேற்று நாட்டில் தங்க நேரின், அக்காலை அத்தாய்நாட்டன்பு எவ்வகையாலேனும் தன் இருப்பைப் புலப்படுத்தாதொழிவது கிடையாது. அவர் தமது நாட்டிலிருந்து எத்துணை நெடுந்தொலைவுசென்ருலும், நாட்டையும் அவர் நெஞ்சத்தையும் பிணித்து நிற்கும் அன்புத்தொடர் அத்துணையும் இடையறவு படாது நீண்டு நின்று, அவரைத் தமது நாட்டை நினைக்கப்பண்ணும்.

வெளிநாடு சென்று தங்கும் ஒருவர், அங்கிருந்தே தமது தாய்நாட்டை நினைப்பராயின், அந்நினைவால் உள்ளத்தில் தோன்றும் தம் நாட்டுக் காட்சி, நெஞ்சகம் முழுதும் நிறைந்து நரம்புக்கால்தோறும் உவட்டெடுத்தோடும் இன்பவெள்ளத்தைப் பெருக்கும். கோனாட்டுக் குன்றுகள் பசுந்தழை போர்த்து அருவியொலிப்ப, மாவும் புள்ளும் மலிந்து, இனிய காட்சிகளைக் குமரனார் மனக் கண்ணுக்கு வழங்கின. அவற்றின் திண்மையும் செம்மையும் அவருள்ளத்தே கலங்கா நிலைமை பயந்தன. காட்டாறுகள் பலவும் மிகச் சிறியவேயாயினும் மழை பெய்யுந்தோறும் நீரைச் சிதையவிடாது தம்பால் பெருகுவித்துக் கொண்டு சென்று கால்களிற் செலுத்தி வயல் வளம்படுத்தியும் குளங்களை நிரப்பியும் உணவுப்பொருளை விளைத்தும் உயிர்கட்குணவாக்கியும் அந்நீரைப் பயன்படுத்தும் செயல், மக்கட்கு முயற்சிவழி யெய்தும் பொருள் அறவழிகளிற் சென்று இல்லாரை வளர்த்தும், குறைந்தாரை நிறைத்தும், தாழ்ந்தாரை யுயர்த்தும், மேன்மேலும் பொருளை மிகுவித்தும், தம்மையுடையார்க்கு நல்வாழ்வளித்தும் நற்செல்வமாதல் வேண்டுமென்னும் ஒள்ளிய அறவுணர்வை அவர் புலமை யுள்ளத்தில் நிலைபெறுவித்தது. எஞ்சும் நீரை அக்காட்டாறுகள் நேரே கடலிற்கு அளிப்பது கண்ட குமரனார், குடிமக்களும் தாம் செய்யத் தகுவனவற்றைச் செய்ய எஞ்சும் பொருளைத் தம்மையாளும் வேந்தர்க்கு இறையாகச் செலுத்துவது கடனென்று தெளிந்தார்; கடலடைந்த காட்டாற்றுநீர் மீளவும் முகிலால் மழையாக வருவது கண்டு, வேந்தர்க்கு மக்கள் நல்கும் இறைப் பொருள் அம்மக்கட்கே மீளவும் நலம்புரியும் வருவாயாதலை நன்கறிந்தார். இந்நல்லுணர்வு முற்றும் குமரனாரது புலமையுரைக்கு ஆக்கமாயின! மனத்திற்குத் திட்பம் மிகுவித்தன.

இங்ஙனம் பிறந்த நாட்டுணர்வு, ஒவ்வொரு மகனுக்கும் மகளுக்கும் மனநலமே விளைப்பதைச் சான்றோர் நன்றாக அறிந்திருந்தனர். ஒருவனுக்கு அயலான் குடி

நோக்கத் தன் குடியினும், அயலூரை நோக்கத் தன்னூரினும், அயல்நாடு நோக்கத் தன்னாட்டினும் அன்பு மிகுதலால், தன்னாட்டவர் அனைவரையும் தன் உடன் பிறந்தாராகவும், தன்னாட்டுத் தலைவர் தன் குடித் தலைவராகவும் தோன்றி அன்பு செய்தற்குரியராகின்றனர். தன் வாழ்க்கை முற்றும் தன்னாட்டு நலத்துக்கு ஆக்கமும் அரணுமாதல் வேண்டுமெனும் பேருள்ளம் பிறங்குகிறது. உள்ளத்துக்கேற்ப உரையும் செயலும் உளவாகின்றன. தன்னாட்டவருடைய ஆக்கமும் உயர்வும், தனக்குண்டாயினபோல உள்ளத்துக்கு எழுச்சியும் இன்பமும் நல்கும்; அவர்க்குண்டாகும் நல்குரவும் துன்பமும் தமக்குண்டாயினபோல நெஞ்சை வெதுப்பி உடல் துடிக்க உரைகுழறக் கண் பனிமல்க உறக்கமின்றி வாடும் உண்மை நிலையை யுண்டுபண்ணும். இவை யாவும் தன்னாடு நீங்கி வேறு சென்று உயிர்வாழ்வார் அனைவரும், உயிர் பெற்ற பயனாக உணரும் உண்மையுணர்வுகளாகும். உயிரோடு கூடியுறையும் எவரும் இவற்றை யுணராமல் இருக்கமுடியாது. ஒருகால் ஒருவர் உளராயின், அவர் நடைப்பிணமாகவே கருதப்படுவர்.

இவ்வண்ணம் சிறந்து தோன்றும் தாய்நாட்டுணர்வு குமரனார் உள்ளத்தே நிறைந்து நின்றது. புலமைவளம் பெருகப் பெருக, கோனாட்டுக்கு முதலாகிய சோழநாட்டின்பால் பெருவேட்கை யுண்டாயிற்று. சோழவேந்தர்பால் பேரன்பு மிளிரத் தொடங்கிற்று. சோழநாட்டுக்குச் சென்று சோழவேந்தரையும் பிற செல்வர்களையும் கண்டு அவர் குணநலங்களைப் பாராட்ட வேண்டுமெனும் நினைவு முறுகிவரத் தொடங்கிற்று. அங்கே வாழும் பாணர், கூத்தர் முதலாயினாரும் ஏனை மக்களும் நல்வாழ்வு பெறுதற்குத் தம்மால் இயன்ற பணிபுரியவேண்டு மென்றெழுந்த நல்லுள்ளம் பின்னின்று பிடர்பிடித்து உந்திற்று. செந்தமிழ்ப் பாண்டி வேந்தன் சிறப்பும், மதுரை மூதூரின் மாண்பும், நல்லிசைச் சான்றோரின் நற்சூழ்வும் குமரனாரைச் செலவு மேற்கொள்ளாவாறு தளைத்தன. கட்டிள

மையும் கண்கொள்ளாப் பேரழகும் படைத்த காரிகை யொருத்தி வாழ்க்கைத் துணையாய் அமையினும், அவள்பா லுண்டாகும் காதலினும் ஒருவற்குத் தன்னைப் பெற்ற தாய்பாலுண்டாகும் பேரன்பு விஞ்சி நிற்பது போலக் குமரனார்க்குச் சோழநாட்டின்பால் உண்டான அன்பு வலி பெற்று நின்றது. குமரனாரும் சோழநாடு சென்றுவர முற்பட்டார்.

மதுரைக் குமரனார் சோழநாடு சென்றுவர விரும் பினவர் மதுரையில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்த பாண்டி யன் பெருவழுதியைக் கண்டு தம் கருத்தையுரைத்து விடைபெற்றார். இப்பெருவழுதி மதுரையில் உள்ள வெள்ளியம்பலத்தே குமரனார் இல்லாத காலத்தே உயிர் துறந்தான். இதனால் இவனைப் பிற்காலச் சான்றோர் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி எனச் சிறப்பித்தனர். இவன் காலத்தே சோழநாட்டில் உறையூரில் இருந்து ஆட்சி புரிந்தவன் பெருந் திருமா வளவன் என்பான். இவன் பிற்காலத்தே குராப்பள்ளி யென்னுமிடத்தே இறந்தமைபற்றி இவனைச் சான்றோர் சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் என்று பாராட்டினர்.

பெருந்திருமாவளவனுக்கும் பெருவழுதிக்கும் நட் புண்டு. ஒருகால் இவ்விருபெரு வேந்தரும் ஓரிடத்தே கூடியிருந்தனர். இருதிறத்தாருடைய அரசியற் சுற்றத் தாரும் ஒருங்கே குழுமியிருந்தனர். இவர் தம் போர்ச் சிறப்பைப் போர்க்களம் பாடும் பொருநர் இன்பமுறப் பாடி யேத்தினர். பாணர் இசைக்கருவிகொண்டு இன் னிசை பாடினர்; விறலியர் தம்முடைய ஆடலும் பாடலும் அழகும் காட்டி இன்புறுத்தினர். நல்லிசைப் புலமை சிறந்த புலவர் பலர் அம் மகிழ்ச்சி யவையில் மேவியிருந் தனர். அக்காலத்தே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தவரும் சிறந்த நல்லிசைச் சான்றோருமாகிய காரிக்கண்ணனார் அவ் வவைக்கண் இருந்தனர். இருபெரு வேந்தரும் ஒருங்கே நட்பாற் பிணிப்புற்று இனிதிருப்பக்கண்டதும் அவர்

உள்ளத்தே இவ்விருவரும் பிரியா நட்பினராய்ப் பிணைந் திருப்பின் தமிழகத்தின் பெருமை பெருநல மெய்துமென் பதைத் தெளிந்தார். அதனால், இருவரையும் நோக்கி, "வேந்தர்களே! நீவிர் இருவீரும் ஒருவர்க்கொருவர் துணையாய் வாழ்வீராயின், இம்மாநிலம் உங்கள் கையகப் படுவது பொய்யாகாது. நுங்கள் இடையே புகுந்து நல்ல போலவும் நயமுடையன போலவும், தொல்லைப்பெரியோர் மேற்கொண்ட நெறியின போலவும் சொற்களைச் சொல்லி நுங்களிடையே பிளவை யுண்டுபண்ணுவோர் உளராவர். அவர் கூறுவனவற்றைக் கொள்ளாது இன்றுபோல என் றும் பிரியா நட்பினராகுமின்: இவ்வாறாயின், நாடு முழு தும் உங்கள் கருத்துப்படியே இயலும்" என அறிவுறுத் தினர்.

இவ்வாறு அறிவுறுத்தின கண்ணனார், பெருவழுதி யின் பெருமையினைப் பெரிதெடுத்துப் பேசி வளவனை மட்டில் முன்னிலைப்படுத்தி, "நீயே தண்புனற் காவிரிக் கிழவனை" என்றும், "நீயே அறம் துஞ்சும் உறந்தைப் பொருநனை" என்றும் பாராட்டியுள்ளார். நெல்லும் நீரும் எல்லார்க்கும் எளியன; வரைய சந்தமும் திரைய முத்தமும் எளியன அல்ல; பிறர் எல்லார்க்கும் அரிய எனச் சிறந்து மேம்படுபவன், தமிழ்கெழு கூடலில் வைகும் தண் பாண்டி வேந்தன் என வுரைத்து, அவன் நட்பு மிகச் சிறந்ததெனக் குறிப்பித்துரைத்தார். இருவரும் முறையே பலராமனும் கண்ணனும் ஒப்பரென மொழிந்து, அவர் தம் நிறத்தை யெடுத் தோது முகத்தால் வளவன் வெள்ளையுள்ளம் படைத்தவன் என்றும், வழுதி மனத் திட்பமுடையனென்றும் குறித்தார். வளவன் ஏதிலார் கூறும் நல்ல போலவும் நயவ போலவும் உள்ள சொற் களுக்கு எளிதில் இரையாவன் என்பது தோன்ற அவற்றை விரியக் கூறினர்.

கள்ளமறியும் திறமின்றி வெள்ளையுள்ளம் படைத்த வளவன்பால், உறையூரிலிருந்து மருத்துவப்புலமை யாலும் நல்லிசைப் புலமையாலும் வீறுபெற்றிருந்த

தாமோதரனார் என்னும் சான்றோர் பேரன்பு கொண்டிருந்தார். ஒருகால் இவர், விறல்படப் பாடி யாடவல்ல விறலியொருத்தியுடன் காட்டுவழியே வந்தார். இரவுப்போது வந்தது. காட்டிடையிருந்த ஓரூரில் தங்கினர். அன்றிரவு முழுமதி நாளாதலால், பான்மதி பால்போலும் தனது தண்ணிய நிலவை நிலமெங்கும் பொழிந்து குளிரச் செய்தது. அஃது உச்சியை யடையக் கண்டார் தாமோதரனார். விறலியை யழைத்து இத்தண்மதியைக் காண் எனக் காட்டினார். அவளும் அதனைக்கண்டு அதன் அழகினும் தண்ணிய நிலவுபொழியும் தகைமையினும் தன் காட்சியைச் செலுத்திக் களிப்புற்றாள். புலவர், இத் தண்ணிய வெண்மதி நம் பெருந்திருமாவளவனது வெண்குடைபோல்வது காண் என்றார். உடனே விறலி அதனைத் தொழலுற்றாள். தாமோதரனாரும் தாழ்ந்து தொழுதார். இந்நிகழ்ச்சியை இனிய பாட்டொன்றிற் பாடினார்.

இப் பாட்டில் வளவனை, "கானற் கழியுப்பு முகந்து கல்நாடு மடுக்கும், ஆரைச் சாகாட்டாழ்ச்சி போக்கும், உரனுடை நோன்பகட்டன்ன எங்கோன், வலன் இரங்கு முரசின் வாய்வாள் வளவன்" என்று பாராட்டியிருக்கின்றார். இப்பாராட்டுரையால் பெருந்திருமாவளவனது பண்பினை நாம் ஓரளவு அறிந்துகொள்ளலாம். ஆரைச் சாகாடென்பது வண்டி. வண்டிகளில் ஏற்றப்படும் உணவுப் பொருள்களில் மிக்க நோன்மை (பளு)யுடையது உப்பே. கல்நாட்டு வழி ஏற்றிழிவுகளை யுடையதாகையால் வண்டியை ஈர்த்துச் செல்வது மிக்க வலியுடைய எருதுகளுக்கல்லது இயலாது. ஆழ்ந்த மடிப்புக்களில் தாழும் வண்டியை மிக்க வலியுடைய எருது பெரிதும் வருந்தியீர்க்கும். அதுபோலவே, வளவனும் மக்கட்குப் பெருநலம் நல்கும் அரசியலாகிய வண்டியை வலிமிக்க எருதுபோல உய்க்கின்றான் என்பது கருத்து. வண்டியிலேற்றப்பட்ட பொருட்சுவையை நோக்காது அதன் நோன்மையுணர்ந்து ஈர்த்தேகும் பகடுபோல்வன் வளவன் என்பதனால் இப்பெருந்திருமாவளவன், இசையும் இன்பமுமாகிய அரசியற் பய

ஞோராது, அதனை உய்த்தலொன்றே கருதி, உய்த்தற்கு வேண்டும் படைவலியே பெரிது நோக்கும் இயல்பினன் என்பது விளங்குகிறது. எனவே, இவன் தன்களிறு, குதிரை, தேர், காலாள் என்ற படைப் பெருமையையே நோக்கிக் களித்திருந்தான் என்பதாம்.

இங்ஙனம் படைவலியாற் பிறக்கும் மகிழ்ச்சியால் மைந்துற்றிருந்த பெருந்திருமாவளவன், சான்றோர் கூட்டுறவுக்கு அத்துணை ஏற்றம் நல்காதொழிந்தான். இதனையறிந்திருந்த சோழநாட்டுச் சான்றோர்கள் இவனையடைந்து பாடுவதைப் பெரிதும் தவிர்த்தனர். பாண்டிநாட்டிலிருந்து வந்த மதுரைக் குமரனார் இதனையறியார். அதனால் அவர் உறையூருக்குச் சென்று, பெருந்திருமாவளவனைக் கண்டு பரிசில் வேண்டினார். வளவன் அவரது புலமை நலத்தை நயவாது, பரிசிலும் தந்துவிடாது, படைப் பெருமையுற்று விளங்கும் வேந்தர்களையும் செல்வர்களையும் மதித்துச் சிறப்புச் செய்துகொண்டிருந்தான். அதே நிலையில் அவன் குமரனார்க்குப் பரிசில் கொடுத்தற்கு மறுக்கும் குறிப்பையும் காட்டவில்லை; கொடுக்கும் குறிப்பையும் தோற்றுவிக்கவில்லை; வெறிதே காலத்தை நீட்டினான்.

மதுரைக் குமரனார் அவ்வுறையூரில் பலநாள் தங்கினார். நாட்கள் சென்றனவே யொழிய வளவன் பரிசில் தருவதைக் கண்டிலர்; அவன் உள்ளம் படைப்பெருமையிற் படிந்திருப்பதை உணர்ந்தார். சான்றோருடைய பாடறிந்தொழுகும் தமிழ்ப் பண்பாடு அவன்பால் இல்லாமை கண்டு வருத்தமுற்றார். “இது கொல் சோழவேந்தன் ஈகை நலம்!” என எண்ணி யேங்கினார். அவன் உணர்வைத் தம் வரவறிந்து சிறப்புச் செய்தல் தக்கதென வுணருமாறு பல முயற்சிகளைச் செய்தார். ஒரு பயனும் உண்டாகவில்லை. அவர் உள்ளத்திற் கொதிப்புண்டாயிற்று. சீரிய தமிழ்க்குடியிற் பிறந்து தமிழ் நலத்தில் வளர்ந்து தமிழ்ப் புலமை சிறந்து தமிழ் மானம் தலைக் கொண்ட தமிழ்ப் புலவராதலின்; பெருந்திருமாவளவனை எவ்வகையாலேனும் கண்டு, “தமிழ்ப்புலவர் மனப் பண்பு

ஈது" என்பதை அறிவுறுத்த வேண்டுமெனத் துணிந்தார். அதற்குரிய செவ்வி நோக்கிச் சிலநாள் தங்கினார்.

ஒருநாள் பெருந்திருமாவளவனைக் காண்டற்கேற்ற செவ்வி வாய்த்தது. கொக்கினும் கூர்த்த செவ்வி நோக்க முடையர் நம் மதுரைக் குமரனார். வேந்தன் அவைக்கட் புகுந்தார். தமக்குக் குறிக்கப்பெற்ற இருக்கையில் இருந் தார். வளவன் படைச்செருக்குமிக்குத் தன் திரு முகத்தை அவர்பால் திருப்பி மைந்துமலியும் பார்வை யுடன் தன்னை முந்துற்றுச் செம்மாந்து நோக்கும் செந் தமிழ்ப்புலவரைக் கண்டான். அவனது மைந்துமலி பார்வை மழுங்குமாறு, மதுரைக் குமரனார் எழுந்து நின்றார். அரசனையும் அரசியற் சுற்றத்தாரையும் நோக்கினார். கண் களில் புலமையொளி பொங்கித் திகழ்ந்தது. திருவாய் முறுவலித்தது. "பெரும" எனப் பேசத்தொடங்கினார். வேந்தனுக்கும் ஆங்கு வீற்றிருந்த பிறருக்கும் வியப்பு உடன் பிறந்தது.

"பெரும, நம் தமிழகத்தில் பேரூர் வேந்தரும் உளர்; சீறூர் வேந்தரும் உளர். பேரூர் வேந்தர்பால் பெருஞ் சோற்றுவளம் உண்டு; அதுகொண்டு அவராற் பேணப் படும் பெரும்படையுண்டு. அதன்கண் காற்றெனக் கடி தேகும் கடுவிசைக் குதிரைகள் பல; கொடியணிந்து விளங்கும் குன்றுபோலும் தேர்களும் பல; கடல்போற் பரந்த படை வீரரும் பலர்; மலை மலைந்தன்ன மால்யானை களும் பல; இவைகொண்டு உடற்றும் போரில் மறத்தீக் கிளர்ந்தெழ வூக்கி உருமென முழங்கும் முரசுகள் எண் ணில. இப்படை நலத்தால் வென்றி மேம்படும் பேரூர் வேந்தரை யாம் கண்டுளேம்; அவர் மார்பினும் தோளி னும் விளங்கும் மறப் பூண்களையும் கண்டுளோம்; அவர் முடிமேல் கவிந்து தண்நிழல் செய்யும் வெண்குடையும் கண்டுளேம்; மேன்மேற் பெருகும் அவரது விறல்கெழு செல்வத்தையும் யாங்கள் கண்டுளோம்: அவருள், இந் நால்வகைப் படையும் ஒருங்கே சிறக்கப்பெற்ற பேரூர் வேந்தர் அரியர். சிலர், குதிரையும் தேருமாகிய படைப்

பெருமையால் வீறு பெறுவர்; சிலர் களிறு மறவரு மாகிய படைப் பெருமையாற் சிறப்புப் பெறுவர்; சிலர் தமது முரசும் ஆண்மையுமாகிய பெருமையால் மேம் படுவர்." இங்ஙனம் பெருமையால் மைந்துற்று வேறு வேறு திறத்தால் வென்றி மேம்படுவராயினும், பேரூர் வேந்தரது வெண்குடைப் பெருஞ் செல்வத்தை எம் போலும் தமிழ்ப்புலவர் ஒரு பொருளெனக் கருதமாட் டார். அவர் பொருளெனக் கருதி வியத்தற்குரியது படைப் பெருமையும் அன்று; அதனால் ஈட்டப்படும் செல்வப் பெருமையும் அன்று.

"வளி நடந்தன்ன வாச்செலல் இவுளியொடு
கொடி நுடங்கு மிசைய தேரினர் எனாஅக்
கடல் கண்டன்ன ஒண்படைத் தானையொடு
மலைமாறு மலைக்கும் களிற்றினர் எனாஅ
உரும் உரற்றன்ன உட்குவரு முரசமொடு
செருமேம் படூஉம் வென்றியர் எனாஅ
மண்கெழு தானை ஒண்பூண் வேந்தர்
வெண்குடைச் செல்வம் வியத்தலோ இலமே"

அஃதாவது, இவ் வேந்தர், காற்றுப்போற் கடிது தாவிச் செல்லும் குதிரையொடு கொடி யணிந்த தேர்களால் சிறப்பு மிக்கவரென்றோ, அவ் வேந்தர், கடல் போலும் மறவ ருடன் மலைபோலும் யானைப் படைகொண்டு மாண்புறுபவ ரென்றோ, இவர் முரசு முழங்கு தானையால் அரசுகளை வென்று மேம்படும் ஆண்மை மிக்கவரென்றோ எம் போல் வார் வியந்து பாராட்டும் வெறியர்கள் அல்லர் என்பது.

"இனிச் சீறூர் வேந்தராவர் யாவரெனில் கூறுதும். பேரூர் வேந்தர் போலப் பெருஞ் சோறு விளைக்கும் நன் செய் வயல்கள் சீறூர் வேந்தர்கட்கு இல்லை. மிகத் தாழ்ந்த சீறூர் வேந்தர், புன்செய்களே மிகவுடையராவர். அவற் றில் மிகுதியும் விளைவது வரகு; அச் செய்ப்புறத்துப் படப்பைகளில் முள்வேலி இடப்பட்டிருக்கும். படப்பை யில், முஞ்ஞைக்கொடி (முன்னைக்கொடி) முளைத்துப் படர்ந்திருக்கும். மான்மறிகள் (மான் கன்றுகள்) துள்ளி யோடி முன்னையின் மெல்லிலையை மேயும். எஞ்சி

நிற்கும் சிறிய நறிய முன்னைக்கீரையை அவ்வூரவர் கொணர்ந்து சமைப்பர். அவரிடம் செல்லும் விருந்தின ருக்கு வரகின் சோறும் முன்னைக் கீரையும் வழங்கப்படும். அதனால் சீறூர் வேந்தர்பால் பெருஞ்செல்வம் உண்டாதல் அரிது. இத்தகைய சீறூர் வேந்தர்பால், பெருஞ் செல்வத்துக்கு மாறாகச் சான்றோர் சால்பறிந்தொழுகும் தமிழ்ப் பண்பாடு தக்கிருக்குமாயின், அவர்களை எம் போலும் தமிழ்ப் புலவர், அப்பண்பைவியந்து என்றும் பொன்றாச் சிறப்பமைந்த தமிழ்ப் பாட்டில் நிறுவி,

"எம்மால் வியக்கப் படூஉ மோரே
இடுமுள் படப்பை மறிமேய்ந் தொழிந்த
குறுநறு முஞ்ஞைக் கொழுங்கண் குற்றடகு
புன்புல வரகின் சொன்றி யொடு பெறூஉம்
சீறூர் மன்ன ராயினும் எம்வயின்
பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னோரே"

அவரைப் பாராட்டுவர். வேந்தருடைய படையும் பொரு ளும் பற்றிக் கூறப்படும் பெருமை சிறுமைகளை எம்போல் வார் பொருளாகக் கொள்ளார்; எம்முடைய பாடறிந் தொழுகும் பண்புடைமையே வேந்தரை யாம் வியத்தற் குப் பொருளாவது என அறிக.

அன்றியும், உலகில் உயிர் வாழ்க்கைக்குப் பொருள் இன்றியமையாதென்பதை யாம் அறியேமல்லோம்; நன்கு அறிந்துளோம். பொருளில்வழி மிக்க துன்பம் வந்து பொருந்தும் என்பது நாங்கள் அறியாததன்று; அப் பொருள் உதவி நாடியே நாங்கள் பழுமரந் தேரும் பறவை போல வளங்கெழு செல்வரை நாடிச் சென்ற வண்ணம் இருக்கின்றோம். இவ்வாறு பரிசில்வாழ்க்கையேமாயி னும், எமது பாடறிந்தொழுகும் பண்புடைச் செல்வர் தரும் செல்வத்தையே விரும்பும் மானமுடையோம். அப்பண்பில்லாத அதனை மேற்கொள்ளும் நல்லறிவில்லாத வேந்தர்களையோ, பிற செல்வர்களையோ கனவிலும் விரும்பமாட்டோம். அவ்வகையில் யாங்கள் உயிர்விடுதற் கேதுவாகிய மிக்க பெருந்துன்பம் எய்துவதாயினும்,

எங்கள் மானத்தைக் காத்து எங்களைப் புரப்போருடைய தமிழ்ப் பண்பைப் பாராட்டியே வாழ்வோம். பாடறிந்து ஒழுகும் பண்புடையராகிய நல்லறிஞர் மிக்க வறியராயினும், அவரது வறுமை எங்கட்குப் பேரின்பம் தரும்; அவரது நல்லறிவே எங்கள் பாராட்டிற்கும் வாழ்த்துக்கும் சிறந்த பொருளாவதாம்.

"மிகப்பே ரெவ்வம் உறினும் எனைத்தும்
உணர்ச்சி இல்லோர் உடைமை யுள்ளோம்
நல்லறி வுடையோர் நல்குரவு
உள்ளுதும் பெருமயாம் உவந்து நனிபெரிதே,"

இங்ஙனம் மதுரைக் குமரனார், தமிழ்ப் பண்பும் புலமை மறமும் தழைத்துத்தோன்ற உரைத்தபேருரையைக் கேட்ட பெருந்திருமாவளவனுக்குத் தன் தவறு புலனாயிற்று. வெட்டித் தள்ளிய பின் கட்டியழுவாரைப் போல வளவன் வருந்தினான். குமரனார் பின்னர் அவன்பால் விடை பெற்றுக்கொண்டு, காவிரியின் வடகரை வழியே காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்று சேர்ந்தார்.

அக் காலத்தே காவிரிப்பூம்பட்டினம் மிக்க சிறப்புடன் விளக்கமுற்றிருந்தது. சோழர் குடியில் தோன்றிய நலங்கிள்ளி சேட் சென்னி யென்பான் அங்கேயிருந்து சோழநாட்டின் கீழ்ப்பகுதியை ஆண்டு வந்தான். சோழன் நலங்கிள்ளிக்கு மகனாதலால் அவன் நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி யெனப்பட்டான். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அரசன் கோயிலைச்சார இலவந்திகைச்சோலை யொன்றுண்டு. இலவந்திகை யென்பது நீராவி. இதன் கரையில் பல்வகைப் பூ மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும் நிறைந்த சோலை யுண்டு. அதனால் இஃது இலவந்திகைச் சோலை யெனப்படும். வேனிற் காலத்தே வேந்தர்க்கு இச்சோலை தண்ணிய நிழலையும் மன்றல் கமழும் தென்றலையும் நல்கி இன்புறுத்தும். இச் சோலை நடுவே உயரிய அரசுறை கோயிலுண்டு. இது வெளியே தோன்றா வண்ணம் சோலையிலுள்ள மரங்கள் தழைத்து மூடிக் கொண்டிருக்கும். இக் கோயிலை இலவந்திகைப்பள்ளி

யென்பர். பிற்காலத்தே சோழன் நலங்கிள்ளி சேட் சென்னி போர்ப்புண்பட்டு இப் பள்ளியிடத்தே இருந்து உயிர் துறந்தான். அதனால் அவனை இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி யென்று சான்றோர் பாராட்டி யுரைப்பாராயினர்.

மதுரைக் குமரனார் தன்னைக் காண்டல் வேண்டி வந்த திறத்தைச் சோழன் நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி யறிந்து நன்கு வரவேற்று அவர்க்குரிய சிறப்பைச் செய்து அவரைத் தன் நகரத்தே சில நாள் தங்கியிருக்கு மாறு வேண்டினான். சேட் சென்னி புலவர் புரவலனைத் தன்பால் பேரன்பு கொண்டொழுகுவது கண்டு குமரனார் பெரிதும் இன்புற்று அவ்வாறே தங்கியிருந்தார்.

குமரனார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தே தங்கி யிருக்கை யில் அடிக்கடி சோழ நாட்டின் சிற்றூர்கட்குச் சென்று நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைக் கூறுகளைநேரிற் கண்டு இன்புற்றார். நாட்டவர்பால் நிகழும் ஒவ்வொரு செய் கையும் அவருடைய கூர்த்த பார்வையைக் கவர்ந்தது. சோழ நாடு நீர் நாடாதலால் வயல்களில் தொழில் புரியும் உழவர் செயல்களையும் இளஞ்சிறார்களின் சிறு விளையாட் டுச் செயல்களையும் நுனித்து நோக்கிப் பயின்றார். உழவுத்தொழில் புரிபவர் நெற்சோறமைத்து உண்ணும் முறையும், நெல்விளைத்து நெற்பயன் கொள்ளும் முறையும், பிறவும் மதுரைக்குமரனாருடைய புலமையுள்ளத்தில் நன்கு பதிந்தன.

நெல் வயல்ககளில் களையெடுக்கும் தொழிலைக் கடை சியர் செய்தனர். தலையில் கொண்டையும் இடையில் தழையும் விளங்க, வயலில் களை யெடுக்கும் அக் கடைசியர் உருவும் செயலும் குமரனார் கண்ணைக் கவர்ந் தன. நெல் வயலில் நெற் பயிரோடு வேறு அந்நெல்லையே போலும் புல்லும் ஆம்பலும் முளைத்துப் பூத்திருந்தன. புல்லும் ஆம்பலும் நெற்பயிர்க்குக் களையாய் இடையூறு செய்வன வாதலின், அவற்றை யறிந்து மகளிர் நீக்குவது முறை. வரம்பு சார்ந்திருக்கும் வாய்த்தலைகளில் நெய்தல்

கள் முளைத்துப் பூத்திருப்ப, ஆங்கே களை யெடுத்துப் போந்த கடைசியர், புல்லையும், ஆம்பலையும் களைவதோடு, நெய்தலையும் களைவராயினர். குமரனார்க்கு இஃதொரு வியப்பைத் தந்தது. சிறிதாய் அழகிதாய் அவர் தம் கண்போல் விளங்கும் நெய்தலைக் களைந்தது கண்டு, "கொண்டைக் கூழைத் தண்டழைக் கடைசியர், சிறுமாண் நெய்தல் ஆம்பலொடு" களை யெடுக்கின்றனரே யென்றார்.

பின்பு, அவர் பார்வை வயலகத்தே சென்றது. வயல்களில் நிறைந்து நிற்கும் நீரில் மலங்கு மீன்கள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. சில வயல்களில் நீரை வடித்துச் சேற்றை ஆழ வுழுது பண்படுத்த வேண்டி உழவர் தளம்பென்னும் உழுகருவி கட்டி உழுதனர். தளம்பின் அடியில் சேற்றைக் குத்திக் கட்டிகளை யுடைத்துச் செம்மை செய்யும் இருப்பாணிகள் சேற்றிற் பதிந்து சால் சாலாகப் பிளந்துகொண்டு சென்றன. சில இடங்களில் அருகி லிருந்த நீர்நிலையில் வாழ்ந்த வாளை மீன்கள் போந்து சேற்றிற் படிந்து கிடந்தன. அவ்வழியே தளம்பு செல்லவே, அவ் வாளை மீன்கள் குறுக்கிட்டு இருப்பாணியால் துண்டு துண்டாய்விட்டன. அத்துண்டுகளைக் கண்ட உழவர் எடுத்து அவற்றை நீரிற் கழுவித் தளம்பினது மேழியிற் கட்டப்பெற்றிருந்த வட்டிகளிற் பெய்து கொண்டனர். இச் செய்கையைக் கண்ட குமரனார்க்கு ஒருபால் இரக்கமும் இத்துண்டுகளை உழவர் என் செய்வரென்றெழுந்த வேட்கையால் ஒருபால் வியப்பும் உண்டாயின.

ஞாயிறு மறையத் தொடங்கிற்று உழவர் தத்தம் வீடு திரும்பினர். வாளைத்துண்டுகள் பெய்த வட்டிகளும் வீட்டிற்கு வந்தன. மகளிர் புது நெல் குற்றிய அரிசியை வெளிதாகத் தீட்டிச் சோறு சமைத்தனர். வாளைத் துண்டுகள் அச் சோற்றுக்குத் துணைக் கறியாக (கண்ணுறையாக) அடப்பட்டன. துணைக்கறி துணை செய்யப் புது நெல் வெண் சோற்றை நன்கு உண்ட உழவர்க்கு இரவுப்போதும் இனிது கழிந்தது.

பொழுது விடிந்தது. காலையில் வயல்கட்குச் செல்ல லுற்ற உழவர், இரவிற் சமைத்து நீரிற் கிடப்பித்த வெண் சோற்றை அவ் வாளைக் கறியைத் துணையாகக் கொண்டு தம் வயிறு நிரம்ப வுண்டனர். விலாப்பக்கம் இரண்டும் புது நெல் வெண்சோற்றால் புடைத்துத் தோன்றின. ஆண்களும் பெண்களுமாக உழவர் நெல் விளைந்துள்ள வயல்களை யடைந்தனர். இரவிற் சமைத்த சோறும் கறியும் காலையிற் பழமைபட்டு உண்பார்க்குச் சிறிது களிப்பினை யுண்டுபண்ணும். இதனைக் குமரனாரும் நன்கறிந்தனர். காலையில் வெயில் ஏற ஏறப் பழஞ் சோற்றின் களிப்பும் மிகும். அக்காலை அவ்வுழவருடைய செயலைக் காண்பதில் குமரனாருக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று. உழவர் தொழில் புரியும் வயற்பக்கம் சென்றார். உழவர்கள் குனிந்த தலை நிமிராது விளைச்சலை அறுப்பது கண்டார். நெற் சூடு கைந்நிறைந்ததும் அரியரியாக வைப்பது முறை. பழஞ் சோறும் பழங் கறியும் உண்டதனாற் பிறந்த களிப்பு அவர்கட்குத் தடுமாற்றம் விளைப்பதைக் குமரனார் கண்டார். வைத்தற்குரிய இடத்தில் வையாது நெற்சூட்டரிகளை முறைமாறி வைக்கலாயினர். அதனாற் கம்பலையும் பெரிது உண்டாயிற்று. அறுத்த சூட்டை வைக்குங் கால் தடுமாற்றம் உண்டாயிற்றாயினும் அவ்வுழவருடைய கைகள் நெல்லரியும் தொழில் நன்கு பயின்றிருந்தன வாதலால், பிறழ்ந்து தமக்கும் நெற்றாளுக்கும் சிதைவு உண்டுபண்ணாது தளர்வு சிறிது மின்றித் தம் செய்கையைச் செவ்வே செய்தன. அதை நுனித்து நோக்கிய குமரனார் "வன்கை வினைஞர்" என இவர்களைக் குறிப்பது நேரிதே என எண்ணினர். எண்ணியவர்

"மலங்கு மிளிர் செறுவில் தளம்பு தடிந்திட்ட
பழன வாளைப் பரூஉக்கண் துணியல்
புதுநெல் வெண்சோற்றுக் கண்ணுறை யாக
விலாப்புடை மருங்கு விசிப்ப மாந்தி
நீடுகதிர்க் கழனிச் சூடு தடுமாறும்
வன்கை வினைஞர்"

என்று தாம் கண்ட காட்சிகளைத் தொகுத்துப் பாடி இன்புற்றார்.

நெல் வயல்கட்கு அண்மையில் உள்ள திடர்களில் நெற் போர்க்களம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அக்களத்தின் விளிம்பில் தென்னைகள் காய்த்துப் பழுத்த குலைகளைத் தாங்கி நின்றன. இடையிடையே பனைகளும் நின்றன. அவற்றினிடத்தும் பனம்பழங்கள் பழுத்திருந்தன. இவைகளைச் சேர, உழவர் நெற் சூடுகளை யடித்துப் போர்விட்டிருந்தனர். அவை மீளவும் கடாவிடுதற்குரியவை யாகையால் தலை குவிக்கப்படவில்லை. அவ்விடத்தே உழவருடைய இளஞ் சிறுவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அச் சிறுவர்களின் தலைமயிர் நெய்ப்பசையின்றி உலறிச் செம்பட்டை யுற்றுப் புல்லிதாயிருந்தது. இப் புன்றலைச் சிறார் தென்னையின் பழுத்த பழங்களைப் பறித்து உடைத்து அதனுடைய தீவிய நீரையுண்டு உள்ளீட்டை வெறிக்கத் தின்றனர். பின்பு, அவர்கள் போர் அருகே நிற்கும் பனைகள் பழம் தாங்கி நிற்பது கண்டு போர்வின் மேல் ஏறி அப் பனம்பழங்களைத் தொட முயன்று கொண்டிருந்தனர். இவ்வண்ணம் நாடோறும் புதிய புதியவாய் நாட்டில் பெறப்படும் வளங்களைக் குமரனார் கண்டு இன்புற்றார். இப்புது வருவாய் நலத்தை, "வன்கை வினைஞர் புன்றலைச் சிறார், தெங்குபடு வியன் பழம் முனையின் தந்தையர், குறைக்கண் நெடும் போரேறி விசைத் தெழுந்து, செங்கோள் பெண்ணைப் பழந்தொட முயலும், வைகல்யாணர் நன்னாடு எனப் பாடி மகிழ்ந்த மனத்தினரானார்.

இவ்வாறிருக்கையில் சோழன் சேட் சென்னியின் ஆண்மை வில்லாண்மை முதலிய நலங்களையும் மதுரைக் குமரனார், அறிந்துவந்தார். போர்களும் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன. சேட் சென்னியே வென்றி மேம்பட்டான். பகைத்துப் போந்த பேரூர் வேந்தரும் சீறூர் வேந்தருமாகிய பலரும் தோற்றழியக் கண்டாரே யன்றிக் குமரனார் அவர்கள் வென்றியோடு மீளக் காணவே

யில்லை. சென்னியை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவனுடைய அகன்றுயர்ந்து, இந்திர வில் போல மாலை கிடந்து விளங்கும் மார்பும் தூண் போல் உயர்ந்து விளங்கும் தோளும் வாளேந்தி மாண்புறும் பெரியகையும் அவர் உள்ளத்தில் தோன்றி உவகை பெருகுவிக்கும். அவனுக்கென்று இயற்றப்படும் தேர்கள் பல, காண்பார்க்கு அவனுடைய போராண்மையைப் புலப்படுத்தின. சென்னியின் அறிவுப் பெருமையும் ஆண்மைப் பெருமையும் படைப் பெருமையும் கண்டு துணுக்குற்ற வேந்தர் சிலர், அவனை யடைந்து வணங்கி அவனது தண்ணிய அருளைப் பெற்று இன்பமே நிலவ வாழ்ந்தனர். அவர்கட்குப் பகைவரால் இடுக்கண் நேர்ந்தபோதெல்லாம் சேட்சென்னி தன் படையுடன் சென்று அவர்கட்குத் துணைபுரிந்து அவ் விடுக்கணைக் களைந்து இன்புறுத்தினன். அவர்களும் இன்பம் குன்றாத இனிய வாழ்க்கையில் திளைத்திருந்தனர்.

இச் செயல்களைக் காணக் காணக் குமரனூருக்குச் சென்னிபால் பெருமதிப்பும் பேரன்பும் பெருகின. இவற்கு வினைவேண்டுவழி அறிவுதவியும் படைவேண்டுவழி வாள் உதவியும் வந்த தானைத் தலைவருள் ஏனாதி திருக்கிள்ளி யென்பவன் சிறந்தவனாவன். அவனது நட்பும் நம் மதுரைக் குமரனூருக்கு உண்டாயிற்று. சோழன் பெருந்திருமாவளவனால் உண்டான இவரது மனக்குறையும் இச் சென்னியின் தொடர்பால் அறவே நீங்குவதாயிற்று.

மதுரைக் குமரனூர் சென்னியின் நாட்டு நலங்களைக் கண்டு இன்புற்று வருகையில், ஒருகால் நாட்டிடையே நல்லிசைச் சான்றோர் சிலரைக் கண்டு அளவளாவி மகிழ்ந்தார். அவர் கூட்டத்தில் சோழன் சேட்சென்னியின் போர்ப்புகழ் பற்றிய பேச்சுண்டாயிற்று. நாடெங்கும் வேந்தர்கள் அடிக்கடி போர் புரிவதே தொழிலாக மேற்கொண்டிருந்த காலத்தில் சான்றோரிடையே வேந்தர்களின் போர்ச் செயல்கள் பொருளாகப் பேச்சு நிகழுமே

யன்றி வேறு பொருள் பற்றிப் பேசுதற்கு இடமேது? வென்றோர் விளக்கமும் தோற்றோர் தேய்வும் மக்கள் உள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வேந்தன் அவைக்கண் இருந்து நல்லிசைப்புலமை நடாத்தும் மதுரைக்குமரனார் நலங்கிள்ளி மகனை சேட்சென்னியின் போர்ச்சிறப்பை யறிந்திருப்பரென்பதில் ஐயமில்லை. அவற்றை யறிந்தோர், போரைத் திறம்பட நடத்தற்கு வேண்டும் கருவிகாலம், இடம், படைவலி, துணைவலி, வினைவலி, தோள்வலி முதலிய கூறுகளைப் பலரும் அறிய வெளிப்பட மொழிவது முறையன்று. ஆயினும் அவர்கள் பொதுவாக உள்ள வலிமிகுதி வெளிப்படக் கூறுவது தடையாகாது. அஃது ஒற்றர் செவிப்பட்டு வேற்று வேந்தரையடையினும், அவர் அஞ்சித் தாம் கொண்ட போர்க் கருத்து மாறுதற்கு ஏதுவாமாதலால், அதனைப் பெரிதும் சிறப்பித் தோதுவது பொதுமீக்கூற்றாய்ச் சான்றோர்க்குத் தகுவதும் ஆயிற்று; இம் மீக்கூற்றம் மக்கள் மனத்திலும் கலக்கம் பிறப்பியாது அரசன்பால் தண்மையும் தெளிவும் அமைந்த பற்றினைப் பிறப்பித்தலால் நல்லதோர் அறமுமாகக் கருதப் பட்டது.

மதுரைக்குமரனார் சென்னியின் மறமாண்பினைச் சான்றோரும் பிறரும் அறியப் பொதுமீக் கூற்றாக உரைப்பது அரசற்கு ஒராற்றால் ஆக்கமும் தமக்கு அறமு மாதலை நன்குணர்ந்திருந்தார். அதனால், அவர் அந்தச் சான்றோர்களை நோக்கி, "சான்றோர்களே, நம் சேட் சென்னியுடன் பொரக்கருதும் வேந்தர் இனி உளராகார்; ஒரு சிலர் உளராயின், அவர்கள் அதனால் தமக்கு வரக்கடவ தீங்கினை அவர் தாமே அறிவர். யான் அறிந்த அளவில் கூறுவன்; கேண்மின்: அவனொடு பகைத்துப் பொருத வேந்தர் உயிரொடு மீண்டு சென்று வாழ்ந்தது மில்லை; அவன் துணை வேண்டியும் அருள் வேண்டியும் வழிபட்ட வேந்தர் வருந்தக் கண்டதும் இல்லை" என்றார்.

இக் கருத்தையே மதுரைக்குமரனார் ஒரு பாட்டு வடிவில் பாடி வேந்தன் சேட் சென்னியைச் சிறப்பிக்க எண்ணினார்; காவிரி நாட்டில் கண்ட காட்சிகளும் அவர் மனக் கண்ணில் தோன்றின. கேட்போர் உள்ளக்கிழியில் சொல்லோவியந் தீட்டுந் தீவிய சொற்களால் ஒரு பாட்டமைத்து,

“கொண்டைக் கூழைத் தண்தழைக் கடைசியர்
சிறுமாண் நெய்தல் ஆம்ப லொடுகட்கும்
மலங்கு மிளிர் செறுவில் தளம்பு தடிந்திட்ட
பழன வாளைப் பரூஉக்கண் துணியல்
புதுநெல் வெண்சோற்றுக் கண்ணுறை யாக
விலாப்புடை மருங்கு விசிப்ப மாந்தி
நீடுகதிர்க் கழனிச் சூடுதடு மாறும்
வன்கை வினைஞர் புன்தலைச் சிறாஅர்
தெங்குபடு வியன்பழம் முனையின் தந்தையர்
குறைக்கண் நெடும்போ ரேறி விசைத்தெழுந்து
செழுங்கோட் பெண்ணைப் பழந்தொட முயலும்
வைகல் யாணர் நன்னாட்டுப் பொருநன்
எஃகுவிளங்கு தடக்கை இயல்தேர்ச் சென்னி
சிலைத்தார் அகலம் மலைக்குநர் உளரெனின்
தாம்அறி குவர்தமக் குஉறுதி; யாம்அவன்
எழுவுறழ் திணிதோள் வழுவின்று மலைந்தோர்
வாழக் கண்டன்று மிலமே தாழாது
திருந்தடி பொருந்த வல்லோர்
வருந்தக் காண்டல் அதனினும் இலமே”

என்று பாடினார். திருவோலக்கத்தே நல்லிசைச் சான்றோர் சுற்றமும் அரசியற் சுற்றமும் சூழ வீற்றிருந்த வேந்தன் சேட்சென்னி, செவி குளிர்ப்ப, உளமுவப்ப, உடல் தளிர்ப்பக் கேட்டு இன்புற்றான். தனது தமிழ் நலஞ் செறிந்த மனக்கண்ணால் தன்னாட்டின் வயல்நலமும், தென்னை பனை முதலியவற்றின் பழநலமும், நெல்விளைவின் நெடுநலமும், உழவர் கடைசியரது வாழ்க்கை நலமும் வனப்புறக் கண்டான்; தன் தோணலமும் மார்பு நலமும் கைந் நலமும் கவினக் கண்டான்; தன்னொடு பொருது சாய்ந்தோர் தளர்வும் துணைபெற்றுத் தாணிழல் வாழ்வோர் நல்வாழ்வும் நன்கு தோன்றின. உள்ளத்தே

அவனுக்கு இன்ப வெள்ளம் பெருகிற்று. தன் குடி வரவும் தகுதியும் எண்ணினான். மதுரைக் குமரனாரது வரிசையையும் மனத்தால் அளந்தறிந்தான். அவர்க்குப் பெருஞ் செல்வத்தைப் பரிசிலாக அளித்துத் தன் தமிழ்க் குடிப்பண்பைத் தகவுற மேம்படுத்தான். பெருவளம் நல்கப் பெற்ற குமரனார் சின்னாள் சோழன்பால் தங்கி யிருந்து பின்னர் அவனிடம் பிரியா விடைபெற்றுச் சேர நாடு நோக்கிச் சென்றார்.

சேரநாடு முடியுடை வேந்தர்களான சேரமான்களுக் குரிய தென்றும், அந் நாட்டில் குடநாடு, குட்டநாடு முதலாகப் பல உண்ணாடுகள் உண்டென்றும் முன்பே கூறியுள்ளோம். குட்டநாட்டு வேந்தர் குட்டுவர் எனப் படுவர். சேரநாட்டு மன்னருள் வலியும் புகழும் பெற்று மேம்பட்டவன் சேரமான் என்ற சிறப்புடனே முடி சூடும் தலைமை யெய்துவன். ஏனையோர் முடிசூடா மன்னராவர். மதுரைக் குமரனார் சேர நாடு நோக்கி வந்தபோது, குட்டுவர் வழித் தோன்றலான கோதை யென்பான் வலியும் புகழும் மிக்குற்று முடிசூடும் மாண்பு பெற்றுச் சேரமான் குட்டுவன் கோதையென வீறுபெற்றிருந் தான். குமரனார் வரக்கண்டதும், சான்றோர் சால் பறிந்து பேணும் சான்றோர் மெய்ம்மறையாகிய குட்டு வன் கோதை அவரை வரவேற்று அன்பு பெருகும் நன் மொழி வழங்கிச் சிறப்பித்தான். குமரனார் அவன்பால் சின்னாள் தங்கினார்.

குட்டநாடு மேடு பள்ளங்கள் நிறைந்தது. மேடுகளிற் பெய்த மழைநீர் பள்ளங்களை யடைந்து தேங்கி நிற்கும். அந் நீர்நலத்தாற் காடுகள் தழைத்து வளம்மிகுந்திருந்தன. மேட்டுப் பாங்கரில் இடையர் வாழ்ந்து வந்தனர். மேய்ச்சல் நலத்தால் இடையர் செல்வமாகிய ஆனிரைகள் வளம்பெருகித் திகழ்ந்தன. பல்லான் திரளும் பாற்பயனும் நாளும் பெருகுதலால் அவ்விடையர் மிக்க செல்வமுற்று மேன்மை யெய்தியிருந்தனர். வரகு, துவரை, கம்பு, பயறு முதலிய கூலங்களை விளைப்பதும் அவர்களது

தொழிலாயினும், ஆனிரையோம்புதலே பெருந்தொழிலாக அவர்களாற் கருதப்பட்டு வந்தது. குட்டநாடு செம்மண் பாங்கினதாகலின், அதற்கேற்ப ஆயர் சிவந்த ஆடை பணிவது மரபு. வெயிலால் உலர்ந்து காற்றால் மோதுண்டெழும் செம்மண்ணின் துகள் படிதலால் ஆனிரை மேய்க்கும் ஆயர் மாசுபடிந்த உடையினராயிருந்தனர்.

குட்ட நாட்டில் தங்கியிருந்த மதுரைக் குமரனார் இடையரது வாழ்க்கையைக் கருத்தூன்றி நோக்கினர். அவர்களது உள்ளத்தின் உயர்வும் ஆனிரை புரத்தலின் அமைதியும் குமரனார் புலமை யுள்ளத்துக்கு இனிய பொருளாயின. தம்முடைய கோனாட்டிடையர் தளவும் முல்லையும் விரவிய கண்ணியணிந்திருந்ததைக் கண்டு பயின்றவராதலால், அவருக்குக் குட்ட நாட்டிடையர் அணிந்திருந்த கண்ணி வியப்பை விளைவித்தது. குட்ட நாட்டவர் பச்சிலையால் அழகுறத் தொடுக்கப்பட்ட உவலைக் கண்ணி யணிந்திருந்தனர். காட்டிடையே காற்றால் எழும் செம்மண் மாசு தன்பால் படிந்தாலும், பாசிலைக் கண்ணியின் பசுமை குன்றாதெனக்கருதி ஆயர் பசுந் தழையைத் தம் கண்ணிக்குப் பயன் கொண்டது, அவ் விடையரது இயற்கை யறிவின் ஒட்பத்தைப் புலவர் அறியக் காட்டிற்று.

ஒருகால் இடையனொருவன் தன்னுடைய ஆனிரை களை மேய்க்கக் காட்டிற் செலுத்திக்கொண்டு செல்வதை மதுரைக் குமரனார் கண்டு அவன் செயலில் தமது கருத்தைப் போக்கி நின்றார். எதிரே முளைஞ்சுகள் நிறைந்த கற்குன்றொன்று பசுந்தழை போர்த்து அழகு திகழ நின்றது. அதற்கு நேரெதிரே சேய்மையில் சிறுகாடு சூழ்ந்த குன்றொன்று நின்றது. ஆங்கே இருந்த தழை மரங்கள் அத்துணை வளமாக இல்லை. ஆயினும் பசுந்தழை போர்த்துப் பார்வைக் கினிமை வழங்கிய கற்குன்று நோக்கிச் செல்லும் ஆனிரைகளை இடையன் தன் மடித்த வாயால் விளையொலி யெழுப்பி மடக்கி, எதிர் பக்கத்தே சேணிற் புல்லிதாய்த் தோன்றும் சிறு காட்டுக்

குன்றுக்குச் செலுத்தினன். அதனைக் கண்ட குமரனார், "இவ்விடையன் எதிர் பக்கத்துச் சிறுகாட்டுக்கு இவற்றைச் செலுத்துவானேன்?" என வியந்து எண்ணமிடலானார். எண்ணமிட்டு முடிவதற்குள் இடையனுடைய ஆனிரைகள் மிக விரைவில் நெடுந்தொலைவு சென்றுவிட்டன. சிறிதுபோது கழிந்ததும் பசுந்தழை போர்த்த கற்குன்றின் முழைஞ்சொன்றிலிருந்து உருமுராறுபோல்வதொரு முழக்கம் கேட்டது. நுணுக்குற்றுத் தெளிவு கொண்ட குமரனார் மடிவாய் இடையனது மனவுணர்வின் மாண்பு தெரிந்து பெரு வியப்பெய்தினார். அக் குன்று சூழ்ந்த வியன்புலம் புலி துஞ்சும் வியன்புலமென்று முன்னறிந்து அதனைக் குறுகுதற் கஞ்சித் தன் ஆனிரைகளைக் கொண்டுய்த்த இடையன் செயல், மதுரைக் குமரனார்க்கு மனத்தால் என்றும் மறக்கப்படாததொன்றாயிற்று.

இவ் வகையில் நாட்கள் சில சென்றன. மேலும் சில சான்றோர் சேரமான் குட்டுவன் கோதையைக் காணக் குட்ட நாட்டுக்குப் போந்தனர். சேரமான் அவர்கட்குப் பெருஞ் செல்வந் தந்து சிறப்பித்தான். அவர்கள் விடைபெற்ற காலையில் மதுரைக் குமரனாரும் தமக்கு விடை தருமாறு வேந்தர் பெருமானை வேண்டினார். சேரமான் மழை முகிலும் நாணுமாறு பெருஞ் செல்வங்களை அவருக்கு வழங்கிக் காலின் ஏழடிப் பின் சென்று வழிவிட்டான். குமரனார் ஏனைச் சான்றோர் குழுவுடன் காடும் மலையும் இடையிட்ட வழிகளைக் கடந்து தம் நாடு நோக்கிச் செல்வாராயினர்.

சான்றோர் குழாத்துக்குத் தலைவராய் வந்துகொண்டிருக்கையில், குமரனார் வழியில் மிடியுற்று வருந்திவரும் பாணர் கூத்தர் புலவர் முதலிய பலரையும் கண்டு, தாம் பெற்ற பெருவளத்தை அவர்கட்கும் அறிவுறுத்திச் சேரமானுடைய ஊரும் பேரும் கொடையும் நடையும் பிறவும் எடுத்தோதி அச் சேரமான் குட்டுவன் கோதைபால் ஆற்றுப்படுத்தார். அவருட் சிலர், அச்சம் நின்று

அலைக்கும் உள்ளத்தராய் அயர்வுடைமை தோன்ற "ஐயன் மீர், குட்டுவன் கோதையிருந்து காக்கும் குட்ட நாட்டிற் குள் எவரும் புகுதல் அரிதென்பர்; அரிதின் முயன்று நாடு புகுந்து ஊரடையினும் அவனுடைய செவ்வி பெறுவது அதனினும் அரிதென்பர். நீவிர் எங்ஙனம் சென்று அவன் செவ்வி பெற்றீர்?" என வினவினர். குமரனூர்க்கு வியப்புப் பெரிதாயிற்று.

மதுரைக் குமரனூர் தம்மை வினவிய பரிசிலரை ஆராயலானூர். அவர்களைக் குறித்து நோக்கினூர். அவருள்ளத்தில் உண்மையிலே இவ் வினக்கட்கு இடமிருப்பதை அறிந்தார். அவரைத் தெருட்டிச் சேரமானைச் சென்று காண்டற்கு உள்ள மெழுமாறு செய்தல் தக்க தெனத் தெளிந்தார். அவரது பார்வையில் அன்பு தோன்றி நின்றது "அன்புடையீர், கேண்மின்; எங்கள் தலைவனை சேரமான் குட்டுவன் கோதையது ஊர் மிக்க கம்பலையுடையது. மக்கள் மனத்தில் அச்சமும், மனையில் வறுமையும், பேச்சில் தடுமாற்றமும், பிற தொழில் வகையில் இடையூறும் இல்லை; இதுவே கம்பலைக்குக் காரணம்" என்று தொடங்கிய குமரனூர், "அவனூர்க்கு நீவிர் புதியராய்ச் சென்றீராயினும், அவ்வாறின்றி, அவ்வூர் முற்றும் தொன்று தொட்டு நம்முடையதாக உடையவர் போல இனிது செல்லலாம். எம்மைப்போற் பரிசில் பெற்று வாழ்வர்க்கு அவனூர்க்குள் உரிமையுடன் செல்வது எளிதாகும். சென்றவழி, அவன் கோயிலை யடைந்து அவன் செவ்வி பெறுதற்கும் சிறிதும் தடையிராது. நம்போலும் இரவலரைக் கண்ட அளவில், வாயில் காவலர் வழி விடுவர். சேரமான் குட்டுவன் கோதையும் இறவாத இன்ப அன்பு மொழி வழங்கிப் பெரும் பொருள் நல்கி நம்மைப் பேணுவன்" என்பாராய்,

"எங்கோன் இருந்த கம்பலை மூதூர்
உடையோர் போல இடையின்று குறுகிச்
செம்மல் நாளவை அண்ணாந்து புகுதல்
எம்மன வாழ்க்கை இரவலர்க் கெளிதே"

என்று இசை நலந் தோன்றப் பாடிக் கூறினர். உடையார்பால் இல்லாதார் செல்லுமிடத்து நிமிர்ந்த தலையும் எடுத்த மார்பும் பெருமித நடையும் கொண்டு செல்வது கருதும் பயனை விளைவியாது என்பர் அறநூலார் எனினும், செந்நாப் புலமை படைத்த இரவலர்க்கு இஃது இயல்பாதலால், இதனால் அவர்கட்குத் தடையொன்றும் உண்டானதில்லை யென்பார், "அண்ணாந்து புகுதல் இரவலர்க்கு எளிது" என்று குறித்துரைத்தார்.

இச் சொற்களைக் கேட்ட இரவலர், "அற்றேல், யாங்கள் சென்ற விடத்தெல்லாம் வேந்தர் பலரும் சேரமான் குட்டுவன் கோதையை இங்ஙனம் கூறினரே! இதற்குக் காரணம் யாதாகலாம்?" என வினவினர். குமரனர், அது கேட்டதும் குறுமுறுவல் கொண்டார். காரணமும் உண்டென்பார் போலத் தமது தலையை யசைத்தார். பின்னர்ப் புலமை வழங்கும் அருமை வாயைத் திறந்து, "யான் முன்னே சொன்னபடி அவனுடைய மூதூருட் புகுதல் இரவலர்க்கு மட்டில் எளிது, எளிதே" எனத் தொடங்கி, "அவன் இரவலரைப் புரப்பதைக் கடனாக மேற்கொண்டு, கைம்மாறு நோக்காது மழையைப் பெய்யும் வானமும் நாணுமாறு தன்பால் வந்த இரவலர் அனைவருக்கும் வேண்டுவனவற்றை வரையாது வழங்கும் வன்மையுடையவன். விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பல அவன்பால் உண்டு" என்றார். இச் சொற்களைச் செவிமடுத்த ஏனை இரவலருள்ளத்தில் அக் கோதைபால் அன்பு பெருகுவதாயிற்று. அஃது அவர்கள் முகத்தில் விளங்கித் தோன்றிற்று.

குமரனர் மேலும் கூறலுற்று, "இத்தகைய வண்மையையுடைய குட்டுவன் கோதை மிக்க வலி பொருந்திய பெரிய கையையுடையன். அவனது நாட்டிற் புகுதல் இரவலர்க் கெளிதேயன்றிப் பிறர்க்கு எளிதன்று. அவனொடு மாறுபட்டுப் பொரக் கருதிய வேந்தர்க்குப் புகுவது மிகவும் அரிது. அவனைப் பகைத்தெழுந்த மன்னர், நிகழ்த்திய வஞ்சினம் பொய்யாத நெடுமொழி

மன்னராயினும் அவன் முன்னே, ஆடு மேய்க்கும் இடையரை ஒப்பர்; அவரது தானை ஆடுகளை ஒக்கும்; அவன் புலியை யொப்பன்; அவனது நாடு இடையன் தன் ஆட்டினத்தோடு புகுதற்கு அஞ்சும் புலி துஞ்சும் காட்டை யொக்கும்" என்பார்.

> "இரவலர்க் கெண்மை யல்லது, புரவெதிர்ந்து
> வானம் நாண வரையாது, சென்றோர்க்கு
> ஆனாது ஈயும் கவிகை வண்மைக்
> கடுமான் கோதை துப்பு எதிர்ந்தெழுந்த
> நெடுமொழி மன்னர், நினைக்குங் காலை,
> பாசிலைத் தொடுத்த உவலைக் கண்ணி
> மாசுண் உடுக்கை மடிவாய் இடையன்
> சிறுதலை யாயமொடு குறுகல் செல்லாப்
> புலிதுஞ்சு வியன்புலத் தற்றே
> வலிதுஞ்சு தடக்கை யவனுடை நாடே.

என்று பாடினர். யாவரும் மகிழ்ச்சிகொண்டு கைகொட்டிப் பாராட்டினர். ஒவ்வொரு சொற்றொடரையும் பன்முறை ஓதி யோதிப் பொருட்சுவை தேர்ந்து உவகை யுற்றனர். இடையனுடைய கண்ணியும் உடையும் பற்றி, வினவெழுந்தபோது, குமரனார் குட்டநாட்டிடையன் இயல்பெனக் கூற, யாவரும் மகிழ்ந்தனர். இரவலர்க்குக் கவிகையும், இகல்கொண்டு போரெதிரும் புரவலர்க்குத் தடக்கையும் சேரமான் குட்டுவன் கோதையுடையன் என்றதும், தலைமக்கள் செல்லும் நெறி தவறுடைத்தாயினும் மறாது பின்செல்லும் இயல்பு தோன்றத் தானையைச் சிறுதலையாயம் (ஆடுகள்) என்றதும் சான்றோர்க்கு மிக்க இன்பம் தந்தன. பாணர் இப்பாட்டிற்குப் பண்ணமைத்து நெஞ்சிற்கொண்டு, யாழும் குழலும் தண்ணுமையும் பிறவும் வழி நிற்ப மிடற்றாற் பாடினர். யாவரும் நன்று நன்றெனப் பாராட்டினர்.

இங்ஙனம் சிறிதுபோது சொல்லாடி இன்புற்ற சான்றோர் தத்தமில் விடைபெற்று நீங்கினர். மதுரைக் குமரனார் தம்மொடு போந்த ஏனைச் சான்றோருடன் தமது நாடு நோக்கி வரலானார். சேரமான்பால் ஆற்றுப்படுக்கப் பட்ட சான்றோர் கூட்டம் குட்டநாடு நோக்கிச் சென்றது.

௬. செல்வர் தொடர்பு

மதுரைக்குமரனார் சோழன் நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி பால் இருந்து வருகையில் அவனுடைய தானைத் தலைவர்களுள் ஒருவனான ஏனாதி திருக்கிள்ளி யென்பவன் பெரும் புகழும் பெருவண்மையும் உடையவனாய் விளங்குவது கண்டும் கேட்டும் இருந்தார். நல்லிசைச் சான்றோரும் போர்த்துறை வல்ல மறச் சான்றோரும் திருக்கிள்ளியைப் பாராட்டிக் கூறினர். சோழவேந்தனும் அவனுக்கு ஏனாதி யென்னும் பட்டமும் அதற்குரிய ஏனாதிக் கணையாழியும் தந்து சிறப்பித்திருந்தான்.

குமரனார் சோழவேந்தன் சேட்சென்னிபால் விடை பெற்றுக்கொண்டு சேரநாடு சென்றபோது வழியில் இந்த ஏனாதி திருக்கிள்ளியைக் காண விரும்பி அவனூருக்குச் சென்றிருந்தார். அவனும் அவரை நன்கு வரவேற்று அவர் வரிசைக்கொப்பப் பரிசில் தந்து பரவினான். குமரனார் அவனை முடிமுதல் அடிகாறும் உற்று நோக்கினார். விழுப்புண் பட்டு வடு நிறைந்த முகமும், எரியெழ விழிக்கும் கண்ணும், எழுவுறழும் தோளும், வாள் வடு தழும்பிய மார்பும், தாளுற நீண்ட தடக்கையும், கழலணிந்த அழகிய அடியும் வியப்புறக் கண்டார். இவனைப் பகைத்துப் பொருதழிந்த சீறூர் மன்னரும் பேரூர் வேந்தருமாகிய பலரையும் நினைந்தார். அவர் உருவங்கள் குமரனார் மனக்கண்ணில் தோன்றின. அவற்றைத் திருக்கிள்ளியின் உருவத்தோடு வைத்து எண்ணினார். அவ்வெண்ணம் மதுரைக் குமரனாரது புலமை யறிவில் செப்பமெய்தித் தீவிய இனியதொரு செந்தமிழ்ப் பாட்டாய் வெளிவந்தது.

" நீயே,

அமர்காணின் அமர்கடந்தவர்
படைவிலக்கி எதிர்நிற்றலின்
வாஅள் வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு
கேள்விக் கினியை கட்கின் னாயே

அவரே,
நிற்காணின் புறங்கொடுத்தலின்
ஊறறியாமெய் யாக்கையொடு
கண்ணுக் கினியர் செவிக்கின் னாரே

அதனால்,
நீயுமொன் றினியை அவருமொன் றினியர்
ஒவ்வா யாவுள மற்றே வெல்போர்க்
கழல்புனை திருந்தடிக் கடுமான் கிள்ளி
நின்னை வியக்கும் இவ்வுலகம் அஃது
என்னோ பெரும உரைத்திசின் எமக்கே"

என்று பாடினர். இதன்கண், திருக்கிள்ளி கண்ணுக்கு இனியனாகாமைக்குரிய காரணத்தை "அமர்காணின் அமர் கடந்து அவர் படைகளை விலக்கி மேற்செல்லாவாறு கற்சிறைபோலத் தடுத்து எதிர் நிற்றலின், வாட்புண் ணுற்று வடுவுடைய யாக்கை யுடையனாயினாய்" என்றும், பகைவர் கண்ணுக்கு இனியராதற் கேது, அவர்கள் நின்னைக் காணின் புறங்கொடுத் தோடிடுவர்; புறங்கொடுத் தார்மேற் படையெறிதல் போரறமன்றெனக் கருதி, நீ படை யெறிந்து புண் செய்யாய், அதனால் அவர்கள் வாள் செய்யும் புண்ணால் வடுப்படாத மெய்யுடையராயினர்" என்றும் கூறியது, முன்னையது புகழ்வதும் பின்னையது இகழ்வதுமாய் மிக்க சுவை பயந்து நின்றது. இத்தகைய நின்னைச் சான்றோருலகம் வியந்து புகழ்வதன்றிச் செயற் பாலது பிறிதியாதும் இல்லை யென்பதை உலகின்மேல் வைத்து, "நின்னை வியக்கும் இவ்வுலகம் அஃது என்னோ" என்றார். "பெரும எமக்கு அஃது உரைத்திசின்" என்பது குமரனாரது பேரன்பினை வெளிப்படுத்தக் கண்டான் திருக்கிள்ளி. அவர் இன்முகம் காணும் அளவு பெருஞ் செல்வத்தைப் பரிசில் நல்கிப் பாராட்டினான். குமரனார் அவன்பால் விடைபெற்றுக்கொண்டு காவிரிக் கரை வழியே கொங்குநாடு நோக்கிச் சென்றார்.

கொங்கு நாடு போந்த மதுரைக் குமரனார் காவிரிக் கரையிலுள்ள ஓடை யென்னும் ஊர் வழியாக வந்து ஈர்ங் துறை யடைந்தார். இவ்வோடை இதுபோது ஈரோ

(ஈரோடை) டென்றும், ஈர்ந்தூர் ஈஞ்சூரெனத் திரிந்து பின்பு ஈங்கூர் என்றும் இக் காலத்தே வழங்குகின்றன. அக் காலத்தே ஈர்ந்தூர் கோயமான் என்னும் வேளாண் பெருமகற்கு உரியதாயிருந்தது. இக் கோயமானுடைய பெயர் தோயன்மாறன் என்றும் ஏடுகளிற் காணப்படுகிறது. கோயமான்கள் என்பது கொங்கு நாட்டில் பண்டை நாளில் வாழ்ந்த ஒரு குடியினர் பெயர். கோயமான் புத்தூர் பிற்காலத்தே கோயம்புத்தூராயிற்று. குடி கோயமான் குடியினரான கோயர் என்பது கோவியர், கோவர் என்பவற்றின் திரிபாகும். இடையர் என்பது கருத்து. சிலர் கோயம்புத்தூர் என்பது கோசர்புத்தூர் என்பதன் திரிபு என்கின்றனர்.

இக் கோயமான் பெருஞ் செல்வனல்லன். ஆயினும் வேற்படை கொண்டு பகைவரை வென்று அவர்பாற் பெறும் பொருளை இல்லார்க்கு வழங்கி, அவரது இன்மை தீர்த்து, அதனால் அவர் எய்தும் இன்பம் கண்டு பெரிதுவக்கும் இயல்பினன். இவனுடைய இசையினை உடன் வந்த சான்றோர் கூறக் கேட்ட குமரனார் ஈர்ந்தூரடைந்து இவனைக் கண்டார். கோயமானும் அவரது புலமைச் சிறப்பறிந்து அன்பு மிக வரவேற்றுப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்தான். ஈந்தூரில் தன்னுடைய செல்வ மனைக்கண் மதுரைக் குமரனாரைச் சின்னாள் தங்கியிருக்குமாறு கோயமான் வேண்டி யிருத்திக்கொண்டான். அங்ஙனமே தங்கி அவனுடைய குணஞ் செயல்களை நேரிற் கண்டறியும் வாய்ப்பு குமரனார்க் குண்டாயிற்று.

இக் கோயமான், சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனுக்குத் தானைத் தலைவனாய்ப் படை வேண்டுவழி வாளுதவும் மறமாண்புடையவன். சோழ வேந்தர்பால் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் இவனுக்குண்டு. வேந்தர் மதிக்கத்தக்க பெருஞ்செல்வம் இவன்பால் இல்லையாயினும் இவனுடைய போர் வன்மையும் படைப் பெருமையும் அவர் நெஞ்சில் நன்மதிப்பை யுண்டுபண்ணின. தனக்கு வேந்தனான சோழனுக்கு உள்ளம்போல உற்றுழி

யுதவும் உயர்ந்த மனப்பண்பு இக் கோயமானிடத்தில் அமைந்து கிடந்தது.

மேலும், இவன் இல்லார்க்கும் உடையார்க்குப்போல இந்நிலவுலகில் பசியின்றி வாழ உரிமையுண்டெனக் கருதும் உரவோன். உடையார்க்குளதாகிய உடைமை அவர் தம் வலியுடைமையால் உண்டாயதாயின், அவ்வலிபெற்ற தன் பயன், அவர் தாமே தமித்துண்டு தமது வயிறு நிரப்புவதன்றெனக் கருதினன். வலியுடையார் வலியில்லாமையால் வறுமையுறுவோரது பசியை நீக்கி இவ்வுலகில் வாழச்செய்வது கடன் என்று எண்ணி அதற்கேற்ப ஒழுகினன். அதனால், என்றும் படையேந்திச் சென்று, வலியுடைமையாற் செருக்கி மகிழ்ச்சி மிகுவாருடன் போருடற்றி, அவரை வென்று அவர் நல்கும் பொருளைக் கொணர்ந்து தன்னையடைந்தார்க்கு ஈந்து "இல்லோர் சொல்மலை" எனும் வண்புகழ் வளர்த்து வந்தான்.

இவனது புகழ் பாணர் கூத்தர் முதலிய பலராலும் நாடு முழுதும் பரப்பப்பட்டது. இன்மையுற்று வரும் இரவலர்க்கு வேண்டுவன தந்து அவரது இன்மை தீர்க்கும் கடமையால் இடையீடின்றிப் போர் செய்வதே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தமையின், இக் கோயமானுடைய உடல் முற்றும் விழுப்புண் பட்டு வடு மலிந்திருந்தது. ஆயினும், ஆண்மை மாசுபடாமையின், "வாள்வடு மயங்கி வடுவின்று வடிந்த யாக்கை" யுடையனாய் விளங்கினன். இச்செல்வன்பால் ஒருகால் பொருட் குறைபாடுண்டாயின் அவன் போர்க்குச் சென்றிலன் என்று கருதவேண்டும்; போர்க்குச் செல்லவில்லையெனின், அவனுடைய படைக் கருவி வடிக்கப்பட்டில; கொல்லன் உலைக்களத்துள்ளன எனல் வேண்டும். சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து, இல்லோரது இன்மை தீர்த்து, அவரும் ஏனை உடையோர்போலப் பசியின்றி வாழ்தல் வேண்டுமெனப் போர்மேற்கொண்டு எப்பொழுதும் தன்னுயிரை இல்லாதார் பொருட்டு ஈதற்கு ஈடுபடுத்தி ஈர்ந்தையூரில் வாழ்ந்துவந்தான் ஈர்ந்தூர் கிழான் கோயமான் என்பது மிகையாகாது. இல்லோர் வரிசையுள்

முன்னணியில் இருப்பவர் பாண்மக்களாதலின், பாணர் பொருட்டு உயிர்வாழ்ந்த பண்பு நோக்கி, இவனைப் ".பாண் பசிப்பகைஞன்" என்பது சான்றோர்க் கியல்பாயிற்று.

இடையறாது போர்செய்தலால் கோயமானுக்கு வேல் முதலிய படைகள் நாடோறும் வடிக்கப்பட வேண்டியிருந்தன. வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் ஊர்க்கொல்லர்க்குக் கடனே. ஆயினும், நாடோறும் வடித்துக் கொடுத்தல் வேண்டுமெனின், எத்தகைய கொல்லர்க்கும் சிறிதேனும் வருத்தமுண்டாகாமல் இராது. அதனை யறியுந்தோறும் கோயமான் அக்கொல்லருக்குத் தன்பால் வரும் இரவலரது பசித்துன்பத்தைக் காட்டியும், எடுத்தோதியும், "இவர்களது பசித்துன்பத்தைப் போக்குதற்கு நீ வடித்துத் தரும் வேல் பயன்படுகிறது; இந்த நினது வேல் வடிக்கும் பணி, இல்லாரது இன்மை தீர்த்து, இன்ப வாழ்வு பெறுவிக்கும் நற்பணி" எனக் கூறியும் ஊக்கம் கொளுத்தினன். இச்செயல் காணுந்தோறும் மதுரைக் குமரனார் அவனை நினைந்து இன்புற்றார்.

அவன் மனையில் இருந்து வருகையில், மதுரைக் குமரனார் தமது இயற்கைப்படியே சூழவுள்ள ஊர்களுக்குச் சென்று மக்கள் செயல் நலங்களைக் கண்டு வருவார். ஒரு நாள் வேற்றூர்க்குச் சென்று திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார். வழியில் வறுமையால் மெலிந்து வருந்தி வரும் முதிய இரவலன் ஒருவனைக் கண்டார். தனது வறுமைத் துன்பத்தை அவன் கூறக் கேட்டார் நம் குமரனார். அவன்பால் கழிவிரக்கம் கொண்டார். "இரவல, நினது வறுமை நீங்கவேண்டின் என்னொடு வருக. இரவலராகிய பாணர் முதலாயினரது பசிக்குப் பகைவன் ஒருவன் ஈர்ந்தையூரில் உள்ளான். அவன் நாடோறும் தொடர்ந்து கொடை வழங்கும் அத்துணைப் பெருஞ்செல்வ முடையனல்லன். ஆயினும், இரப்போர்க்கு இல்லையென்று மறுப்பதும் கரப்பதும் செய்யும் இழிகுணம் உடையவனும் அல்லன். தனக்குத் தலைவனாகிய வேந்தனுக்கு உறும் இடும்பைகளைத் தாங்கும் அறவுணர்ச்சி நிறைந்தவன். அவ்வப்போது

நிகழும் போர்களில் பகைவர் எறியும் படைகளால் புண் பட்டு வடுவுற்ற யாக்கையுடையன். ஆனால், ஆண்மை மாசுபடாமையால் மறநெறி வழுவாத வனப்பு வாய்ந்த வன். இல்லையென இரப்போர்க்கு இயல்வது கரவாது கொடைக்கடன் பூண்டிருக்கின்றான். யாங்கள் எங்கள் வறுமையைக் கூறி அவனை இரப்போமாயின், அவன் உடனே தன்னூர்க் கொல்லனை வருவித்து, அவற்கு எமது உண்ணாவயிற்றைக் காட்டி, இவர்களது பசி தீர்த்தல் வேண்டிப் பொருள் கருதிப் போர்க்குச் செல்வேன் ; என் வேல்களை வடித்துத் தருக என வேண்டுவன். இங்ஙனம், இரவலர் வறுமை தீர்ப்பது பொருளாகப் போரில் உயிர் கொடுக்கும் உயர் திருவாளனை நீயும் வந்து காண்'' என்று கூறி, இக்கருத்தமைந்த பாட்டொன்றை யமைத்து,

“ இரப்பாரது கொடுக்கும் செல்வமும் இவனே!
இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே;
இறையுறு விழுமம் தாங்கி, அமரகத்து
இரும்பு சுவைக்கொண்ட விழுப்புண் நோய்தீர்ந்து
மருந்துகொள் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி
வடிவின்று வடிந்த யாக்கையன் ; கொடையெதிர்ந்து
ஈர்ந்தை யோனே, பாண்பசிப் பகைஞன் ;
இன்மை தீர வேண்டின் எம்மொடு
நீயும் வம்மோ, முதுவாய் இரவல!
யாம்தன் இரக்கும் காலைத் தான்,எம்
உண்ணா மருங்கு காட்டித் தன்னூர்க்
கருங்கைக் கொல்லனை இரக்கும்
திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசின் எனவே”

என்று பாடினார். வந்த இரவலனும் ஒரு பாண் மகனாத லால், அப்பாட்டிற்கு இசை வகுத்துப் பாடினான். இருவரும் கோயமானிடம் சென்றனர். அது கேட்டுப் பேரின்பத்தில் திளைத்து மகிழ்ந்த கோயமான் பாண னுக்குப் பொன்னும் பொருளும் தந்து சிறப்பித்தான். மதுரைக் குமரனாரும் அவன்பால் சிறந்த பரிசில் பெற்று விடையும் பெற்றுக்கொண்டு சேரநாட்டுக்குச் சென்று, சேரமான் குட்டுவன் கோதையைக் கண்டு, அவன் தந்த

பரிசிலைப் பெற்றுத் தமது மதுரை நாட்டுக்குத் திரும்பி வரலானார்.

வருகையில் சேரநாட்டு மலைத்தொடர்களையும் காடுகளையும் கடந்து பாலக்காட்டு நாட்டுவழியே வந்தார். அந்நாட்டில் வெண்குடையென்னும் ஊர்க்குரியனாய் ஒரு சிற்றூர்ப் பெருந்தலைவன் விளங்குதலைக் கண்டார். வெண்குடையென்னுமூர், இப்போது மலையாள மொழி வழங்குமூராய், வெங்கொடி எனத் திரிந்து வழங்குகிறது. அக்காலத்தே இவ் வெண்குடை யென்னும் ஊர்க்குரிய அத்தலைவன் சேரநாட்டுக் குட்டுவர் குடியில் தோன்றிச் சோழவேந்தர் தானைக்குத் தலைவனாய் ஏனாதிப்பட்டம் பெற்றுக் குட்டுவன் என்னும் குடிப்பெயரே விளங்கச் சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவனெனச் சிறப்புற்றிருந்தான். அவன் முன்னோர் குட்டநாட்டில் அரசர் குடியிற் றோன்றிய தொன்னல முடையர்; இரவலர்க்கீத்து இறவாப் புகழ் பெற்ற பழங்குடியினர். அவனது குடிவரவு மதுரைக் குமரனாருக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. அதனால், அவர் அத் திருக்குட்டுவனைக் காண விரும்பி அவனுடைய ஊராகிய வெண்குடைக்குச் சென்றார்.

மதுரைக் குமரனாரது வரவு கேட்டறிந்த திருக்குட்டுவன் மிகவும் விருப்பமுற்று அவரை நன்கு வரவேற்று அன்பு புரிந்தான். அவன் செல்வமனைக்கண் தங்கிய குமரனார் வைகறைப்போதில் தம்மொடு போந்த பாணனைக் கொண்டு திருக்குட்டுவனுடைய தந்தை முன்னாளில் மைந்து பொருளாக மண்ணசையுற்று வஞ்சிசூடிப் பகைவேந்தர்மேற் படைகொண்டு பொருது மேம்பட்ட திறத்தைத் தமிழ் மணங் கமழும் இசைப்பாட்டமைத்துப் பாடினர். பாணனும் ஒருகண்மாக்கிணையென்னும் இசைக்கருவியை இசைத்தான். பள்ளி யெழுச்சிக் காலத்தே துயிலுணர்ந்தெழுவோர் பலரும், தெளிந்தமைந்திருக்கும் தம் முள்ளத்துக்கு மிக்க இன்பம் நல்கும் இப் பாட்டின் இன்னிசையில் ஈடுபட்டு அகமலி உவகை யெய்தினர். திருக்குட்டுவனும் பள்ளி யெழுந்து பாட்டிசையில் ஊறிய

பண்ணின்பத்தில் மூழ்கிக் குமரனாரைக் கண்டு கழிபேருவகை கொண்டான். கொண்டவன், குமரனார்க்குக் களிற்றுப் பரிசி லொன்று நல்கி, அவர் தன்னைப் பிரியா வகையில் பிணித்துக்கொள்ளக் கருதினான். போர் யானைகொண்டு அறப்போர் புரியும் அடல்வேலனாதலின், திருக்குட்டுவன் தன்பாலுள்ள களிறுகளிற் போருடற்றிப் புகழ்சிறந்த வெஞ்சின வேழமொன்றைத் தேர்ந்து நம் மதுரைக் குமரனார்க்கு நல்கினான். குமரனார் அவ் யானையைச் சென்று கண்டார். அது வெஞ்சினம் தணியாது வீறுகொண்டு நின்றது. அவர்க்கு மனத்தே அச்சமுண்டாயிற்று. இக்களிறு தமக்கு உதவாதென எண்ணிப் பாகனை அழைத்து "இதனை அரசனிடமே சேர்த்து விடுக" என்றார்.

வேழப்பரிசில் மீளத் தன்பால் திரும்பிவரக்கண்ட திருக்குட்டுவன் முதற்கண் திகைத்தான். சிறிது நீள எண்ணினான். "என் தகுதிக்கும் தனது வரிசைக்கும் ஒவ்வாது குறைந்ததெனக் கருதிக் குமரனார் இவ்வாறு செய்தார் போலும்" என முடிவு செய்தான். வரிசையும் தகுதியும் நோக்காமையாகிய குற்றம் தன்பால் உண்டானதென்று திருக்குட்டுவன் நாணினான். முன்னே தந்தது போல்வதொரு களிற்றினைப் பண்ணுமாறு பாகரைப் பணித்தான். பக்கத்தில் மணி மாறி யொலிக்க, நெற்றிப் பட்டத்தோடு பொன்னரிமாலை கிடந்தசைய, மருப்புக்களில் கிம்புரி இருந்து அழகு செய்ய, பண்ணுதலமைந்த களிறு இரண்டனையும் குமரனார்க்குப் பரிசிலென விடுத்தான். களிறுகளும் அவை சுமந்த பொன்னும் பொருளும் துகிலும் குமரனார் எதிர்பாராவண்ணம் வந்து சேர்ந்தன. மதுரைக் குமரனார் திருக்குட்டுவனது மனமாட்சியை யெண்ணினார். தாம் பாடியவற்றையும் பிற நிகழ்ச்சிகளையும் நினைவு கூர்ந்தார்; உவகையாற் கலுழ்ந்தார்; அவர் புலமையுள்ளத்தில் வியப்பும் உவகையும் மாறிமாறி உண்டாயின. ஏனைப் பாடல் சான்ற புலமைச் சான்றோரை நினைந்தார். அவர்கள் அனைவரும்

இத்திருக்குட்டுவனுடைய கை வண்மையை யறிதல் வேண்டுமெனக் கருதினர். அக்கருத்து மேற்குறித்த பொருள்களைக்கொண்ட இனிய பாட்டாய் வெளிவந்தது. அது,

"சிலையுலாய் நிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பின்
ஒலிகதிர்க் கழனி வெண்குடைக் கிழவோன்
வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாள் குட்டுவன்
வள்ளிய னாதல், வையகம் புகழினும
உள்ளல் ஓம்புமின் ; உயர்மொழிப் புலவீர் !
யானும், இருள்நிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைகல்
ஒருகண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றிப்
பாடிமிழ் முரசின் இயல்தேர்த் தந்தை
வாடா வஞ்சி பாடினேன் ஆக,
அகமலி உவகையொடு அணுகல் வேண்டிக்
கொன்று சினந்தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்
வெஞ்சின வேழம் நல்கினன் ; அஞ்சி
யான்அது பெயர்த்தனென், ஆக ; தான்அது
சிறிதென உணர்ந்தமை நாணிப் பிறிதுமோர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே ; அதற்கொண்டு
இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் பெறினும்
துன்னரும் பரிசில் தருமென
என்றுஞ் செல்லேன்அவன் குன்றுகெழு நாடே"

என்பது. இப்பாட்டின்கண், அகன்ற மார்பும் வலி மிக்க கையுமுடைய திருக்குட்டுவன் வெண்குடை யென்னும் ஊர்க்குரியவன் என்று சிறப்பித்து முதலில் அவனுடைய வள்ளன்மையை வையக முழுதும் புகழ்கின்றதென எடுத்தோதுகின்றார். பின்னர், புலவர்களை நோக்கி "இவ்வள்ளியோனை உள்ளன்மின்; இவன் துன்னரும் பரிசில் தரும்" என விலக்குவார். அவனுடைய மிக்க கொடையைத் தமக்கு அவன் நிகழ்த்திய வாற்றால் கூறுகின்றார். பிறரை வேண்டாவென விலக்கும் இவர், தான் விலகி நிற்கும் திறத்தை இறுதியில், "இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறினும், என்றும் செல்லேன் அவன் குன்றுகெழு நாடு" என்று கூறி முடிக்கின்றார்.

ஏனுதி திருக்குட்டுவன் வலிய வில்லையெடுத்து வளைத்தாருதலால் அகன்ற தன் மார்பின்கண் சாந்தணிந்து தண்ணிய அருள்மேவிய உள்ளத்தன் என அவன் மெய்ந் நலத்தை, "சிலையுலாய் நிமிர்ந்த சாந்து படு மார்பின்" என்ருர். இச்சொற்ருெடர் நலத்தைச் சுவைத்து வியந்த காப்பியப் பாவலரான திருத்தக்கதேவர், தாம் சிறப்பித்துப் பாடிய சீவகனை "சிலையுலாய் நிமிர்ந்த மார்பன்" என இத்தொடராற் குறித்திருப்பது தமிழறிஞர்க்குப் பேரின்பந் தருவதொன்று. இக்குட்டுவனுக்குரிய வெண்குடையென்னுமூர், மலைநாட்டதாயினும் நெல்வளம் மிக்க நீர்மையுடையதென்று விளங்குமாறு, "ஒலிகதிர்க் கழனி வெண்குடை" என்ருர்.

இவ்வில்லேருழவற்குச் சிலைவன்மையும் நெல்வளம் சுரக்கும் வெண்குடையுரிமையும் ஒருபால் விளங்க, ஒருபால் இரவலர்க்கு ஈதற்கென அமைந்து விளங்கும் கைந் நலத்தை "வலிதுஞ்சு தடக்கை" யெனச் சிறப்பித்து, அக் கை வாட்போரிலும் வல்லதென்பது தோன்ற "வாய்வாள் குட்டுவன்" என்ருர்.

இங்ஙனம் தோள்வன்மையும் கை வண்மையும் ஒருங்குடையார்க்கு வையக முழுதும் புகழ் பரவுவது ஒருதலையாகலான் "வாய்வாள் குட்டுவன் வையகம் புகழினும்" என்றும், அத்தகைய புகழுடையோனை உயர்ந்த புலவரனைவரும் கண்டு பரவ விரும்புவது இயல்பாதலால், அவரை நோக்கி, அவ்வாறு செய்யன்மின் என விலக்குவார்போல "உள்ளல் ஓம்புமின் உயர்மொழிப் புலவீர்" என்றும் கூறினுர். இது மறைமுகமாக உயர்மொழிப்புலவர் ஒருங்கு திரண்டுவந்து, தங்கள் உயர்மொழியால் இக்குட்டுவனது புகழுடம்பை உயர்மொழிப்புலமைச் செய்யுளால் உருப்படுத்தி நிலைநிறுவுதல் வேண்டுமெனப் பணிக்கும் தமிழ்ப்பணி.

வண்மையாற் புகழ்வளர்க்கும் வள்ளியோனுகிய திருக்குட்டுவனைக் காணவிரும்பும் உயர்மொழிப் புலவர்களை

விலக்குதற்கு உரிய காரணத்தை விரியக் கூறத் தொடங்கி, "யான் வைகறைப் போதில் ஒருகண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றி, இவன் தந்தையது வாடாவஞ்சி பாடினேன்; அதற்கு அவன் அகமலியுவகையொடு அணுகல் வேண்டி வெஞ்சினவேழம் நல்கினன்; யான் அவ்வேழத்தைக் கண்டு அஞ்சிப் பெயர்த்தேன்; தான் அது சிறிதென உணர்ந்தமை நாணி, பிறிதுமொரு பெருங்களிறு நல்கினன்; அது கொண்டு, ஒக்கல் பெரும்புலம்புறினும், அவன் குன்று கெழு நாட்டிற்குச் செல்லின், துன்னரும் பரிசில் தருவ னென்பது தெரியும்; அதனால் யான் என்றும் செல்லேன்; நுமக்கும் அவ்வாறே செய்வன்" என்று கூறியுள்ளார்.

வாடாவஞ்சி பாடிய பொழுது இன்னது எனத்தெரிய விளங்குதற்கு, "இருள் நிலாக் கழிந்த பகல் செய் வைகறை" என்றார். இருள்நிலா என்றது முற்பகுதி இருளும் பிற்பகுதி நிலவுமாகிய இராக்காலம். வைகறை யாவது இரவுக்காலத்துக் கிறுதியாய்ப் பகற்காலத்துக்குத் தோற்றுவாயாய் இருப்பது. அதனைப் "பகல் செய் வைகறை" யென்றார். இவ்வாறே அந்திமாலைப்போது பகற்காலத்துக்கிறுதியாய் இரவுக் காலத்துக்குத் தோற்று வாயாவது கொண்டு, அதனை, "மருண்மாலை" யென்றும் "இருள்மாலை" யென்றும் சான்றோர் கூறுவது மரபு. "இருள்நிலாக் கழிந்த வைகறைப் போது" பகல்போல நிலவொளி திகழும் இனிய தண்ணிய காலமாய்ப் பாவ லரும் பாடல் மக்களும் பாடுதற்கு வாய்த்ததொரு கால மாகும் என்பது இதனல் குறிக்கவும் படுகிறது. பாட் டிசைக்கேற்ப, ஒருகண் மாக்கிணையைப் பாண்மகன் இனிமையுற இசைத்தான். பாட்டிசையோடு இயைந்து அதன் பொருள் நலமும் இசைநலமும் கேட்போர் உள் ளத்திற் படிந்து இன்ப மெய்தத்தக்க வகையில் அக்கிணை இசைக்கப்பட்டது என்பார், "ஒருகண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றி" என்றார். ஒற்றுதலை "அடக்கமாக வாசித்தல்" என்று இக்காலத்து இசைவாணர் கூறுவர்.

இனி, வெறும் இசையே போதுமானது; பாட்டும்

பொருளும் அத்துணைச் சிறப்பு இல என இக்காலத்தே பேசியும் எழுதியும் திரிபவர்போலப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் அறிவு அறைபோகியவர் அல்லர்; இசை கருவியாக அதனால் உள்ளத்துக்கு நல்கப்படும் பொருளினும் அவரது கருத்து ஊன்றியிருந்தது; மக்கள் எழுப்பும் இன்னிசைக்கும் ஏனைப் புள்ளினங்களும் உயிரில்லாத இசைக்கருவிகளும் எழுப்பும் இன்னிசைக்கும் பொருள் புணர்ந்தெழும் பாட்டொடு பிறந்த இந்த இன்னிசை இயல் வேறுபட விளங்கவேண்டும் என்று அந்நாளைய அறிவுடைய நன்மக்கள் கருதினர். அக்கால இயல்புக் கேற்பத் தாம் பாடிய பாட்டின் பொருள் இது எனக் குறிப்பதற்காக, "தந்தை வாடா வஞ்சி பாடினேன்" என்றார். திருக்குட்டுவனுக்குத் தந்தை தனக்கென்று அமைந்த தேரும் ஒலிக்கும் முரசும் உடைய பேரரசன் என்பது விளங்க "பாடிமிழ் முரசின் இயல்தேர்த் தந்தை" எனவும், மைந்து பொருளாக மண்ணசைகொண்டு ஏனைப் பகைவர்மேற் சென்று போருடற்றுவது வஞ்சி யெனப் படுமாகையால், அதனை "வாடா வஞ்சி" யெனவும் குறித்தார். அப்போரில் வஞ்சிப் பூவைச்சூடிப் போர்செய்வது மரபு. அதனால் அது வஞ்சியெனப்பட்டது. ஒரு காலத்தே ஆங்கிலேயர் தாம் செய்த போரில் ரோசாப் பூவைச் சூடிக்கொண்டு போர் செய்தனர். அதற்கு ரோசாப்பூப் போர் (Wars of the Roses) என்று பெயர் கூறினர். இங்கே வஞ்சியென்பது வஞ்சிப்பூ வன்று; வஞ்சி சூடிச்செய்யும் போர் என்பதற்காக, "வாடாவஞ்சி" என்றார். இளையோர்க்குப் பொதுவாகவே தம்முடைய குடியிற் பிறந்த மூன்னோரது புகழ் கேட்டவழி, அவருடைய உள்ளம் உவகையால் மலிவது இயல்பு. அம் முன்னோரினும் புகழப்படுபவர் தம்மைப்பெற்ற தந்தையே யாகிய வழி, உவகை பெரிதாமென்பது சொல்லவேண்டா. உவகை மிகுதியால் தனக்கும் குமரனாருக்கும் பிரியாது நெருங்கிய நட்புண்டாக வேண்டினனென்பது தோன்ற, "அகமலி உவகையோடு அணுகல் வேண்டி" என்றார். வேள்பாரிக்குக் கபிலரும், அதியமானுக்கு ஔவையும்

போல நட்பால் பிரியாத்தொடர்பினை "அணுகுதல் வேண்டி" யெனக் குறிக்கின்றார்.

இனி, பாட்டிசையும் பொருளும் கேட்டு இன்புற்ற திருக்குட்டுவன் குமரனாருக்குத் தந்த பரிசிலாகிய வெஞ்சின வேழத்தின் இயல்பு கூறுவாராய், "கொன்று சினம் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின், வெஞ்சின வேழம் நல்கினன்" என்றார். போரில் பகைவரைக் கொல்லு தற்குக் கொண்ட சினம், கொன்ற பிறகும் தணியாது, கொன்றதனால் மருப்பில் புலால் நாற்றம் நாற நின்றது அவ்வேழம்; அதனை எனக்கு நல்கினன் என்பது இதன் பொருள். அணுகல் வேண்டி என்பதையும் இதனோடு கூட்டிக் காணின், இவ்வெஞ்சின வேழத்தைக் கொணர்ந்து நிறுத்தி, என்னையும் அதனை அணுகல் வேண்டி நல்கினன்; அதன் வெஞ்சினத் தோற்றங் கண்ட மாத்திரையே பேரச்ச முற்றுத்துளங்கிய என்னை நன்கறியாது அதனை யணுகல் வேண்டினன்; எனது நிலை இரங்கத்தக்கதொன்றாகி விட்டது என நகைச் சுவை தோன்ற இச்சொற்றொடர்கள் நிற்பது காணத்தக்கது.

இவ்வண்ணம் அச்சம் பயக்கும் வேழத்தை வேண்டா வென யான் பெயர்த்துவிட்டேன். என் கருத்தைப் பார்க்காமல், அப்பெருந்தகை, அவ்வேழப் பரிசிலை யான் சிறிதென நினைத்து விட்டதாக எண்ணிக்கொண்டான். அதனால், இருபெரு வேழங்களை நல்குவது என் வரிசைக்கு ஒத்ததாம் என்றும், எனது இவ்வரிசை யறியாது போனது தனது அறியாமை என்றும் நினைத்து, அத் தவற்றுக்கு நாணி வேறொரு பெருங்களிற்றை முன்னே தந்த களிற்றோடு ஒருங்கு என்பால் வரவிடுத்தான். இவை யிரண்டும் பெரும் பொருளைச் சுமந்துகொண்டு வந்தன. அவை துன்னுதற்கரிய வெஞ்சின வேழங்களாதலால், எனக்குக் கலக்கம் பெரிதாயிற்று. ஆதலால், என் பெருஞ் சுற்றம் பசியால் மிக மெலியினும் அவன்வயிற்சென்றால் அவன் முன்போல் துன்னரும் பரிசில் தந்து அச்சுறுத்து வன் என்ற எண்ணத்தால் என்றும் அவன் குன்று கெழு

நாட்டுக்குச் செல்லேன் என்றார். "துன்னரும் பரிசில்" என்னும் இத்தொடர், நம்போல்வார் பெறுதற்கரிய பெரும் பரிசில் என்றும் பொருள்படுமாறு இத்தொடர் அமைந் திருப்பது குறிக்கத்தக்கது.

இங்ஙனம் ஏனாதி திருக்குட்டுவனைப் பழிப்பது போலப் புகழ்ந்து அவனது இசையினை நிறுவும் இப்பாட் டைப் பாடினாராக, குமரனாரைத் திருக்குட்டுவன் சின்னாள் தன்பால் இருத்திச் சிறப்பித்தான். "இரும்பே ரொக்கல் பெரும் புலம்புறினும்" என்றதனைத் திருக்குட்டுவன் எண் ணினான். அவரது பிரிவால் அவருடைய ஒக்கலும் மனைவி மக்களும் தனிமையுற்று வருந்துவர் என்பதை யுணர்ந் தான். மதுரைக் குமரனாரது உள்ளம் ஒக்கலின் தனிமை யெண்ணுவதை, அவரது சிறுசொற்றொடர் புலப்படுத்தி யது கண்டு வியந்தான். தனது அன்பின் பெருமைக்கு அகப்பட்டுக் குமரனார் தமது மனைவாழ்க்கையைப் பிரிந் திருந்து நினைந்தெய்தும் வருத்தத்தை விரியக் கூறமாட் டாது திகைப்பது கண்டு காலின் ஏழடிப் பின் சென்று வழிவிட்டான். மதுரைக் குமரனார் பின்பு மலைநாட்டைக் கடந்து மதுரை சென்றடைந்தார்.

நெடுநாட்களாகப் பிரிந்திருந்த ஒக்கலும் மக்களும் அவரை விரும்பி வரவேற்றனர். நல்லிசைச் சான்றோரும் பிற நண்பரும் அவர் வரலாறு கேட்டுப் பேரின்ப முற்ற னர். தனிமை குடிகொண்டிருந்த அவரது தமிழகத்தில் தமிழ்ப்பாட்டும் தமிழிசையும் தழைத்தோங்கின. தமிழ் வெல்க! தமிழரசு மேம்படுக! தமிழ்நாடு பன்னலமும் தழைத்தோங்க வாழியவே!

முற்றிற்று.